

இதுதான்
தீரவிடநாடு

கா. அப்பாத்துரை எம். ஏ. எஸ். டி.

இதுதான்
தீரவிடநாகு

[Handwritten signature]

கா. அப்பாத்துரை

மலர் நிலையம்

இதுதான் தீரவிடநாகு

[Handwritten signature]

கா. அப்பாத்துரை

மலர் நிலையம்

133. பீராலிவ...சென்னை-2

சுவாமிநாதர் நவம்பர்

முதற்பதிப்பு : நவம்பர் 1958
உரிமை ஆசிரியர்க்கு

விலை ரூபாய் இரண்டரை

பாரி அச்சகம்,
127, பிராட்வே, சென்னை-1

சுவாமிநாதர் நவம்பர்

ப தி ப் பு ரை

திராவிடம் என்றால் என்ன? அச்சொல் எப்
பேர்து தோன்றியது? அஃது எம்மொழிக்கு
உரியது? அதன் பொருள் யாது? திராவிடநாடு
என்பது யாது? அஃது ஒரு தனி நாடாகுமா?
அது தனித்து வாழ வேண்டுமா? அவ்வாறு
வாழத்தான் இயலுமா? என்பன போன்ற வினாக்க
ளுக்கு இந்நூலில் விரிவாக விடை விளக்கம்
காணலாம்.

‘தென்றல்’ என்னும் வார இதழில்
தொடர்ந்து பல கட்டுரைகளாக வெளிவந்த
பொருளே, பின் இன்றியமையாத சீர்திருத்தங்க
ளோடு, இன்று இந்நூலுருவம் பெற்றுத் திகழ்
கின்றது.

பன்மொழிப் புலவர், கா. அப்பாதுரைப்
பிள்ளையவர்களைத் தமிழுலகம் நன்கறியும். அவர்
தமக்கே யமைந்த தனி நடையில் இந்நூலை எழு
திச் சென்றிருப்பதை, இந்நூலைக் கற்போர் எளி
தில் அறிவர். ஆசிரியருடைய மொழிப் பற்றினை
யும், நாட்டுப் பற்றிணையும், இந்நூலிற் பரக்கக்
காணலாம்.

தமிழ் நாட்டுப் பெருமக்கள் இந்நூலை ஆதரிப்பதன் மூலம், இதுபோன்ற சிறந்த ஆராய்ச்சி நூல்கள் மேலும் பல வெளிவருதற்கு உதவ வேண்டுமென வேண்டிக்கொள்கின்றேன்:

லெ. இராமநாதன்,
மலர் நிலையம்.

உள்ளடக்கம்

காலங்கடந்த நாடு	... 9
மேலைத் தொடர்பு	... 10
கீழை உலகத் தொடர்புகள்	... 13
வாழ்வும் வீழ்வும்	... 17
வடக்கும் தெற்கும்	... 20
இயற்கை எல்லை	... 24
இயற்கைத் தேசியம் எது?	... 27
கீழ்த்திசையின் இனத் தேசிய மையம்...	29
கடலாண்ட இனம் திராவிடம்	... 35
கடலாட்சியும் கடற்படையும்	... 38
கீழ்த்திசை நாகரிக ஒற்றுமை	
தென்னகத்தின் நிழலே	... 40
பலமுக ஏகாதிபத்தியத்தின்	
பலவேசக் குரல்கள்	... 42
ஒருலகில் தமிழனுக்கு இடம் இல்லையா?	47
வேற்றுமை யறிவு ஒற்றுமை	... 52
பிரிவினை யல்ல சுதந்திரம்	... 55
உயிர் ஏகாதிபத்தியத்தின் எச்ச மிச்சமான	
உயிரற்ற ஏகாதிபத்தியம்	... 61
சுதந்திர தேசியங்களின் பிரிவினை	
இலட்சியம்	... 66
பாரதக் கூட்டுறவில் திராவிட இனத்துக்கு	
இடம் உண்டா?	... 72

தமிழ்ப் பண்பின் தகையார்த் சால்பு...	77
பிராமண இளைஞர் முன்வருவரா? ...	81
தமிழ்ப் பண்பும் ஆரியப் பண்பும் ...	85
இன வேறுபாடும் இனமற்றமும் ...	93
இனம் உலகம் வளர்க்கும் இன இயக்கம்	98
அனம் என்ற சொல்லின் ஆக்கப் பொருள் அழிவுப் பொருள் ...	103
திராவிடம் நாகரிகம் வளர்க்கும் பண்பு; ஆரியம் அது கெடுக்கும் பண்பு ...	104
திமைகளின் கோவையே 'ஆரியம்' ...	111
ஏன் 'திராவிடம்?' சொல்லாராய்ச்சி ...	116
'தமிழ்' தமிழர் தேசியம் போராட்டம் பயன்படாது ...	122
ஆரியம் ஆரியர் சரக்கல்ல, திராவிடர் சரக்கு மல்ல! ...	127
மற்ற மொழியாளர் ஏற்பார்களா? ...	130
வெள்ளைக்காரன் வழங்கிய வழக்கா? ...	135
பழம்பெருந் தேசியம் குறித்த சொல் ...	139
சிறு நாடல்ல, வளமுள்ள இனப்பெருந் தாயகம் ...	142

இதுதான் திராவிடநாடு

1. காலங்கடந்த நாடு

கீழ்க்கு கீழ் நிலம், தாழ் நிலம் - கோதாவரியும் கருணையும், காவிரியும் பொருநையும், பாலாறும் வைகையும் வங்கக் கடல் சென்று விழும் திசை! மேற்கில் மேலே, வாளைக்கி உயர்ந்த மேலை மலைத் தொடரளாவி அது -கடந்து அரபிக்கடல்வரை அது பரந்திருந்தது. வடக்கு வண்மையுடன் விந்த மலைக் காடுகளும் கடத்தற்களும் மேட்டு நிலங்களும் உடைய விரிந்த எல்லை! தெற்கு தென்னுதற்கு உதவும் நெம்பு கோல்போல, நுணுகி ஒரு முனையாய்க் குமரியில் சென்று நிற்பது!

மொழியிலே, தமிழ் மொழியில் திசைகளுக்கு அமைந்த சொற்களிலே எல்லை காட்டி, மொழி எல்லையே இன எல்லையாக, இன எல்லையே நாட்டெல்லையாக, நாட்டெல்லையே பண்பாட்டின் அக எல்லையாகக் கொண்ட நானிலம், ஐந்திணை அளாவிய முழு நிலம் பண்டைத் தமிழகம், இன்றைய தென் னாடு—அதுதான் திராவிடம்!

கங்கை சிந்துவெளிகள் நிலவுலகில் தோன்றுவதற்குப் பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன், அந்த ஆறுகளும் அவற்றுக்குரிய பிறப்பிடமான இமயமலைத் தொடரும் கடலாக அலைபாய்ந்துகொண்டிருந்த காலத்தில் இன்றைய ஆசியா, ஐரோப்பா, அமெரிக்கா,

ஆபிரிகா, ஆஸ்திரேலியா ஆகிய கண்டங்களே உருவா வதற்குமுன், மனிதனும் மனித நாகரிகமும் முதலில் பிறந்த கன்னி மாநிலம் இது! இயற்கையின் முதல் நிலவுலகக் குழந்தை, உலகுடன் பிறந்து உலகுடன் வாழும் நிலவுலகமையம், நாகரிகத்தின் பிறப்பிடம், வளர்ப்புப்பண்ணை, சேமகலம் - திராவிடப் பெருங் குடி மக்கள் வாழும் இத்திருவிடமே!

நிலவுலகம் இன்றைய வடிவமடைந்த பின்னும், இன்று உலகில் வாழும் நாடுகள், இனங்கள், மொழிகள் பிறக்குமுன், அவற்றின் பெயரை வரலாறு அறிவதற்கு நெடுநாள் முன்னரே வளம்பெற்றுப் புகழ் நிறுவிய மாண்ட இனங்கள் பல. அந்த மாண்ட இனங்களுக்குமுன் பிறந்து, அம்மாண்ட இனங்களுடன், அவற்றின் பல தலைமுறைகளுடன் கூடிக் குலாவி, அவற்றுடன் கலைத்தொடர்பும் வாணிகத் தொடர்பும், குடியேற்றத் தொடர்பும் அரசியல், சமுதாயத்தொடர்பும், நாகரிகத்தொடர்பும் கொண்டு பின் அம்மாண்ட இனங்கள் அழிந்த பின்னும் அவற்றின் தூதுவராகி இன்றைய உலகின் புதிய இனங்களிடையேயும் பொன்றாது வாழும் காலங் கடந்த கடவுள் நிலம் இதுவே!

இன்று நிலவும் இனங்களின் வாழ்வு கடந்தும் வருங்கால உலகின் அவாவாய் இன்னும் காலங் கடந்து, உலகின் கனவார்வங்களைத் தன் கருவில் கொண்டு பேணும் கருநிலமாய் இயங்கும் எழிலார்ந்த தாய்நிலம் இவ்வாழ்நிலமே எனலாம்.

2. மேலைத் தொடர்பு

இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன் நிலவுலகாண்ட உலகப்பெரும் பேரரசு உரோமகம். அதன் மாமன்னர்களும் மணிமுடி தாங்கிய அரசியரும், இளங்கோக்களும், நாகரிக உயர்குடி நங்கையரும் தமிழ்

கத்தின் முத்துக்களுக்கு, பொன் அணி மணிகளுக்கு, மெல்லிய ஆடைகளுக்கு, மணச்சுவைப் பொருள் களுக்கு ஏங்கித் தவம் கிடந்தனர். அவற்றைப் பெறத் தம் பேரரசின் பெருந்திறைச் செல்வம் முழுதும்; தம் தம்பட்ட சாலையில் அடித்த பொன் னையங்கள் த்தனையும் புதிது புதிதாகக் கொட்டி யளந்தனர். அவர்களுக்குமுன் ஆயிர ஆண்டுகளாகக் கலையாட்சி செய்த யவனர் அல்லது கிரேக்கர் தமிழ் கத்திலிருந்து அரிசியும் சர்க்கரையும், அகிலும் சந்தன மும், தேக்கும் யானைத் தந்தமும் பெற்று, இப் பொருள்களுக்குரிய தமிழ்ப் பெயர்களையே அவற்றுக் குரிய பெயர்களாகத் தம் மொழியிலும் மேலை மொழி களிலும் வழங்கச் செய்துள்ளனர்!

பெண்களே வீரராகவும் ஆட்சியாளர்களாகவும் விளங்கிய கன்னி நாடு 'தமிரிகா' என்று, அவர்கள் தமிழகத்தைப் போற்றினர். அக்கால நாகரிக உலகின் மையமாய், வாணிகக் களமாய், கீழை யுலகின் கலங் களும் மேலையுலகின் கலங்களும் வந்துகூடும் உலகக் கடல் தளமாய் விளங்கிய மரக்காணம், மல்லை, பொதுசா அல்லது புதுச்சேரி என்னும் பாண்டிச்சேரி, காவிரிப்பூம்பட்டினம், சோழன் தொண்டி, கொற்கை, மேல்கரை முசிறி (தற்காலத் தென் கன்னட மாவட் டத்திலுள்ள மங்களூர்) முதலிய துறைமுகங்களைப் பற்றியும், அவற்றின் வளங்களைப்பற்றியும் கிரேக்க வரலாற்று ஆசிரியரும் நிலநூல் ஆசிரியரும் பலபடப் புகழ்ந்து பாராட்டியுள்ளனர்.

யவன வீரரும் வடஆரிய எழில் நங்கையரும் புத்தாக்கம் தேடி இப்புகழ்நில வேந்தரான சேர சோழ பாண்டியரிடமும் குறுநில மன்னரிடமும் ஆரண் காவலராகவும், மனைகாவலராகவும், ஏவல ராகவும் பணிநங்கையராகவும் இடம்பெற்று வாழ்ந்

தனர். யவன உரோமகப் பேரரசர் பாண்டியருடன் தூதுறவும் நேச உடம்படிக்கையும் கொண்டு தம் வலிமையைப் பெருக்கினர்.

உரோம கிரேக்க நாகரிகங்கள் பிறப்பதற்கு ஆயிர மூவாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே மேலையுலக நாகரிகத்தின் தலையூற்றாய் அமைந்த நாடு எகிப்து. அந்நாட்டவர்கள் தம் நாகரிகத்தின் மூல உயிர் முதல் நிலம் 'பண்ட்' என்று போற்றினர். இது பாண்டி நாடே என்பர் திராவிட ஒப்பியல் மொழி நூலின் தந்தையாகிய நல்லாயர் கால்டுவெல். அப் 'பண்ட்' நிலம் பொன் விளையும் நாடு என்றும், அதில் அந்நாளைப் பெருந்துறைமுகம் 'ஓபிர்' என்றும் அவர்கள் தம் ஏடுகளில் குறித்தனர். இத்துறைமுகம் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள 'உவரி'யே என்றும் நல்லாயர் கால்டுவெல் கருத்துரைத்தார்.

மூவாயிர, நாலாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட அந்நாட்களிலிருந்தே, இன்றைய கோலாறும் குடகு, நாடும், காவிரி அல்லது பொன்னிக்கரையும், வைகைக்கரையும் பொன் விளையும் நிலங்களாய் இருந்தன என்பதைச் சங்க இலக்கியங்களும் சிந்து வெளி நாகரிகச் சின்னங்களும் குறித்துக் காட்டுகின்றன. திப்பு சல்தான் காலம்வரை இப்பொன் வளத்துக் காகவே குடகு நாட்டையும் அது சூழ்ந்த கொங்கு நாடு எனும் மேட்டு நிலத்தையும் கைக்கொள்ளப் பல தென்னாட்டு அரசர்கள் கடும் போரிட்டுள்ளார்கள். அசோகன்கூட இப்பொன்னுக்கு ஆசைப்பட்டே தெற்கே படையெடுப்புகள் பல நடத்தித் தோல்வியுற்று, அத்தோல்விகளின் அவமதிப்பை மறைக்கவே புத்தமதஞ் சார்ந்து துறவு பூண்டா னென்று வரலாறு கூறுகின்றது.

எகிப்தியருடன் பழமையிலும் பெருமையிலும் போட்டியிட்டுக் கடலாட்சியிலும் நாகரிகத்திலும்

அவர்களை நெடுந்தொலை விஞ்சி நின்றவர் பினீசியரும், யூதரும், சாஸ்டியரும், சுமேரியரும், ஏலமியரும், சிந்து வெளி மக்களும் ஆவர். அவர்களனைவருடனும் நாலாயிர, ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்தே வாணிகத் தொடர்பும், குடியேற்றத் தொடர்பும் கொண்டிருந்தனர் தமிழர்! சுமேரிய, சிந்து வெளி நகரங்களில் தமிழரும், தமிழ் வணிகரும் கடலோடிகளும், உலவினர். அந்நாடுகளின் நாணயங்கள் தமிழகத்திலும், தமிழகத் தங்கம் அந்நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. தேக்கு, சந்தனம், யானைத் தந்தம், மணப் பொருள்கள், குரங்குகள் முதலியவற்றைத் தமிழகம் அந்நாடுகளுக்கு அனுப்பியதாக அறிகிறோம். அது மட்டுமன்று; புதுக்கற்கால நாகரிகத்திலேயே அவ்வெல்லா நாகரிகங்களும் நிலவிய அத்தொல்பழங்காலத்திலே, தமிழகமட்டும் தங்கச்சுரங்கமட்டுமன்றி, இரும்புச் சுரங்கங்களும் அகழ்ந்து, இரும்புக் கருவிகளும் வழங்கத் தொடங்கியிருந்ததாக அறிகிறோம்.

அறவுருவான காந்தியார் போற்றிய கீழ்த்திசையின் பழஞ்செல்வங்களான கைத்தறியும் இராட்டினமும் நெசவுத் தொழிலும் உழவும் பழங்காலத்திலேயே— இருபதினாயிரம் நாற்பதினாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே— தமிழகத்தில் வழங்கின என்பதை மைசூர் இராயலசீமா பகுதிகளில் கல்நிலங்களில் அகழ்ந்து காணப்படும் கல்லறை மாடங்கள் காட்டுகின்றன.

3. கீழை உலகத் தொடர்புகள்

இம்மேல்திசைத் தொடர்புகளுக்குப் பழமையிலோ பெருமையிலோ பிற்பட்டனவல்ல கீழ்த்திசைத் தொடர்புகள். தமிழ் மொழியே இவற்றையும் குறித்துக்காட்டுகிறது.

சங்க இலக்கியமும், சிலம்பு மேகலைகளும், தொல் காப்பியமும் காட்டுகின்றன, இரண்டாயிரத்தைந் நூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகத்தின் தென் எல்லை குமரிமுனையல்ல என்பதை! திருந்திய தமிழ் பேசப்பட்ட தமிழ் நல் உலகு அல்லது செந்தமிழ் நிலமே வடக்கே வேங்கட முதல் தெற்கே குமரியாறு வரை பரந்து கிடந்தது என்று அறிகிறோம். செந்தமிழகத்திற்கு வடக்கேயும் தமிழகம் வந்தம்வரை பரவியிருந்தது போல, குமரியாற்றுக்குத் தெற்கேயும் தமிழகம் பரவியிருந்தது! ஏனெனில் பாண்டியர் தலைநகரமே குமரியாற்றுக்குத் தெற்கே, பாண்டியன் வெட்டித் திருத்திய பண்டைப் புத்தாளுகிய பஹுளி ஆற்றின் கரையில்—தமிழ்ப் பெயரையே கொண்ட ஆற்றின் கரையில்—இருந்தது. நகரின் பெயர் இன்றைய மதுரையின் பெயரே. இன்றைய மதுரை வடமதுரை என்றும், அது தென்மதுரை என்றும் வழங்கின.

பழய தமிழகத்தில் இன்றைய இலங்கை ஒரு பகுதி. இதை யவன உரோமர் குறிப்புக்களே சுட்டிக் காட்டுகின்றன. தமிழகத்தில் ஓடும் தாம்பிரபர்ணி-தண் பொருரை - அன்று இலங்கை வழியாக ஓடிற்று. இலங்கையில் அது ஓடிய படுகையையும் விழும் இடத்தையும் இன்றும் காணலாம் என்று பலர் கூறியுள்ளனர். செந்தமிழ் பேசும் மக்கள் பழைய செந்தமிழ் நாட்டெல்லையாகிய இப்பகுதிவரை இன்றும் வாழ்கின்றனர். ஈழத்துத் தமிழ்ப் பெரும்புலவர் யாழ்நூல் இயற்றிய விபுலானந்த அடிகள் பிறந்த ஊர் பண்டைச் செந்தமிழ் மாநிலத்தின் இத்தென் கீழ்க் கோடியிலேயே உள்ளது.

கொங்கு - ஈழம் இந்த இரண்டு சொல்லுக்கும் தமிழில் பொன் என்ற பொருள் உண்டு. பொன்னாறே பொன்னியாகிய காவிரி! வடபெண்ணை, தென்

பெண்ணை—வடவெள்ளாறு, தென்வெள்ளாறுபோல, பண்டு வடபொன்னி, தென்பொன்னி ஆறுகள் இருந்திருக்கலாமோ என்றுகூடக் கருதலாம். ஏனெனில் இலங்கையில் இடைக்காலத்தில் சோழர் எழுப்பிய தலைநகரம் பொலன்னருவாவிலும் ஈழம் என்ற இச்சொல்லின் பொருள் தொனிக்கிறது. இரு பொன்னிகளும் ஓடிய நிலங்களின் பெயர்களும் இதற்கேற்ப ஒருமையுடையவையாய் இருக்கின்றன. காவிரிக்கு வடக்கிலுள்ள தமிழகம் பண்டு அருவா என்றும் மாவிலங்கை என்றும் அழைக்கப்பட்டிருந்தது. ஈழம் தென்அருவா அல்லது பொன்அருவா அல்லது பொலன் அருவாவாகவும், தென்னிலங்கை அல்லது சிறு இலங்கையாகவும் பெயர் பெற்றிருத்தல் இயல்பு.

பழந்தமிழ் நாகரிகம் பல திசையில் கெடாது பேணும் மலையாள மக்களுக்கும், இலங்கை வாழ் தமிழர் மட்டுமின்றி இலங்கை வாழ் சிங்களவருக்கும் பல ஒப்புமைகள் மொழியில், பழக்க வழக்கங்களில், பண்பாட்டில் இன்றும் காணப்படுகின்றன. இவற்றை நாம் தென்கிழக்காசியா எங்குமே காணலாம். தாம் வானவர் மரபினர், சிங்க மரபினர் என்ற வழி வழிக்கதைகள், பண்டைத் தமிழர் சங்க காலம்வரை வழங்கியிருந்த வண்ணப் பூவாடைகள், தலைமுடியின் ஐம்பால் சிங்காரிப்பு, பெண்கள் மணஉரிமை, கைகால்களுக்குச் சாயம் தோய்த்தல், கண்ணுக்கு மையிடல், முகமுடியும் கவசமுமிட்ட நடன நாடக அரங்குகள், கோயில் வகைகள் ஆகியவை இவற்றுள் சில. மலையாளம் என்ற பெயரிலுள்ள மலை மாலத்தீவிலும், மலாயாவிலும், சுமாத்ராத் தீவின் பழைய நகரமான மலையூரிலும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

தமிழகத்தில் உள்ள ஊர்ப்பெயர்கள், மரபுப் பெயர்கள், ஆற்றுப் பெயர்கள் தென்கிழக்காசியாவெங்கும் கடல் கடந்து, சாவா, போர்னியோ, செலி

பிஸ் தீவுகள்வரை காணப்படுகின்றன. பண்டைச் சப்பானிய எழுத்துக்கள் தமிழ் எழுத்துக்களின் திரிபே என்று சப்பானிய பழமையாராய்ச்சியாளர் குறித்துள்ளனர்.

சேரநாட்டவரையும் திபெத்தியரையும் போலவே, சீனர் தம்மை வானவர் என்று குறித்துக்கொண்டனர். இம்மூன்று நாடுகளிலும், சப்பானிலும் உள்ள கோயில்கள், நாடகங்கள் ஆகியவற்றின் ஒப்புமைகள் வரலாற்றுக் காலத் தொடர்பு கட்டந்தவை. இன்று சீனர் மங்கோலிய இனத்தவர் என்று எப்படியோ கருதப்பட்டு வருவதனால், சீனரின் தென்கிழக்காசியத் தொடர்பு மறக்கப்பட்டு, மறைக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் சீனரே வடசீனத்தின்மீது ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகப் படை எடுத்துச் சூறையாடிய மங்கோலியக் காட்டுமிராண்டிகளை வெறுத்தனர். அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்காக அவர்கள் கட்டிய நாலாயிரம் கல் நீளமுடைய கோட்டை, 'நெடுமதில்' என்று இன்றளவும் உலக அதிசயங்களில் ஒன்றாகப் பாராட்டப்படுகிறது. மங்கோலியரும் அவ்வினத்தவரான மஞ்சூரியரும் குடியேறி வாழ்ந்த பகுதி இன்றும் மங்கோலியா, மஞ்சூரியா என்று குறிக்கப்படுகின்றது. தென்சீனம், இன்றைய வடமங்கோலிய மஞ்சூரியப் பகுதிகளிலும் பழமை வாய்ந்த நாகரிகமுடையதென்பதையும், அதுவே உண்மைச் சீனம், பண்டிருந்து நாகரிகம் வளர்த்த சீனம் என்பதையும் இது காட்டுகிறது. தமிழ், தமிழின நாகரிகங்களுடன் இனத்தொடர்பும் நாகரிகத் தொடர்பும் தொல் பழங்கால வரலாற்றுத் தொடர்பும் மிக்க பகுதி இது.

பண்டைத் தமிழரும், மலாய் மக்களும் கடலோடிகளாய் இருந்தனர். பிரிட்டன் உலகில் ஒரு பெருங்கடலரசாக வளர்ந்த காலம் 19-ஆம் நூற்றாண்டே யாகும். அதுவரை உலகின் கடற் பேரரசுகளாகவும்

வாணிகப் பேரரசுகளாகவும் நிலவியவர்கள் இவர்களே. மேற்கே நடுநிலக்கடல் நாடுகளில் பரவிய 'திரையர்' பண்டைத் திராவிட இனத்தவரே என்று திருத்தந்தை ஹீராஸ் குறிப்பிடுகிறார். அதுபோல அவர்கள் கிழக்கேயும் சீனம், சப்பான் கடந்து நெடுந்தொலை கடல் கடந்தும் கடலோரமாகவும் பரவியிருந்தனர். அமெரிக்கப் பழங்குடி மக்களைப்பற்றி ஆராய்பவர்கள் அக்கண்டத்தின் பழம்பெரு நாகரிகங்களான மய, இங்கா, பெருவிய இனங்கள் திராவிட இனத்துடனும் தென்கிழக்காசிய நாகரிகத்துடனும் மிகப் பழந்தொடர்புடையவை என்று குறித்துள்ளனர். வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணக்கலவை இத்தொடர்புக்குரிய ஒருசின்னம் என்று அவர்கள் கருதுகின்றனர்.

இங்ஙனம் விந்தமுதல் குமரிவரை மொழியின வாழ்வு பெருக்கி, மேற்கும் கிழக்கும் பண்டை நாகரிக உலகெங்கணும் பண்பு பரப்பிய உலகின் தலை மாநிலமே திராவிட நாடு.

4. வாழ்வும் வீழ்வும்

கதிரவன் வழிபாடு, நாக வணக்கம், உழவுத் தொழில், நெற்பயிர் விளைவு, பருத்தி நூற்றல், நெசவு, ஆநீரை பயிர்ப்பு முதலிய பண்புகளை உலகெங்கும் பரப்பிய ஒரு தொல் பழங்காலப் பேரினம் இருந்ததென்று, 'கதிரவன் சேய்கள்' என்ற பழமை யாராய்ச்சி நூலில் டபிள்யூ. ஜே. பெரி என்ற அறிஞர் விரித்து விளக்குகிறார். என்கிப்தியரும், தென்னாட்டவரும் இவ்வினத்தின் இரு பெருங்கிளைகள் என்று அவர் கருதுகிறார். 'உலக வரலாறு' இயற்றிய எச். ஜி. வெல்ஸ் என்பார், மேற்கிலும் கிழக்கிலும்ட்டுமன்றி, வடக்கிலும் தெற்கிலும் கூடக் கிட்டத்தட்ட நாகரிக

உலகெங்குமே தமிழினத்துடன் தொடர்புடைய ஒரு பழம் பேரினம் பரவியிருந்ததென்றும், மற்ற உலகப் பகுதிகளில் அதுபின்வந்த பல இனங்களுடன் கலந்து விட்டாலும், சிட்டத்தட்டத் தனிப் பண்புடன் தென்னாட்டில் இன்றுவரை உயர் வளர்ச்சி பெற்று வருகிற தென்றும் தெரிவிக்கிறார்.

மொழிப்பண்பிலும் வானூல், உழவு, நெசவு, கரும்பாலைத் தொழில், இரும்பு, கனிச்சுரங்கத் தொழில், சிற்பம் ஆகியவற்றிலும் இன்றைய மனித நாகரிகம் தொடங்கு முன்பே தமிழினத்தவர் இக்கால உலகம் வியந்து மூக்கில் கை வைக்கும் உயர் வளம் பெற்றிருந்தனர் என்று கில்பர்ட் ஸ்லேட்டர் என்பார் 'இந்திய நாகரிகத்தில் திராவிடப் பண்பு' என்ற நூலில் குறித்துள்ளார்.

இவ்வாறு பண்டைப் பழங்காலத்திலிருந்தே வாழ்ந்த மாநிலம், நாகரிகம் தோற்றுவித்து வளர்த்து, உலகில் பண்பும் கலையும் பரப்பி வழிகாட்டி உலகாண்ட நாடு திராவிடம். இன்னும் உலகாள, உலகின் மறுமலர்ச்சி தூண்டிப் புத்துலகம் ஆக்க, புதுவாழ்வு காணத் துடிக்கும் மறுமலர்ச்சி, புது மலர்ச்சிக் கனவுகளைத் தன்னுள் கருநிலையில் அடக்கிக்கொண்டிருக்கின்ற நாடு அது. ஆனால் தற்போது அது பண்டைப் பெருமையும் இழந்து புதுப்பெருமை அடைவதற்கும் முடியாதபடி விடுதலை தவறிக்கெட்டு, பெயரிழந்து பண்பிழந்து கையும், காலும் கட்டப்பட்டு, மயக்க மருந்துக்கும் நச்சுக் குழல்களுக்கும் ஆட்பட்டு நலியும் நிலையில் உள்ள நிலமாகக் காட்சி யளிக்கிறது.

வரலாறு அறிந்தவர்கள் வாய்விட்டு அலறக் கூடும். வருங்காலம் அவாவுபவர்கள், உலகவளம் காணத்துடிக்கும் நல்லோர் அங்கலாய்க்கக்கூடும். ஆனால் திராவிடத்தின் இந்நிலை மாறவேண்டுமானால்,

திராவிட மக்களிடையே இவ்வரலாற்றறிவு, இவ்வருங்கால அவா, உலக அவா எழுப்பப்படுதல் வேண்டும். அவர்கள் தன்னறிவு, தன்னின அறிவு, தன்னம்பிக்கை ஆகியவை பெற்று உலக வாழ்வில் தங்கு தடையற்ற தனிப் பங்கு பெற்றாக வேண்டும். அதாவது திராவிட நாட்டை அந்நாட்டுக்கும், மொழிக்கும், அதன் பண்புக்கும் முரண்பட்ட பண்புருவற்ற இந்தியப் பரப்பிலிருந்து பிரித்து, தனி உரிமை நாடாக, வீடுதலைப் பெருவாழ்வுக்குரிய நாடாக விளங்க வழி வகுக்க வேண்டும். இவற்றைக்கிளர்ந்தெழுகின்ற மாபேரியக்கமே திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், திராவிட இயக்கத்தின் புது மலர்ச்சிப் பூந்துணர், திராவிட இனத்தின் மறுமலர்ச்சிக்கொடி! அது தமிழகம் தன்னுரிமை பெற, தமிழினம் அல்லது திராவிடம் தனிவாழ்வும், தனி ஆட்சியும் மேற்கொள்ள, உலக நாகரிகம் வளர்க்கும் உயர் நாட்டினங்களிடையே திராவிடநாடு தனக்குரிய நற்பங்கு பெற உழைத்து வருகிறது, மக்களை ஊக்கி வருகிறது!

விழுந்து கிடக்கும் உருவிலாப் பரப்பிலே, அது பகுத்தறிவுக் கண்கொண்டு கண்டு சுட்டிக் காட்டும் பொன்னுருவே திராவிட நாடு. வரலாற்றின் துணை கொண்டு பண்பும் எல்லையும் விளக்கி, உலக நாகரிகத்தின் போக்கினைத் தீட்டிக்காட்டி உரிமை முழக்க மீட்டு, வருங்கால நோக்கி உயிர்ப்பூட்டி அது எழுப்பி வரும் தேசிய ஆர்வத்துக்குரிய நிலைக்களமே திராவிட நாடு.

தமிழ்மொழி, தமிழ் இனம், தமிழ்ப்பண்பு இவை உயிர்ப்புடன் நிலவி, தங்கு தடையின்றி வளர்ந்து உலக நாகரிகம் வளர்த்து வந்துள்ள, வளர்க்க இருக்கிற இடமே திராவிட நாடு. இன்று அது இருக்குமிடத்தையே நாம் உலகப் படத்தில் காணமுடியாது. அயலினங்களின் உருவிலாப் பரப்பிலே அது முன் இருந்து

வாழ்ந்து, கடலுலகும் நிலவுலகும் ஆண்ட தடங்களை மட்டுமே அதில் காணலாம். ஆனால் உலகங்கண்டு தமிழகம் காண அயலினக் கட்சிகளாகிய கம்யூனிஸ்டுகளும், சோஷலிஸ்டுகளும், உருவிலா நூற்றுக்கணக்கான அயலினப் பரப்பாகிய 'மீந்த இந்திய யூனியன்' கண்டு தமிழகம் காணமுடியாத அயலினக் கட்சிகளாகிய காங்கிரசும், பிரஜா சோஷலிஸ்டுக்கட்சியும், தமிழரசுக் கட்சியும் 'எங்கே திராவிடநாடு' 'எங்கே திராவிடநாடு' என்று துடித்து ஏங்குகின்றன. எங்கே வரலாற்றில் காட்டு, சொல்லாராய்ச்சித் தளத்தில் சென்று விளக்கு என்று தலைவர்களுக்கு அறைகூவல் விடுத்து, அறிஞர்களுக்கு அழைப்பிதழ் அனுப்பி, மக்களை அத்துறையில் விழிப்படையும்படி ஊக்கி வருகின்றன. தெரியாத மக்களுக்கும் தெரிவிக்க உதவும் இவ் அறியாத மக்கள் கேள்விக்குத் திராவிட இயக்கம் நன்றி தெரிவிக்கும் கடப்பாடு உடையதே என்னலாம்.

5. வடக்கும் தெற்கும்

பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலம்வரை எவருக்கும் தலை வணங்காமல் உலகில் தனியாட்சி செலுத்திய மாநிலம் திராவிடநாடு. தென் திசையரசர் வடதிசையில் படையெடுத்து அதை அடிப்படுத்தியதுண்டு. நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன், ஆரியப் படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், இமய வரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன், சேரன் செங்குட்டுவன், கரிகாற் சோழன், ஆந்திரப் பெரும் பேரரசர், கலிங்கப் பெரும் பேரரசர், சோழப் பெரும்பேரரசன் இராசேந்திரன் ஆகியோர் வரலாறுகள் இதற்குச் சான்று. ஆனால் வடதிசையரசர், பேரரசர் எவரும் திராவிடத்தின் வட எல்லை யில்கூட நெடுங்காலம் விளையாடியதில்லை. அசோகன் கலிங்கம் கடந்ததில்லை, சோழப் பேரரசர் கலிங்கம்

கடந்து கங்கையும் கடாரமும் அடிப்படுத்தியதுண்டு. கனிஷ்கன் கங்கை கடந்ததில்லை, செரன் செங்குட்டுவன் கங்கை கடந்து கனகவிசயரை—பேரரசன் கனிஷ்கனையும் அவன் கூட்டாளியையுமே—கல் சமக்க வைத்தான். ஹர்ஷன் விந்தம் கடந்ததில்லை, ஆனால் விந்தம் கடக்குமுன் தென்னகம் ஆண்ட புலிகேசி ஹர்ஷனையும், தமிழக மாண்ட பல்லவன் நரசிம்ம வர்மன் அந்தப் புலிகேசியையும் வென்று மண் கொண்டனர்!

அலாவுதின் கில்ஜி, முகமது பின்துக்ளக் விந்தம் கடந்த அன்றே தம் பேரரசு வாழ்வு இழந்தனர். அவர்கள் வட திசையை எவ்வளவு எளிதில் கீழடக்க முடிந்ததோ, அவ்வளவு எளிதில் விந்த எல்லையையே கடக்க முடியவில்லை. அவுரங்கசீப் காலம்வரை நாலு முகலாயப் பேரரசர் முயற்சிகளின் முடிவு-முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சியாகவே முடிந்தது!

தென்திசை வடதிசையை வெல்ல முடிந்தது. வடதிசை தென்திசையை என்றும் அணுக முடிந்ததில்லை. அதுமட்டுமன்று. வட திசையின் வரலாறு ஓயாத அயலினம், அயலரசர் படையெடுப்பாகவே உள்ளது. தென் திசையில் அந்த அயலினத்தவர் நிழலும் படவில்லை. அறவோர் உருவில், புலவோர் உருவில், விருந்தினர் உருவில், இரவலர் உருவில், வணிகர் உருவில் வந்தாலன்றி, தென்திசை அணுகியவர் எவரும் இலர்!

ஆரியர், பாரசீகர், கிரேக்கர், குஷாணர், பார்த்தியர், ஊணர், அராபியர், ஆப்கானியர், முகலாயர் முதலிய பல அயலார் படையெடுப்புக்களின் வரலாறே வட இந்தியாவின் வரலாறு. திராவிடர் பழம்பண்பாட்டின் சிதைவுடன் அவ் அயலார்களின் அயற்பண்பாடு கலந்த கலவைப் பண்பாடே வட இந்தியப்

பண்பாடு என்னும் அவியல்! ஆனால் தென் திசை இந்த இனங்கள் எவற்றின் படையெடுப்புக்கோ, குடியேழுச்சிக்கோ என்றும் ஆட்பட்டதில்லை. அவற்றுடன் சரிசம அடிப்படையில் வாணிக, கலைத் தொடர்பன்றி வேறு தொடர்பு வைத்துக்கொண்டதில்லை. ஆரியத்தை அணைப்பினும் தமிழின மொழிகள் வீரியம் இழந்ததில்லை. வீரரை இழந்து விடினும் வீரமரபை இழந்துவிடவில்லை! தென்னகப் பண்பே கீழ்த்திசையின் ஒரே பழந் தேசியப் பண்பாக நின்று நிலவுகிறது.

டேரியஸின் பாரசீகப் பேரரசிலும், அலெக்சாண்டரின் கிரேக்கப் பேரரசிலும், கனிஷ்கரின் குஷாணப் பேரரசிலும் தில்லிமா நகரை உட்கொண்ட சிந்து கங்கைப் பெருவெளி ஒரு மாகாணமாய் அடங்கியிருந்ததுண்டு. பார்த்திய பல்லவரும் ஊணரும் அப்பரப் பெங்கும் குறையாடிப் பேரரசுகளும் சிற்றரசுகளும் நிறுவி நூற்றாண்டுக் கணக்காக ஆண்டதுண்டு. ஆப்கானியர், முகலாயர் ஆகிய அயலினத்தவர் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிவரை அதைத் தம் வேட்டைக் களமாக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

வடநாடு அடிமைப் பரப்பாக அல்லல் பட்டுக் கொண்டிருந்த இந்த இரண்டாயிர ஆண்டுக்காலமும், தெற்கே திராவிடம் தனிச் செங்கோல் ஓச்சிக்கொண்டிருந்த காலம் ஆகும். உலகின் குடியேற்றக் களமாக வடதிசை நிலவிய அந்தக் கால முழுவதும், தென்னகம் மேலையுலகையும் கீழையுலகையும் தன் குடியேற்றக் களமாகவும், வாணிகக் களமாகவும் ஆக்கிக் கொண்டிருந்தது. தைமூரும், நாதர்ஷாவும், அகமதுஷா அப்துராணியும் அதைச் குறையாடிக்கொண்டிருந்த அதேகாலத்தில் தென்னாட்டவர் இலங்கையை யும், இந்துமா கடல் தீவங்களையும், தென் சிழக்காசி

யாவையும் படையெடுத்துச் சென்று திறைகொண்டு வீறுடன் ஆண்டனர்.

கனவில்கூடக் காளிதாசன்போன்ற சமஸ்கிருதக் கவிஞர்கள் இருகடற்கரைவரை நீண்ட வடதிசைப் பரப்பையே தம் கனவுகளுக்குரிய உச்ச எல்லைப் பெரும் பேரரசின் எல்லையாகக் கொண்டிருந்தனர். அதையே உலகமாகவும் கருதினர்.

‘மாகடல் அளாவிய மாநில மன்னர்’

—ஆசமுத்ர க்ஷிதீசாஹி.

என்றும்,

‘உளது ஒரு மாமலையரசு
வடதிசைக்கண் இமயம்
வளமுடன் கீழ்மேல் கடல்கள்
முழுகி இடை உலகம்
அளக்கின்ற முழங்கோல் போல்
கிடக்கின்ற தந்தோ!’

அஸ்த் யுத்தரஸ்யாம் திசீதேவதாத்மா
ஹிமாலயோ நாம நகாதிராஜஹி
பூர்வாபரௌ வாரி நிதீ விகாஹ்ய
ஸ்திதஃ ப்ருதிவ்யா இவமானதண்டஃ.

என்றும் அவன் கூறுவது காண்கிறோம். ஆனால் தமிழக அரசரோ இரு கடல் குளித்த தென்னகப் பெருநில அரசரையும் வானிமயத் தருக்கடக்கிய வளர்நிலப் பேரரசையும், கடல்கடந்த கடற் பேரரசையும் வரலாற்றில் கண்டு பாடி யுள்ளனர். அதுமட்டுமன்றி முத்தமிழ்நாடுகளான சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகள் மூன்றையும் ஒருங்கே ஆண்ட மன்னரையே மூவுலகாண்ட மன்னரென்றும், அவருள்ளும் எழுகடல் தாண்டிக் கடல்கடந்த உலகாண்ட மன்னரையே ஏழுலகாண்ட மன்னரென்றும் தமிழக வரலாறு

காணாத புராணிகரைத் தமிழர் பாட வைத்தனர்! மூவரசருமே இமயத்தில் தமிழ்க்கொடி பொறித்து உலகாண்டவராதலால் மூவரசும் ஆண்டவரை மூவுலக அரசரென்றும், அலை எழு கடலை எழு கடலென்றும் உரைத்த தமிழ் வாய்மையைத் தமிழ்க் கற்பனை மாண்புணராத வடவர் அறியாது உழன்றனர், உழல்கின்றனர்!

6. இயற்கை எல்லை

நானைக்கொருவன், வேளைக்கொருவன் - சங்கிலி வரிசையாக முன்வாசலில் மூவர், பின்வாசலில் நால்வர்-இப்படி குடும்பம் நடத்திய 'வாழ்வரசி' ஒருத்தி மற்றொருத்தியை-தன் கணவன் வெளியூர் செல்லவிட்டு அடைத்துக்கிடக்கும் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து, 'அடி வாழாவெட்டி' என்று அழைத்தாளாம்! இந்தக் கதையை நினைவூட்டுகிறது, திராவிட இன எழுச்சியாளரைப் பார்த்துப் பாரத தேச பக்தர்கள் கேட்கும் கேள்விகள்-'எது திராவிட நாடு? திராவிட நாட்டு எல்லைகள் என்ன? திராவிட நாடு பெறமுடியுமா?' என்பவை. ஏனெனில் திராவிட நாடு பண்டைப் பெருநாடு, உலகின் முதல் தேசிய இனம், என்றும் தனி வாழ்வும் பெருவாழ்வும் வாழ்ந்த பேரினத்தாயகம். ஆனால் இந்திய மாநிலமோ இன்று ஆசியாக் கண்டத்தின் ஒரு பெரும்பகுதியாகிய துணைக்கண்டம், ஒரு குட்டி உலகம். பழங்காலத்திலோ, பழைய புராண கால நில நூலின்படி, உலகின் ஒன்பது கண்டங்களில் அது ஒரு முழுக்கண்டம். இன்னும் பழங்காலப் புராணங்களின்படி, அதுவே ஒன்பது கண்டங்களையும் உள்ளடக்கிய முழு உலகமாய், ஏழு உலகங்கள் அல்லது தீவங்களில் ஒன்றாயிருந்தது. பாரதகண்டத்தை உள்ளடக்கிய பாரத

வர்ஷமாகிய அதையே மனிதஇனம் வாழும் முழு நிலவுலகமாக, உப்புக்கடல் சூழ்ந்த நிலவலயத்தீவமாக மிகப் பழம் புராணங்கள் கற்பனை செய்துள்ளன. மற்ற நிலவலயத்தீவங்கள் அல்லது உலகங்கள் ஆறும் பால்கடலாலும், தயிர்க்கடல், நெய்க்கடல்களாலும் சூழப்பட்டவை—இயக்கர், கந்தருவர், கின்னரர், தேவர் வாழ்பவையாம்!

திராவிட நாட்டுக்கு இயற்கை எல்லைகள் உண்டு. மூன்று புறம் கடல். ஒருபுறம், வடக்கே, விர்திய மலையும் நடுமேட்டு நிலமும் அவற்றின் கடக்க முடியாக் காடுகளும் நிலவுகின்றன. இன்றைய இருப்புப் பாதைகள் கூட இவ்வெல்லையை இரு கோடிகளிலும் தான் ஓரளவு ஊடுருவிச் செல்கின்றன. நேர் மாறாக இந்திய மாநிலத்துக்கு இம்மாதிரி எல்லைகள் திராவிடநாட்டுக் கமைந்த எல்லையன்றி வேறு கிடையாது. ஏனெனில் திராவிடத்தையும் அப்பரப்பில் சேர்த்துக்கொண்டால்தான் திராவிடத்தின் முப்புற எல்லையாகிய கடல் அதற்கும் எல்லையாக முடியும். இல்லாவிட்டால் திராவிடத்தின் வடஎல்லையே, அதன் தென் எல்லை. வடதிசையில் இமயத்தை அதன் எல்லையாகப் பெருமிதத்துடன் பலர் குறிப்பிட்டு. ஆனால் அது நேபாளம், பூட்டாணம் ஆகிய நாடுகளுக்கும் எல்லை. இமயத்தின் தெற்கிலுள்ள இந்த நாடுகளும், வடக்கிலுள்ள திபெத்தும் ஓரின் நாகரிகத் தொடர்புடையவை. கிழக்கிலோ பர்மா எங்கு தொடங்குகிறது, இந்தியா எங்கு முடிகிறது, என்று கூறமுடியாது. வெள்ளையர் இட்ட கோடு தான் அங்கே எல்லை. கிழக்குப் பாகிஸ்தானுக்கும், இந்தியாவுக்கும் உள்ள எல்லையோ வெள்ளையரும், வெள்ளையர் காலக் காங்கிரஸ் இந்துத் தலைவர்களும் குருதிப் போரிட்டுப் பேரம் செய்து வெட்டிச் செதுக்கிய கோடேயாகும். மேற்குத் திசையிலும்

பாகிஸ்தான் பிரிவினைக்கு முன்னே எதுவரை பாரசிகம், எது முதல் இந்தியா என்ற எல்லை வரையறை சிடையாது. வெள்ளையனின் ஏகாதிபத்தியக் கரம் சென்றெட்டிய எல்லை வரையறையே தவிர, வேறு எல்லை இல்லை. அப்பிரிவினைக்குப் பின்னே இந்து-முஸ்லிம் கலவரங்கள் அமைத்த எல்லையே எல்லை. இந்த எல்லைகள் அரசியல் எல்லைகள் மட்டுமே, நிலவரமான தேசிய எல்லைகள் என்று எவரும் கூறமுடியாது. ஏனெனில் வருங்காலப் போர்கள் ஒவ்வொன்றாலும் இவை மாறுபடத் தக்கவை.

இன்றைய பாரதத்தின் எல்லை இன அடிப்படையாக, மொழி யடிப்படையாக அமைந்ததன்று. வங்காள மொழி பேசுகிறவர்கள் இந்தியாவிலும், கிழக்குப் பாகிஸ்தானத்திலும் சிதறிக் கிடக்கிறார்கள். பஞ்சாபி மொழி பேசுபவர்கள், சிக்கியர்கள், சிந்திமொழி பேசுபவர்கள் அது போலவே மேற்கெல்லையில் இரு தேசிய இனங்களிடையே சிதறிக் கிடக்கிறார்கள். பாரதக் கூட்டுறவினுள்ளே வாழும் மக்கள் மொழிவழி, இனவழி, நாகரிகவழி-எவ்வழி பார்த்தாலும் சிறிய பெரிய மொழிகள், மொழியினங்கள், இனக் கூட்டுறவுகளின் கதம்ப கூளங்கள், அவியல் சும்பல்களாகவே உள்ளனர். அதில் தனி நாடு கோரும் திராவிடநாடு போலவே, தனி வாழ்வு கோரும் நாகர் முதலிய பல்வேறு இனத்தினர் விலங்குக் காட்சிசாலையில் அடைபட்டுக் கிடப்பதுபோலக் கிடந்துழல்கின்றனர். இப்பெரும் பரப்பை ஒரு கண்டமென்று சிலரும், கண்டமன்று, ஒரு சிறு உலகம் என்று சிலரும் கூறுவது இதனாலேயே.

7. இயற்கைத் தேசியம் எது?

திராவிட நாட்டு எல்லை மட்டுமல்ல, தேசியமும் இயற்கைத் தேசியம். அது மொழியையும், இனத்தையும், நாகரிகத்தையும் வரலாற்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. அதில் பேசப்படும் மொழிகள் தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய திராவிட மொழிகள். இவை கிட்டத்தட்ட ஒரே மொழி என்று கூறத்தக்க அளவு அடிப்படை ஒற்றுமையும் பொது வரலாற்று, நாகரிக, இனத் தொடர்பும் உடைய மொழிகள். திராவிட நாட்டின் நிலஇயல் எல்லையில், தேசிய எல்லையடுத்து நிலவும் மராத்தி, பீலி, குஜராத்தி, கோண்டு, கூயி, ஓரியா முதலிய மொழிகளில்கூட, கோண்டு 'பண்படாத் திராவிட மொழி' என்று வகுக்கப்படுவது. 'பீலி' கூட ஆரிய மொழியினம் சாராதது; தமிழக 'வில்லி'களின் தொடர்புடைய பண்டைப் பெருந் திராவிட இனம் சார்ந்த இனக்கலவை மொழியே. தவிர வரலாற்றுக் காலத்திலேயே மராத்தியும், குஜராத்தியும் திராவிட (நாட்டு) மொழிக்குழுவில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. அந்த அளவு அவை ஆரிய திராவிடக் கலப்புக்கு ஆளானவை. இவ்வகையாகத் திராவிடத்தின் வடதிசை நிலஎல்லை இயல்பான தேசிய எல்லையாகவும், இயல்பாக வடக் கிலுள்ள ஆரிய இன மொழிகளுடனும் பிற வடதிசை இனங்களுடனும் படிப்படியாகக் கலக்கும் எல்லையாகவுமே இருக்கிறது.

திராவிட நாட்டின் தேசிய எல்லை திராவிட நாட்டின் நில எல்லையைப் பார்க்கச் சற்றுக் குறைந்ததே. ஆனாலும் திராவிட இயக்கத் தலைவர்கள் நில எல்லை முழுவதும் கோரவில்லை. ஏனெனில் வடதிசைப் போலித் தேசியத்தைப்போலத் திராவிடத் தேசியம் ஏகாதிபத்திய நோக்கம் கொண்டதன்று. நில ஆதிக்க, இனஆதிக்க நோக்கம் கொண்டதன்று. துருக்கிய

மற்றுமலர்ச்சித் தந்தையான கமால் பாஷா இஸ்லாமிய எல்லை, துருக்கி நாகரிக எல்லை முழுதும் கோராமல் அவற்றை வேண்டாம் என்று உதறி இனஎல்லையுடன் நின்றது போல, திராவிடத் தலைவர்களும் தம் இன எல்லையுடன் தம் தேசியக் கோரிக்கையை நிறுத்துகின்றனர். உண்மைத் தேசியவாதிகளாகிய அவர்களுக்குத் தெரியும் - இனங் கடந்து பரவுவது தேசிய இனத்துக்கு வலுவன்று, வலிமைக்கேடு என்று!

எல்லாம் நாலுகால் உடைய மிருக இனங்கள் தான் என்று கூறிப் பசுப்பி ஆட்டையும் புலியையும் பூனையையும், நாயையும், ஓநாயையும் ஒரே கொட்டிலில் அடைக்க விரும்பும் அனைத்திந்தியத் தேசபக்தர்களல்ல அவர்கள்!

வரலாற்று முறையில், அரசியல் முறையில் பார்த்தால், வடதிசை தேசிய எல்லையற்ற ஒரு பரப்பாகவே வெள்ளையர் ஆட்சிவரை இருந்தது. அது என்றும் தனி வாழ்வோ, அயலாரிடமிருந்து பிரித்தறியத்தக்க அரசியல் நாகரிக வாழ்வோ வெள்ளையர் ஆட்சிக்காலம் வரை பெற்றிருந்ததில்லை. மூவாயிர ஆண்டாக அது அடிமையாட்சிப் பரப்பாகவே இருந்து வந்த தென்பதை வரலாறு காட்டுகிறது. ஆனால் அதே சமயம் மூவாயிர ஆண்டாக, வெள்ளையர் வரும்வரை தனி இனமாக, தனிப்பெருஞ் சுதந்திர நாடாகத் திராவிடம் நிலவி வந்தது.

வெள்ளையர் ஆட்சியிலே தனி வாழ்வு பெற்ற பல் கூட்டு ஏகாதிபத்தியமாகிய இந்தியப் பரப்புத்தான், அவ்வாட்சிவரை சுதந்திரமாயிருந்து அவ்வெள்ளைய ராட்சியிலே விடுதலையிழந்த திராவிடத்தை நோக்கி 'நீ ஒரு நாடா?' என்று கேட்கிறது. நித்திய கலியாணி, நிதம் நிதம் பலருக்கு மடிவிரித்தவள் ஒருநாள் ஒருவனுக்கு மடி விரித்தவளைப் பார்த்ததுச் 'சி, மானங் கேட்டவளே!' என்று சிறிய கண்தயே இது, வேறன்று.

8. கீழ்திசையின் இனத் தேசிய மையம்

வெள்ளையர் வடதிசை ஆட்சி பெற்று வடவர் துணையால் தென்னகத்தில் பரவவில்லை. நேர்மாருகத் தென்னக ஆட்சி கைப்பற்றி, தென்னவர் வீரம், தென்னவர் செல்வம் ஆகியவற்றின் துணைகொண்டே தங்கள் ஏகாதிபத்தியத்தை வடக்கே இந்தியா, பாகிஸ்தான் பரப்புக்களிலும், 'பட்டாணீஸ்தான்' பரப்புக்களிலும், பர்மாவிலும், சிங்கப்பூரிலும், இலங்கையிலும், ஏடனிலும் விரிவுபடுத்தினார்கள். அதுபோலவே, வெள்ளை ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்த உயிர்த்தேசியம் ஏடனிலோ, பர்மாவிலோ, சிங்கப்பூரிலோ, இலங்கையிலோ தொடங்கவில்லை. அவற்றில் தேசியம் பரவுவதற்கு முன்னே அவற்றைத் துண்டித்துவிடத்தான் அவ் ஏகாதிபத்தியம் விரைந்தது. அப்படியும் பிரிந்த பர்மாவும், இலங்கையும் இந்தியா சுதந்திரமடைந்த அன்றே தாமும் சுதந்திரம் அடைந்தன. மலேயாவினும் தேசிய உணர்ச்சி இந்தியாவிலிருந்து பரவி, அதுவும் இந்தியாவை அடுத்துச் சுதந்திரம் பெற்றுள்ளது.

ஆனால் இந்தியாவினுள்ளே இத்தேசிய ஆர்வம், விடுதலைக்கனல், வடக்கே இந்தியப் பரப்பிலோ, பாகிஸ்தான் பரப்பிலோ, பட்டாணீஸ்தான் பரப்பிலோ தொடங்கவில்லை. தென்னகத்திலேயே வேர்விட்டு வடதிசையில் படர்கொடியாகமட்டுமே பரந்தது. அது பரவாமல் தடுப்பதற்கு வெள்ளை ஏகாதிபத்தியம் துண்டுப்படுத்திப் பிரிக்கும் மந்திரத்தை அன்று கண்டு பிடிக்கவில்லை. கனலை விட்டுத் தொலைவில் தங்கள் ஏகாதிபத்தியத் தளத்தை மாற்றி யமைக்கவே வெள்ளையர்கள் அன்று முயன்றனர்.

தென்னகத்தில் 1752-இல் ஆர்க்காட்டைக் கைப்பற்றிய பின் தான், வெள்ளையர்கள் வடதிசையில்

1764-இல் வங்காளத்தில் வேரூன்றத் தொடங்கினர். அதுவரை வெள்ளையர் மூலபலம், மூலதளம் தெற்கே சென்னையில்தான் இருந்தது. சென்னையே கிட்டத்தட்ட பிரிட்டிஷ் கம்பெனியாட்சியில் இந்தியாவின் தலைமையிடமாகவும் இருந்தது. சென்னை வீரர், சென்னைப்பணம், சென்னையில் அனுபவம் பெற்ற கவர்னர்கள், தளபதிகள், கிளைவ் (Clive) ஸர் அயர்கூட் (Sri Eys Coote) போன்றவர்கள் உதவியாலேயே வங்காளம் வெல்லப்பட்டது. ஆனால் தெற்கே 18-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேயே தேசியக்கனலின் வெப்பம் வெள்ளையரைத் தாக்கியதால், 1764-க்குப்பின், அவர்கள் வங்காளத்தில் கல்கத்தாவைத் தங்கள் தலைநகரம் ஆக்கினார்கள். 1857 வரை அதுவே இந்தியாவின் தலைநகரமாயிருந்தது. ஆனால் தெற்கிலிருந்து பரவிய தேசியக்கனலின் வெப்பு அங்கும் நூறாண்டு களுக்குள் வெள்ளையரைத் தாக்கத் தொடங்கவே, 1857க்குப்பின் அவர்கள் இந்தியாவின் முழு அடிமைப் பரப்பு, தேசிய ஒளிபரவாத இந்திமொழிப் பரப்பின் கோடியிலுள்ள தில்லியைத் தங்கள் புதிய ஏகாதிபத்திய மூலதளமாக்கிக்கொண்டனர்.

இந்தியாவின் உள்நாட்டுத் தேசியங்கள், உள்நாட்டுப் பேரரசுகளின் தளங்கள் தென்னாடும், வங்கமுமே. அவற்றை விடுத்து அயல் தேசியங்கள், அயலினப் பேரரசுகளின் மூலதளமாகிய தில்லிக்குப் போனபின்தான், வெள்ளை ஏகாதிபத்தியம் கீழ்திசையில் எளிதில் தழைக்க முடிந்தது. தில்லி இந்தியாவின் பிடரி, இந்தி அதன் பிடரிமயிர்—இவற்றைப் பிடித்துக் கொண்டால் இந்திய மாநிலத்திலுள்ள இனங்களை எளிதாக அடிமைப்படுத்தி ஆளலாம் என்று தில்லி சென்ற வெள்ளை ஏகாதிபத்தியம் கண்டுகொண்டது. அந்த ஏகாதிபத்தியத்தின் 'பட்லர்'ப் பதிப்பான இன்றைய வடதிசைக் குட்டி ஏகாதிபத்தியமும்

அதே முறையைக் கைப்பற்றிக் கீழ்திசைத் தேசிய இனங்களை அடக்கியாள முற்பட்டு வருகிறது.

இந்திப் பரப்பும் தில்லியும் கீழ் திசை அடிமைக் கள மையங்கள் என்று, வெள்ளை ஏகாதிபத்தியம் கண்டுகொண்டதனால்தான், தன் ஏகாதிபத்திய வாரிசரிமையைத் தன் அடிமைப் பிள்ளையாகிய தில்லிக்குக் கொடுத்துச் சென்றது. தான் கண்டெடுத்த உள்நாட்டு விதேசி மொழியாகிய இந்தியையும் வளர்த்துவிட்டுச் சென்றுள்ளது.

வீரமரபில் நின்ற பிள்ளையாகிய தென்னகத்தை நம்பி வெள்ளையர் அதனிடம் உரிமையை ஒப்படைக்க விரும்பவில்லை. தென்னகம் விடுதலை உரிமை பெற்றால் கீழ்திசை எங்கும்-ஆசியா, ஆபிரிக்கா முழுவதும் முன்போல் மீண்டும் புதிய தேசியங்களாகத் தழைத்துப் புது நாகரிகம் வளர்க்க நேர்ந்துவிடும் என்பதையும், கீழ்திசை யெங்கும் வெள்ளை ஏகாதிபத்தியங்கள் நடத்திவரும் சுரண்டலுக்குக் குந்தகம் வந்துவிடும் என்பதையும் வெள்ளையர் அறிந்திருந்தனர். அதே காரணத்தினால்தான் வெள்ளை ஏகாதிபத்தியம், தெற்கே காங்கிரஸ் சார்பில் போர் முழக்கமிட்ட கப்பலோட்டிய தமிழன் வ.உ. சிதம்பரத்தின் வாரிசுகளையோ, காங்கிரசுக்கு வெளியே யிருந்து மிதவாதப் போர்வையில் சமூகப் புரட்சியும் அடிப்படைத் தேசியத் தன்மான ஆர்வமும் வளர்க்கத் துணிந்த நீதிக்கட்சியின் வாரிசுகளையோ முற்றிலும் தமக்கேற்ற அடிமைகளாக, கங்காணி மன்னர்களாக நம்பவில்லை. சுய ஆட்சி என்று கத்திப் பின் சுய ஆட்சியின் சாரம்போதும் என்று விளக்கியும்; பூரண சுதந்தரம் என்று முழக்கிப் பின் பிரிட்டிஷ் மன்னரையே பொதுவரசின் இணைப்புச் சின்னமாகக் கொண்ட குடியரசு வேண்டுமென்று பசப்பியும் இருதிசை மணியங்களாய்த் தேசிய வேடமிட்ட வடதிசை

ஏகாதிபத்திய முதலாளித்துவத் தலைவர்களையே நம்பி, அவர்களிடம் கவலையின்றித் தம் உரிமையை ஒப்படைத்தனர்.

குலைக்கிற நாய் கடிக்காது என்ற வெள்ளையரின் அனுபவ அறிவு வீண் போகவில்லை.

இன்று பல்லிழந்த பழைய வெள்ளை ஏகாதிபத்திய மாகிய பிரிட்டனுடனும், புதிதாக அரிசிப்பல் குருத்து விட்டு வரும் புதிய வெள்ளை ஏகாதிபத்தியமாகிய அமெரிக்காவுடனும் இந்திய உள்நாட்டு ஏகாதிபத்தியம் தன் உரிமை முதலாளிப் பிள்ளைகளாகிய டாட்டா பிர்லாக்கள் மூலமாகவும், டி, டி, கே. நேரு போன்றவர்கள் மூலமாகவும் பேரம் செய்து தென்னகத் தேசியத்தையும் அது சூழ்ந்து நிலவும் முதிரா ஆசியத் தேசியங்களையும் பிரித்தாண்டும் சுரண்டியும் கீழ்திசையில் அடிமைப் பயிர் வளர்த்து வருகிறது.

வெள்ளை ஏகாதிபத்தியங்கள் எல்லாமே வீழ்ந்து விட நேர்ந்தால்கூட ஓர் அரை வெள்ளை ஏகாதிபத்தியத்தையாவது அதற்குள் வளர்த்து விட்டுவிடக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு உழைக்கிறது, அகில இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி! பிரிட்டனின் சண்டிப் பிள்ளையாகிய கிளைவ், அதற்கு ஒரு ஏகாதிபத்தியத்துக்குக் கால்கோள் செய்ததுபோல, அந்நியத் தேசியத்தின் சண்டிப் பிள்ளையாகிய இந்த இன ஏகாதிபத்தியக் கட்சி காங்கிரசும் கனவு காணாத ஒரு வருங்கால ஏகாதிபத்தியத்துக்குக் கால்கோள் விழாவாற்றும் கனவு கண்டு வருகிறது!

இந்த ஏகாதிபத்தியத் தத்துப் பிள்ளையாகிய தில்லிதான், சுதந்தர தேசியத்தின் உதயசூரியனாகிய திராவிடத்தைப் பார்த்துக் கேலி செய்கிறது.

தொண்டு செய்யும் அடிமை உனக்குச்

சுதந்திர நினைவோடா! பண்டு கண்ட துண்டோ?

என்று வெள்ளையர் திலகரிடம் கேட்டதாகக் கவி பாரதியார் பாடும் பாணியில், தென்னகத் தலைவரிடம் இந்தக் குட்டி ஏகாதிபத்தியம் சீறிப் பேசத் துணிந் துள்ளது! அந்தக் குட்டி ஏகாதிபத்தியத்தின் அடி வருடுகிற தன்மான மற்ற, தன் மொழிப் பற்றற்ற, தன் இனப்பற்றற்ற சொத்தைகளும் தம் சொத்தைப் பற்களைக் காட்டிச் சொத்தை வாதங்கள் பேசி வருகின்றன. தம் நொள்ளைக் கண்களை மறந்து திராவிட இன வீறு பெற்ற இளங்காணையர்களையும், வீரத்தாய் இனத்தின் உரிமை நங்கையர்களையும் பார்த்து நொள்ளைக் கண்ணரென்று விதண்டா வாதம் பேசி வருகின்றன.

திராவிடம் ஒரு தனி இனம், தனி நாகரிகம் வாய்ந்த தனி நிறை தேசியம். பாரதம் என்று கூறப் படும் இந்தியாவோ, அதில் குறைபட்ட இன்றைய இந்தியக் கூட்டுறவோ தனித் தேசியமன்று என்பது மட்டுமல்ல, தனித் தேசியங்களின் ஒரு கூட்டுறவுகூட அல்ல. திராவிடம் போன்ற ஒரு சில தனித் தேசியங் களையும் தேசியமாக உருவாகாத பெயரில்லாப் பரப்புக்களையும் உள்ளடக்கிய ஒரு கதம்பகூளம் அது!

திராவிடம் கீழ்திசையிலுள்ள பழம் பெரு வர லாற்றினங்களுள் ஒன்று—முக்கியமான, நடு நாயக மான ஒன்று. அது கீழ்திசைப் பேரினங்களின் உயிர் மையமான, அவற்றினிடையே மிகப் பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்த மூல-முதல் தேசிய இனம்.

திராவிடத்திற்கு ஓர் உயிர் வரலாறு உண்டு. நாகரிகம், நாகரிக வளர்ச்சி உண்டு. அதில் இடப்பரப்பு வகையிலோ, இன வகையிலோ, மொழி வகையிலோ உயர்வு தாழ்வுகள் கிடையா. அதிலுள்ள இட வேறுபாடுகள், மொழி வேறுபாடுகள்கூட, ஒன்றை ஒன்று நிறைவு படுத்தும் ஒரே பெருந் தேசியத்தின் உறுப்பு வேறுபாடுகளே.

இதற்கு நேர்மாறாக இந்தியக் கூட்டுறவுக்கு, பாகிஸ்தானும் திராவிட நாடும் நீங்கிய இந்தியாவுக்கு, அயலினப் படையெடுப்புக்களின் வரலாறன்றி வரலாறில்லை. இந்தியக் கூட்டுறவின் கீழ்கோடியில், இந்தியாவில் பாதியும் கிழக்குப் பாகிஸ்தானில் பாதியுமாகப் பிரிந்து கிடக்கும் வங்கம், விதேகம் (பீகார்) ஆகிய கீழ் திசைப் பரப்பில் ஆண்ட அசோகனும் சந்திரகுப்தனும் உள்நாட்டு அரசர்களாக அவர்கள் எவரையம் காட்டமுடியாது.

சந்திரகுப்தன், அசோகன் ஆகிய இவ்விருவர்களில்கூட இன்று பாரத பக்தர் பெருமைப்படக்கூடிய அளவில் உலகப் புகழ் நிறுவியவன் அசோகன் மட்டுமே. ஆனால் பாரதத்தின் புராணமும் இதிகாசமும் இந்த அசோகனை அறிந்ததில்லை; அறிந்த அளவில் பெருமைப்படுத்திப் பாராட்டியதில்லை. அசோகன் பண்பாட்டைப் பழைய பாரதம் அயல் பண்பாடு, வேண்டாப் பண்பாடாகவே விலக்கி வைத்திருந்தது என்பதை இன்று யாரும் மறக்க முடியாது—மறைத்தே வருகின்றனர்!

இந்தியா தவிர மற்ற எல்லா நாகரிக நாடுகளும் வரவேற்ற பண்பாடு, அசோகர் பின்பற்றிய புத்தர் பண்பாடு. இந்தியா என்ற பாரதமோ, பாரதத்தின் வருணசிரம தரும் பண்பாடோ, அதற்கு ஆதாரமான பாரதத்தின் பழைய வேதபுராண சமீருதி இதிகாசங்களோ அப்பண்பாட்டுக்கு மதிப்பளித்தது கிடையாது. இதுமட்டுமோ? மெய்யும் பொய்யும் கலந்து கூடப் புராண இதிகாசங்கள் பெருமைப்படுத்திய இந்திய - இந்து அரசு அசோகன் அரசன்று, புத்த சமயப் பேரரசரான கனிஷ்கன், ஹர்ஷன் கூட அல்லர் - சந்திரகுப்த விக்கிரமாதித்தன் அரசமட்டுமே என்பது கவனிக்கத்தக்கது. சமஸ்கிருதமும், சமஸ்கிருத

நாகரிகமும் வளர்த்த பேரரசன் அவன் ஒருவனே—
அசோகனோ பிறரோ அல்லர்.

9. கடலாண்ட இனம் திராவிடம்

திராவிடம் பண்டிருந்து பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலம்வரை உலகின் செல்வவளமிக்க நாடு. திராவிடர் நாகரிக உலக நாடுகளெங்கும் சென்று குடியேறியும், வாணிகம் வளர்த்தும் உலகின் குபேர நாடுகளில் முதல் குபேர நாடாசத் தம் மாநிலத்தை வளமாக்கி யிருந்தனர். இன்றுபோல் உலகின் வாணிக விலைக் களமாகத் தென்னாடு என்றும் - அணிமைக் காலம் வரையிலும் - இருந்ததில்லை. தொழிலும் வாணிக மும் பெருக்கி, உலகெங்கும் தன் விலையேறிய சரக்கு களை அனுப்பி, நாகரிக உலகையே திராவிடர் தம் வாணிகப் பெருங்களமாக்கியிருந்தனர். இதற்கேற்ப ஆழ்கடல் கடக்கும் கப்பல்களும் கப்பல் தொழிலும் திராவிடத்திலே செழிப்புற்றிருந்தன.

இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்குமுன் இமயம்வரை வென்று பர்மாவையும் தம் ஆட்சிக்குள் கொண்டு வந்திருந்த ஆந்திரப் பேரரசர் ஆழ்கடல் செல்லும் இரு பாய்மரக் கப்பல்களையே தம் நாணயங்களில் வீறுடன் பொறித்திருந்தனர்! இராசேந்திர சோழன் 12-ஆம் நூற்றாண்டில் கடாரம் அதாவது தென்கிழக் காசியாவை வென்று ஆண்டது இத்தகைய கப்பல் தொழிலின் உருத்தகு வெற்றிக்கு ஒரு சான்று.

19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் திராவிடக் கப்பல்கள் புதிதாக உலகில் எழும்வரை உலகின் சிறந்த கப்பல்களும், மிகப் பெருங் கப்பல்களும் தென்னகத்தில் செய்யப்பட்ட திராவிடக் கப்பல்களே. வெள்ளையர் திராவிடத் தச்சர்களைத் தம்

நாட்டுக்குக் கொண்டு சென்றுதான், கீழ்திசைக் கப்பல் களை ஆட்கொள்ளும் அளவு தம் கப்பல் படையைப் பெரிதாக்கிக்கொண்டனர் என்பதை, முக்கர்ஜி என்பாரின் “இந்தியக் கப்பல் தொழிலும் கடலோடி வாழ்வும்” என்ற வரலாற்றராய்ச்சி ஏடு எடுத்துக் காட்டுகிறது. 1840-ஆம் ஆண்டு வெள்ளையர் இந்தியாவில் நிறைவேற்றிய ‘கப்பல் தொழில், கடல் வாணிகச் சட்ட’மே உலகக் கடல்களில் திராவிடருக்கு இருந்துவந்த இந்த வானுயர் செல்வாக்குக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது.

திராவிடர் வரலாற்றிலும், தமிழிலக்கிய முழுவதிலுமே தென்னவரின் இக்கடலோடிப் பண்புக்குச் சான்றுகள் எராளமாகக் காணலாம்.

கப்பல் தொழிலைப்போலவே மற்றப் பல்வேறு வகைக் கைத்தொழில்களிலும்-உழவு, நெசவு, பட்டுத் தொழில், சுரங்கத்தொழில், முத்து, மணி, பொன் வெள்ளி சார்ந்த கலைத்தொழில்கள் முதலிய எல்லாத் தொழில்களிலும் திராவிடமே உலகின் மையத் தொழிற்களமாய், உலகின் செய்பொருள் மூலதனமாய் இருந்தது. வெள்ளையர் முதலில் 16-17-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இவற்றைத் தம் அரசியல் ஆதிக்கத்தாலும், அதனை அடுத்து 18-19-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமக்குப் புதிதாகக்கிடைத்த இயந்திர சாதனத்தாலும் அழித்த திராவிடத்தின் இத்தொழில் தலைமையும் வாணிகத் தலைமையும் அதன்மீது அரசியலாதிக்கம் செலுத்திய பிரிட்டனுக்குக் கை மாறின. இதனைக் கார்ல்மார்க்ஸ் தம் உலக வரலாற்று விளக்கத்தில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

இவ்வெல்லா வகைகளிலும் திராவிட நாட்டுக்கும், அதன் இனமரபுக்கும், நாகரிகத்துக்கும் நேர் மாறான இயல்புடையது திராவிடம் நீங்கிய பாரதத்

தின் வடதிசை உருவிலாப் பரப்பு. திராவிடர் பண்டைக் கடலோடி இனங்களில் முதல் இனமாவர்; ஆரியரோ உலகின் பண்படா நாடோடி இனமாய் வாழ்வு தொடங்கி இன்றுவரை கருத்திலும் கனவிலும் கூட அது கடந்து சிந்தனை செலுத்தாதவராய் உள்ளனர். தண்ணீரைக் கண்டால் வாலைக் கால் களுக்கிடையில் சுருட்டிப் பதுங்க வைத்துக்கொண்டு பின்னேறும் 'நாட்டு நாய்' போன்றவர்களாகவே அவர்கள் இன்றும் உள்ளர்.

தொல்காப்பிய காலத்திலிருந்து தமிழருக்குரிய 'முந்நீர் வழக்கம்' அதாவது கடல் வாணிக மரபினை, ஆரியர்களும் அவர்கள் இலக்கியமும் அறியா. அவர்களின் சுமிருதி ஏடுகள் இதை திராவிடருக்குரிய தகா வழக்கம், ஆரியர் மேற்கொள்ளக்கூடாத பெரும் பழி என்று இதனைக் கண்டித்தன. திராவிடர் கடல் கடந்து வாணிகமும் குடியேற்றமும் கண்டனர். ஆரியரோ கடல் கடந்தவரை—திராவிடரைக்கூடத் தம் சாதி வருணாசிரமக் கோட்டையிலிருந்து விலக்கி வைக்கச் சட்டம் இயற்றினர்.

திராவிடப் பேரரசர் உலகெங்கும் கடல் கடந்த பேரரசுகளும் பேரரசுத் தொடர்புகளும் கொண்டனர். இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட பாண்டியர், உரோமப் பேரரசர் அகஸ்டஸுடன் தூதுத் தொடர்பும் அரசியல் கூட்டுறவும் கொண்டனரென்றால், அதே உறவை 13-ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய பாண்டியர், சீனப் புகழ்ப் பேரரசன் குப்ளாகானுடன் மேற்கொண்டிருந்தனர். இவ்விரு கோடிக்கும் இடைப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கிடையே இதே போன்ற தொலை உலகத் தொடர்பு பல்லவப் பேரரசருக்கும் சோழப் பேரரசர்க்கும், சாளுக்கியப் பேரரசர்க்கும் இருந்தது. ஆனால் வடதிசையோ நிலப் பேரரசன்றிக் கடற் பேரரசு அறியாதது. கடல் கடந்த

எந்த நாட்டின் பெயரும்கூட—இராமாயணம் குறிப்பிடும் புராணக் கற்பனை இலங்கை தவிர—வேறு எதுவும் வடதிசை மரபு அறியாதது.

புத்த சமயப் பிரசாரம் காரணமாகத் தற்செயலாக அசோகன், ஹர்ஷன் காலங்களில் பிற நாகரிக நாட்டவர் இந்தியாவுடன் கொண்ட தொடர்பன்றி, வடதிசை அரசர் பேரரசர் எத்தொடர்பும் வெளியுலகுடன் நாடியதில்லை. அவர்கள் இலக்கியத்தில் உலகம் என்பது வட இந்தியாவாகவே இருந்தது. தென்னகத்தைக்கூட அவர்கள் அறிந்ததில்லை. அதே சமயம் தமிழர் பண்டுதொட்டே இமய உச்சியில் ஏறித் தமிழ்க்கொடி பொறிக்கும் ஆர்வக் குறிக்கோள் உடையவராய் இருந்தனர்—திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடு என்று சிறுவருக்கே போதித்தனர்!

10. கடலாட்சியும் கடற்படையும்

ஆரியர் வருவதற்குமுன் திராவிடருக்கு இருந்த கோட்டை கொத்தளங்கள், வீரம் செல்வம், உழவு தொழில் வளங்கள், வாணிக வளம் ஆகியவைபற்றி ஆரிய வேத உபநிடதங்களே ஏராளமாகச் சான்று பகர்கின்றன. ஆரியர் வறுமை வாழ்வு, வீரமற்ற வஞ்சகச் சூழ்ச்சி மரபு, தொழில் வாணிகமீது வெறுப்பு, உழவுமீது வெறுப்பு ஆகியவை இன்னும் ஆரிய வருணசிரம மரபை உற்று நோக்குவோர்க்கு வெள்ளிடை மலையாக விளங்கும். திராவிட மரபுப்படி உழவுத் தொழிலுக்குரிய வேளாளரும் மற்றத் தொழிலாளரும் வீரமரபினருமே உயர் குடியினராகப் போற்றப்படுகின்றனர். ஆனால் ஆரிய வருண மரபில் அவர்கள் கடைப்படிக்கும் கீழ்ப்பட்டவர்களாக ஆக்கப்பட்டுள்ளார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கி. மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டில் வட திசையில் வாழ்ந்ததாகக் கூறப்படும் தென்னகப் பார்ப்பன அறிஞராகிய சாணக்கியர், தம் காலத்தில் விலையேறிய ஏற்றுமதி வாணிகத்துக்கும் செல்வ நிலைக்கும் தென்னாடு பேர் போனது என்பதையும், வடதிசை வாணிகம் அத்தகு சிறப்பு ஒரு சிறிதும் அற்றதாக இருந்தது என்பதையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார். 14-ஆம் நூற்றாண்டில் தென்னகம் வந்த வெளிநாட்டு யாத்திரிகரான மார்க்கோ போலோவும் இப்பண்புதராவும் வஸஹ்வம் இதே நிலை அணிமைக் காலத்திலும் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். செல்வ வளமும் அரசியலாற்றலும் மிகுந்த தென்னகத்தைப் பெரிய இந்தியா என்றும், அது குன்றிய வடதிசையைச் 'சிறுமை இந்தியா' என்றும் அவர்கள் குறிப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளனர்.

விசயநகரப்பேரரசர் நீங்கலாகத் தென்னக அரசர், பேரரசர் யாவருக்கும் இருந்த கடற்படை வடதிசை அரசர்கள், பேரரசர்கள் எவரும்—அசோகன் முதல் அவுரங்கசீப்வரை எவருமே—அறியாத ஒன்று. உண்மையில் வடதிசைப் பரப்பு நில எல்லையில் கூட வீரமரபு பேணாது, நடு ஆசியாவின் பண்படாக்குடிகளின் குடியெழுச்சிகளுக்கும் படையெழுச்சிகளுக்கும் வாயில் திறந்து வைத்து, தான் கெட்டதுடன் நில்லாது தென்னகத்தின் வீரமரபிலும் கடல் மரபிலும் சமயப் போர்வையில் புகுந்து கேடு சூழ்ந்தது. அதன் பயனாகவே கடைசித் தென்னகப் பேரரசரான விசயநகரப் பேரரசரும் 16-17-ஆம் நூற்றாண்டுத் தென்னகமும் பழைய வீர மரபு கடல் மரபு இரண்டும் பெரிதளவு மறந்து வெள்ளையர் கடல்வழி வரவுக்கு இடந்தர நேர்ந்தது என்னலாம்.

தென்னகத்தேசியத்தில் கப்பலோட்டிய தமிழன் வ. உ. சிதம்பரம் இம்மரபு புதுப்பிக்க எண்ணியும்

வடதிசைப் போலித் தேசியம் அவர் பண்பையும் மறைத்துப் பெயரையும் இருட்டடித்து வருவது தமிழர்களனைவரும் அறிந்ததே யாகும்.

11. கீழ்திசை நாகரிக ஒற்றுமை தென்னகத்தின் நிழலே

‘திராவிடநாடு எது, எங்கே’ என்ற கேள்வி இவ்வாறாக ஒரு புதிய தேசியம் பற்றிய பழைய தேசியத்தின் கேள்வியல்ல. ஒரு பழம் பெரும் தேசியம்பற்றிய ஒரு புதிய, இன்னும் உருவாகாத, என்றும் உருவாக முடியாத ஒரு போலித் தேசியத்தின் கேள்வியே யாகும். உண்மையில் கேள்வி கேட்பவர் உள்ளத்தில் நிழலுருவாக ஊசலாடும் போலி ஒற்றுமைக் குறிக்கோள், போலித் தேசியக் குறிக்கோள்கூடத் திராவிட நாட்டின் ஒற்றுமையின் ஒருவிரிந்த நிழலேயன்றி வேறன்று.

இன்று இந்தியாவில் காணப்படும் பரந்த ஒற்றுமைபோன்றதே ஐரோப்பாவின் ஒற்றுமை. அது ஐரோப்பாவின் ஒற்றுமையைவிட மிகக் குறைந்ததே என்று சக்கரவர்த்தி இராசகோபாலாச்சாரி போன்ற அறிஞர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர்.

ஐரோப்பாவில் காணப்படும் நாகரிக ஒற்றுமையை நாம் முனைப்பாக மேற்கிலும் தெற்கிலும் காண்கிறோம். வரலாற்றில் அது தென் கிழக்கிலிருந்து தென்மேற்கு, மேற்கு வடமேற்காக வலஞ்சுழித்துச் சென்று, மற்ற திசைகளில் பரவுவது காணலாம். அதுபோல், ஒரு கண்டம், ஒரு குட்டி-உலகம் என்ற அளவில்கூட இந்தியாவில் (இந்தியக் கூட்டுறவு, பாகிஸ்தான் உட்பட்ட பரப்பில்) காணப்

படும் ஒற்றுமை, தெற்கிலும் கிழக்கிலுமே காணப்படுவதாகும். அது வரலாற்றில் தெற்கிலிருந்த தென் கிழக்கு, கிழக்கு, வடகிழக்காக இடஞ் சழித்துச் செல்வது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே பாரத கண்டத்தின் ஒற்றுமை என்பது, உண்மையில் அதில் ஒழுங்கான தேசியக் கட்டமைப்புடைய உயிர்ப் பகுதியான திராவிட நாட்டின் ஒற்றுமை, திராவிட நாடு கடந்த திராவிடப் பண்பாட்டின் விரிவெல்லை ஆகியவையேயன்றி வேறன்று.

திராவிட நாட்டின் தனிப் பேரினமான திராவிட இனமே, இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் அடிப்படை இனம் என்பதை இந்தியக் கூட்டுறவரசு வெளியிட்டுள்ள இனவாரிப் படமே தெளிவாகக் காட்டும். விந்தியம் வரையுள்ள தென்னகப் பரப்புத் தூய திராவிட இனமாகவும், பஞ்சாப், இமயமலையடிவாரம் தவிர மீந்த பகுதிகள் பல்வேறினங்களுடன் கலந்த திராவிட இனமாகவுமே அதில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இது திராவிட இனத்தின் தேசியப் பரப்பல்ல. அதன் உலகளாவிய நாகரிகப் பரப்பின் ஒரு பகுதியே. ஏனெனில் இன வரலாற்று அறிஞர், பண்பாட்டு வரலாற்று அறிஞர் கூற்றுப்படி, தென்கிழக்காசியா தென் ஆசியா, மேலை ஆசியா, தென் ஐரோப்பா, வட ஆபிரிக்கா, நடு அமெரிக்கா ஆகிய பெரும் பரப்புகளின் இன, நாகரிக அடிப்படைப் பண்பாடே திராவிட நாகரிகத்துடன் தொடர்புடையது என்று கூற இடமுண்டு.

திராவிடம் தேசிய இனமா என்று வடவரும் வடவர் பக்தரும் கேட்கும் கேள்வி இவ்வாறு அவர்களுக்குத்தான் ஆபத்தான கேள்வியாக முடிகிறது. ஏனெனில் அதன் விடை திராவிடம் தேசிய இனம் என்பது மட்டுமன்று, திராவிடம்தான் பண்டை உலகின்

ஒரே தேசிய இனம் என்பது. பாரதமோ பண்டை உலகிலும் தேசிய இனமன்று, இன்றைய உலகிலும் ஒரு தேசிய இனமன்று. ஒரு தேசிய இனமாகவோ, தேசிய இனக் கூட்டுறவாகவோகூட அது வருங் காலத்தில் உருவாகும் வாய்ப்புடையதன்று. ஏனெனில் அத்தகைய தேசிய இனக் கூட்டுறவைக் குடியாட்சிப் பண்பு அளாவிய ஒரு உயிர்த் தேசிய இனமே வளர்த்து உருவாக்க முடியும். திராவிட இனத் தேசியம் அத்தகைய குடியாட்சிப் பண்புடைய உயிர்த் தேசியம். அதன் வழிநின்றால் தென் கிழக்காசியாவே, ஆசியாவே ஒரு உயிர்த்தேசியக் கூட்டுறவாக வளம் பெறமுடியும். வடதிசைப் போலித் தேசியமோ உருவாகாத் தேசியங்களை அடக்கியாள நினைக்கும் ஒரு செயற்கை ஏகாதிபத்தியம்-வெள்ளை ஏகாதிபத்தியம் உருவாக்கி இயங்கவிட்டுச் சென்ற குட்டி ஏகாதிபத்தியம். அதனால் உயிர்த் தேசியமாக இயங்கவும் முடியாது; உருவாகாத் தேசியங்களை உருவாக்கும் திராவிடப் பண்பாற்றலும் அதற்குக் கிடையாது.

12. பலமுக ஏகாதிபத்தியத்தின் பல வேச்சுரல்கள்

உலகமெல்லாம் ஒன்றாக ஆகிவரும்போது, எனப்பா நீ பிரிவினை முழக்கம் செய்கிறாய்? 'ஒன்றுபட்டாலுண்டு வாழ்வு, நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே' என்ற பாரதிப் பாட்டை நீ அறியமாட்டாயா?

—இது பாரத தேசியத்தின் பரத நாட்டியக் குரல், உலக வேதாந்தக் குரல்; வெள்ளையர் கற்றுக் கொடுத்த ஏகாதிபத்தியக் கரத்தை உள்ளே ஒளித்துக் காட்டும் பசப்புக் குரல்.

ஒற்றுமைக்குப் பதில் பிரிவினையா? ஐயோ, தேசத்தைத் துண்டாடலாமா? கூறுபடுத்தலாமா?

இது துண்டாடப்பட்ட அரசியல் பிச்சை பெற்ற வர்கள் சுதந்தர தேசியவாதிகளை நோக்கி அலறும் அலறல்.

ஆரியமாவது, திராவிடமாவது! அதெல்லாம் மலையேறி விட்ட காலம். இனவேறுபாட்டை இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் யாராவது கிளப்புவார்களா? யார் ஆரியர், யார் திராவிடர்? எல்லாம் ஒன்றுபட்ட ஒரே பாரதமாக உன் கண்களுக்கு விளங்கவில்லையா?

இது இனமற்ற தேசியம் பேசும் இனவேறுபாட்டுக்காரர் தாம் உட்கொண்ட அபினியை மற்றவருக்கும் முதலில் இலவசமாக ஊட்ட வரும் அன்புக்கீதம்.

திராவிடமா, அது என்ன மொழிச்சொல்? தனித்தமிழ்ச்சொல்லா? சமஸ்கிருதச் சொல்லாயிற்றே! இலக்கியத்தில் அதற்கு வழக்கு உண்டா? வடவர் சொல்லையா தமிழர் வழங்குவது!

தனித்தமிழை வெறுப்பவர் மேற்கொள்ளும் தனித்தமிழ் வாதம். வடவரை எதிர்த்துப் பேசும் வடவர் கங்காணிகளின் நயவஞ்சகக் குரல் இது!

திராவிடம்! வெள்ளைக்காரன் உபயோகித்த, உற்பத்தி செய்த பெயராயிற்றே!

வெள்ளையன் உருவாக்கிய பாரத தேசியத்தை—அவன் பிரித்த பிரிவினையை—தம் முன்னோர் வழிவழிச் சொத்தாகக் கொண்டவர் கேட்கும் மடமை வினா இது.

திராவிடம்! 'ஆரியப் பகைவன்' 'நம்' இனத்தை இழிவாகக் கருதி வசை பாடி அளித்த பெயரையா நாம் ஏற்பது? 'ஓடிவந்தவர்,' 'திருடர்,' 'திராவைகள்', 'பஞ்சைகள்' என்றல்லவா சமஸ்கிருதத்தில் அதற்குப் பொருள்? அந்தச் சொல்லைக் காதால் கேட்டாலே 'கர்ணகரூர்'மாய் இருக்கிறதே!

இது, பகைவன் என்று ஆரியரைக் கூறிக் கொண்டே ஆரியர் பக்கமாக நின்று வயிறு வளர்க்கும் விபீஷணாழ்வார்கள் பேச்சு. தனித் தமிழின் உயிர் எதுவென்று அறியாத சில தனித்தமிழ்ப் பசப்பர்களை அறிவு மடமையால் ஏய்க்கும் கிளிப்பிள்ளைக் குரல் இது!

தமிழன் என்று தன் தாய் மொழிப் பெயரைச் சொல்லு! தமிழ்நாடு என்று சொல்லு! ஐக்கிய தமிழகம் என்று கூறு! அதுதான் மொழி சார்ந்த தேசியம். திராவிடம் ஒரு தேசியம் ஆகுமா?

பாரத தேசியத்தை எதிர்ப்பவரையே தமிழ்ப் பற்று மூலம் தமிழருக்கெதிராகத் தூண்டிவிடும் நச்சுப் பாம்பின் நெளிவு குழைவு இது.

பாரதம் எவ்வளவு பரந்த தேசம்? பரந்த மனப்பான்மையுடன் அதை ஏற்று ஒற்றுமை வளர்த்தால் உலகில் மதிப்புப் பெறலாமே? திராவிடம் என்று ஏன் குறுக்குகிறாய்? அத்தகைய சிறு பரப்பு உலகில் வலிமையுடன் வாழ முடியுமா?

திராவிடம் தனித்து வாழமுடியுமா?

வடக்கு, தெற்கு, என்று ஏன் திசை வேறுபாடு கொள்கிறாய்?

இது ஏகாதிபத்தியத்தின் அரசியல் சூழ்ச்சிக் குரல். பேராசைப் பேயின் அலறல் பேச்சு.

உலகளாவிய மனித இனப் பாசம் பேசும் மனித இனக் கங்காணிகள், இமயமளாவிய சுதம்ப தேசியம் பேசும் கீழ்திசைத் தேசிய விபீஷணர்கள், இமயத்திலிருந்து தொங்கிக்கொண்டு தமிழ்ப்பற்றுடையார் போல் நடிக்கும் ஐந்தாம் படை ஒற்றர்கள், ஏகாதிபத்தியதாசர்கள், தில்லியின் தத்துப்பிள்ளைகளான இளையாழ்வார்கள் கேட்கும் கேள்விகள் இவை.

அடிமைத்தனத்திலும் தெரியாத்தனத்திலும் சூழ்ச்சி முறையிலுமே இக்கேள்விகள் திராவிட மக்களிடம் கேட்கப்பட்டாலும், திராவிடத் தலைவர்கள், திராவிட அறிவியக்க அறிஞர்கள் இவற்றிற்கு உவகையுடன் பதில் கூற முன்வருகிறார்கள். ஏனெனில் இன்னும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் — நூற்றுக்கு ஓரிருவர்கூடக் கல்விபெறாத நிலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் நம் திராவிட மக்களிடையே அரசியலறிவை, கல்வியின்பத்தை, தன்னின வரலாற்றறிவை, இனப் பண்பாட்டறிவைப் பரப்ப இக்கேள்விகள் பயன்படுபவை ஆகும். அவற்றின் விளக்கங்கள் வருங்காலத் திராவிடத்தின் அறிவுக் கோயில்களைக் கட்டமைப்பதற்கான தூண்டுதல் தருபவை ஆகும்.

இவற்றுக்கான விளக்கம் கூறுவதன் நோக்கம் கேட்பவர்களுக்குப் பதில் கூறுவதற்காக மட்டுமல்ல. அதைவிடப் பயனுடையது மக்களுக்குத் தரப்படும் அறிவு விளக்கம். இன்னும் நிலையான பயனுடையது விளக்கத்தின் பின்னணியில் இருந்துகொண்டு திராவிட மறுமலர்ச்சி இளைஞர், நங்கையர் உருவாக்க இருக்கும் வருங்காலத் திராவிட வாழ்வின் அருங்கலச் செல்வம், திராவிடர் புதுவாழ்வுத் திட்டம்!

இவ்விளக்கம் கேட்ட பின்னும் கேள்வி கேட்டவர் மீண்டும் மீண்டும் கேட்கலாம். கேட்ட கேள்வியையே கேட்கலாம். அதனாலென்ன? கேட்டவர்

தாமே பதில் கூறும்வரை, திராவிட அறிவுப்படையில் முன்னணி வீரராகும் வரை நாம் புதிது புதிதாகப் பதில் கூறிக்கொண்டே இருக்கும் பண்புவளம், அறிவுவளம், மொழிவளம் கொண்டவர்கள்தாம். இவ்விளக்கமே வருங்காலத் திராவிடத்தின் புதுமலைகளாக, ஆறுகளாக, கடல்களாகக் குவிந்து வழியும்வரை பதில் கூறிக்கொண்டே இருக்க நாம் தயங்க மாட்டோம்.

இவற்றுக்கான விளக்கம் ஒரு சொற்பொழிவாக வெளிவரலாம். ஒரு கட்டுரையாக எழுதப்படலாம். ஒரு ஏடாக, பல ஏடுகளாகப் பெருகலாம். ஒரு முழு இலக்கியமாக, இயல், கலைத்துறையாக, பல இலக்கியங்களாக, பல கலை இயல் துறைகளாக வளரலாம். ஆனால் கேள்விகள் மழையாக, சோமாமாரியாகத் திரும்பத் திரும்பக் கேட்கப்படுந்தோறும், விளக்கங்கள் வளர்ந்துகொண்டே செல்லும். சொல் விளக்கங்களாக அவை நிற்கப் போவதில்லை. இன்றைய உலகம் கண்டு பெருமிதத்துடன் பாராட்டும் முறையில், அத்திராவிடத்தை உலகுக்கு ஒரு முன் மாதிரி நாடாக ஆகும் வரை, ரஷ்யாவுக்கு ஒரு புதிய ரஷ்யாவாக அது உலகைப் புதுவாழ்வுக்கு இட்டுச் சென்று புது உலகும் படைத்துக் காட்டி, அதில் உலக முழுவதின் ஒத்துழைப்பையும் பெறும்வரை இந்த விளக்கங்கள் நிற்கப் போவதில்லை.

சொல் விளக்கம், வரலாற்று விளக்கம், அறிவு விளக்கம், பண்பாட்டு விளக்கம், செயல் விளக்கம், வாழ்வு விளக்கம் என அத்தனை விளக்கங்களையும் தரவல்ல இளைஞர் நங்கையரின் அறிவுப் பட்டாளம், செயல் வீரர் வரிசை, கலைஞர் குழாங்கள் நம் பின்னே சடை வரிசையில், சங்கிலி வரிசையில் அணி அணியாக நின்று துடிதுடித்துக்கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நாம் அறிவோம். உலகம் விரைவில் அறிய இருக்

கிறது! வருங்கால உலகம் அதனால் வளம் பெற இருக்கிறது!

திராவிட இயக்கம் திராவிடத்தின் சொத்துமட்டு மன்று. வருங்கால உலகிற்குக் கிடைக்க இருக்கும் பெரும் புதையல்.

13. ஒருலகில் தமிழனுக்கு இடம் இல்லையா?

“பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் பொதுவரசாகி, ஒருலகத்துக்கே உரிய ஒரு முதற் படியாய் இருக்கும் போது, நீ ஏனப்பா சுயராஜ்யம், பூரண சுதந்தரம் வேண்டுமென்கிறாய்?” என்று பழைய ஏகாதிபத்தியம் கேட்டது, இந்திய விடுதலை இயக்கத்தாரிடம்! பூரண சுதந்தரம், முழு நிறை விடுதலைக்குப் பதில், ஏகாதி பத்தியப் புத்துருவான பொதுவரசில் ஓர் உறுப்பாக இருக்கும் அரும்பெரும் பேறு போதும்; அதற்காக மன்னரை இணைப்புக் குறியாக ஏற்கும் ஒரு புது வகைக் குடியரசாகக்கூட நான் வேசம் போடுகிறேன் என்று கெஞ்சிய குட்டி ஏகாதிபத்தியம் இப்போது உண்மைத் தேசியவாதிகளை, திராவிட உயிர்த் தேசிய வாதிகளைப் பார்த்து அதே கேள்வியைக்கேட்கிறது.

அந்தோ, காலந்தான் மாறிவிட்டது. பண்பு மாற வில்லை. நிலைமை மாறவில்லை! ஐயோ, பாம்பு மடிய வில்லை. சட்டை மாற்றிக்கொண்டு புத்துருவில், புதிய பளபளப்புடனும் புத்திளமையுடனும் சிறுகிறது!

ஓரே உலகத்தில் ஓரே பாரதம் வேண்டுமென்று முழங்கி, பின் துண்டுபட்டால்கூட மீந்த பாரதம் போதுமென்று கையேந்தி வாங்கிய இந்தக் குட்டி ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் முன்னோர்களான விடுதலை வீரர்கள் எதற்காக, எந்த விடுதலை கோரி, எந்த ஓரே

உலகத்தில் ஒரே பாரதம் கோரிப் பாடுபட்டுத் தேடி அதைக் கடைசியில் இந்த ஏகாதிபத்தியத்திடம் பறி கொடுத்துவிட்டுப் போனார்களோ, அதே விடுதலைக் காக, அதே ஒரே உலகில் ஒரே திராவிடத்துக்காக, அதே காரணத்தை முன்னிட்டு, ஆனால் அந்தக் காரணத்தைவிட மேலான வரலாறு உயிர்த் தேசியத்துடிப்புடன், திராவிடரும் திராவிட இயக்கத்தவரும் திராவிட நாடு கோருகிறார்கள். ஆனால் டில்லி ஏகாதிபத்தியம் பழைய பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் குரலில் ஒருலக வேதாந்தம் பசப்புகிறது.

ஒருலகம், ஒரு மனித இனம் என்ற கனவு இன்றைய உலகின் கனவு. ஆனால் ஒருசில நூற்றாண்டு களுக்குமுன் தமிழ், தமிழகம், தமிழிலக்கியம் நீங்கலான எந்த நாடும் மொழியும் இலக்கியமும் அதை அறியாது. பாரதப்புதல்வர்களின் முன்னோர்களோ என்றும் ஒருலகக் கனவு கண்டதில்லை. ஒரு தேசம், ஒரு குலமும் நாடியதில்லை. அவர்கள் விரும்பியது வருணாசிரம தருமம்—அது தேச வாழ்வை, சமுதாய வாழ்வை, பொருளியல் வாழ்வைப் பிரித்தது. ஒரு தேசத்தைமட்டுமல்ல, ஒரு ஊரையே ஒன்றாக வாழமுடியாமல், துண்டு துண்டாகப் பிரித்தது. சமத்துவம், சம உரிமை கெடுத்து ஏற்றத்தாழ்வை உண்டுபண்ணிற்று. ஆனால் தமிழர் இரண்டாயிர மூவாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னும் ஒருலகைக் கனவு கண்டவர்கள். 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்' என்று ஒருலக அடிப்படையிலே ஒரே ஆண்டவனைக் கனவு கண்டவர்கள். தமிழ் பேசும் பகுதிகளைத் தையும்—தென்னாட்டையும் தென்னவர் குடியேறி ஆண்ட பகுதிகளையும் ஒருங்கு சேர்த்து அவர்கள் தமிழுலகம் என்றே கூறினர்.

தமிழர் இன்று அரவினத்தார் பரப்பாகிய இந்தியாவுடன் கட்டுண்டு மறுகுகின்றனர். ஆனால் தமிழ்

பேசுகிற தமிழர் வாழும் தமிழுலகத்தினின்று வெட்டுண்டு கிடக்கின்றனர். அதுமட்டுமோ? தமிழர் வெளிநாடுகளில்கூட வாழமுடியாத நிலையில் இந்த அயலினக் கூட்டுறவு நீடிக்கிறது. அது தமிழரைத் தமிழரிடமிருந்து பிரித்து வைக்கிறது. தமிழினத்தவன் தமிழரைப் பகைக்கும்படி ஓயாது தூண்டி வருகிறது.

உலகம் என்ற சொல் தமிழிலக்கியத்தில் பயின்ற அளவு உலகில் வேறெந்த இலக்கியத்திலும் பயின்ற தில்லை.

உலகம் என்ற சொல்லையே மங்கலச் சொல்லாகக் கொண்டு தொடங்கிய இலக்கிய ஏடுகள், சமய ஏடுகள், காவியங்கள் பல. அவை 'உலகெலாம் உணர்ந்தோதற்கரியவன்' 'உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கிய தலைவர்' என்று இறைவனைப் போற்றின. 'உலகெல்லாம் இன்புற்றிருக்க' அவாவினர் தமிழர்! அந்த உலகத்தையும் ஓர் உலகம், ஒரே ஆண்டவனை ஒப்பற்ற ஒரே தந்தையாகக் கொண்ட ஒருலகக் குடும்பம், சாதிவேறுபாடற்ற, இனவேறுபாடு கடந்த, சமயங்கடந்த, சமய வேறுபாடு கடந்த ஒரு கடவுட்படைப்பான ஒருலகம் என்றே அவர்கள் கருதினர். உலகெலாம் இன்புற்றிருக்கக் கனவு கண்ட' இந்தத் தமிழகத்துக்குத்தான் இன்று ஒருலகில் இடம் வேண்டாம் என்கின்றனர் ஒருலகப் பண்பும், ஒருகுலப் பண்பும் அற்ற 'குலநீதி' உத்தமர்கள்!

ஒருலக அரசு அணிமைக்காலக் கனவு. ஆனால் இன்று அது நாட்டடிப்படையிலே, இன அடிப்படையிலே, தேசிய அடிப்படையிலேமட்டுமே அமைந்து வருகிறது. அப்படித்தான் அமையமுடியும். ஏனெனில் அது சர்வ தேசிய ஒருலகம். இதுமட்டுமன்று. இன்னும் ஒருலக அமைப்பு விடுதலையடையாத, தன்

ஹரிமையற்ற தேசிய இனங்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் தரவில்லை. விடுதலை அடையாத நாடுகளின் பிரதிநிதித்துவம் வழங்குவதில் அவற்றின் தேசிய வாழ்வைத் தன் அகன்ற வயிற்றுக்குரிய சொந்த உடைமையாகக் கருதும் ஏகாதிபத்தியங்களே தடையாய் இருக்கின்றன. இந்நிலையில் விடுதலை பெற்ற பர்மாவும் இலங்கையும் இடம்பெற்றதுபோல, திராவிடம் இடம்பெறாமல் பாரத ஏகாதிபத்தியம்தான் தடுத்து வருகிறது. ஒருலகக் கனவு கண்ட, ஒருலகப் பண்புமிக்க, ஒருலகத்தைப் படைத்துருவாக்கும் ஆற்றல்மிக்க திராவிடத்துக்குத்தான் அந்த ஒருலகில் இடமில்லாமல் பாரத ஏகாதிபத்தியம் தடுத்து வருகிறது. மற்ற ஏகாதிபத்தியங்களுடன் கூட்டுச் சேர்ந்துகொண்டு திராவிடநாடு போன்ற தனி இனங்களின் உரிமைகளை ஏப்பமிடப் பாரத பக்தர்கள் படபடக்கின்றனர்.

தமிழன் ஒருலகை விரும்புகிறான்; ஆர்வமாக விரும்புகிறான். ஆனால் அவன் விரும்பும் ஒருலகில் அவனுக்கு இடம் வேண்டும். அவன் உரிமைக்கும் அவன் இனத்துக்கும் மற்ற இனங்களுடன் ஒத்த, மற்றத் தேசியங்களுடன் ஒத்த சமஉரிமை வேண்டும். தமிழனுக்கு, தமிழினமாகிய திராவிட இனத்துக்கு, திராவிடத்தைப்போலவே ஏகாதிபத்திய இனங்களின் காலடியில் பட்டுத் துவளும் பல தேசிய இனங்களுக்கு உரிமையில்லாமல் இருக்கும்போது ஒருலகம் என்று பேசுவது ஏகாதிபத்தியங்களின் திமிர் பிடித்த ஆணவப் பித்தலாட்டமே தவிர வேறில்லை.

தமிழன், திராவிடன் உரிமையில்லாது ஒருலகம் உண்மையில் அமையமுடியாது. நீடித்து உலக மக்களுக்கு நலந்தந்துவளரமுடியாது. ஏனெனில் அதைக் கனவுகண்டு, அதற்கான திட்டங்களைத் தன் தேசியத்தில் உருவாக்கிய தமிழினமே அதைத் திறம்பட

இயக்கமுடியும். தமிழன் சார்பில், திராவிடத்தின் சார்பில் வடதிசை ஏகாதிபத்தியம் இருந்தால், அது தமிழன் உரிமையைமட்டும் அழிப்பதாயிராது. தமிழினப்பண்பாகிய ஒருலகப் பண்பையும் குடியாட்சிப் பண்பையும் சமதருமப் பண்பையும் உலகில் படிப்படியாக ஒழிப்பதாகவே இயங்கமுடியும். ஏனெனில் வருணாசிரம தரும நெறியில் ஊறிய அதன் அறிவு எல்லாவற்றையும் அந்த உயர்வு தாழ்வு வேறு பாட்டுருவிலேயே காணமுடியும், பேணமுடியும், வளர்க்க முடியும்.

அது இலக்கணத்தில், எழுத்தில் பல வகைகளில் வருணாசிரமம் கண்டு அதைத் தமிழிலும் மற்றத் தாய்மொழிகளிலும் புகுத்திய இனம். வானநூலில் கோளினங்கள் அல்லது கிரகங்களிடையே ஆண் பெண் பேதம், ஆண் பெண் அலி பேதம், சாதிபேதம், வருணாசிரம பேதம், இனபேதம் ஆராய்ந்து காணும் அறிவுடைய உலக இனம் வேறு எதுவும் சிடையாது. இதுமட்டுமோ? அது கடவுளைப் பலராகக் கொள்வதுடன் அமைதிக்கொள்ளாமல் அவர்களிடமும் ஆண் பெண் வேற்றுமை, சாதி வருணாசிரம வேற்றுமை, இன வேற்றுமை வகுத்துள்ளது. கடவுளரிடம்கூட அரசர், புரோகிதர் உண்டு. காமுகர், தாசிகள் உண்டு. கயவர், குறும்பர் உண்டு.

தமிழில் நான்கு வகைப் பாக்கள் உண்டு. பாவினங்கள் உண்டு. இந்த எண்ணிக்கையைக் கண்டவுடனே வருணாசிரமக் கற்பனை வேலை செய்து விட்டது. வெண்பா பிராமணப் பாவாம், ஆசிரியப்பா க்ஷத்திரியம்; கலிப்பா வைசியம்; வஞ்சிப்பா சூத்திரப் பாவாம்! நாயன்மார், ஆழ்வார்கள், கம்பர் முதலிய இடைக்காலப் புலவர்கள் பொதும் பயன்படுத்திய விருத்தம் பாவினமே. அது தாழ்த்தப்பட்ட இனப்பா, ஆதித்திராவிடப்பா. பாரதி பாரதிதாசன்

புதிய பாக்களுக்கு இனி இடம் தேடவேண்டும். பாரத ஆட்சி அதைத் தேடிக்கண்டுபிடித்துவிடும்— அவை சண்டாளப் பாக்கள் என்று கருதப்படத் தகும்.

எழுத்தில் உயிர் பிராமண எழுத்து; வல் லெழுத்து ஊத்திரிய எழுத்து.....அப்பப்பா! இது பிற்காலத் தமிழ் இலக்கணநூல்கள் தமிழிலே புகுத்திய வேறுபாடு.....; இவ்வேறுபாடு பாரத மொழிகளிலும் புகுத்தப்பட்டுள்ளது. சமஸ்கிருதம் பிராமண வருணம். சமஸ்கிருதமும் வடதிசை மொழியுங் கூடித் திரிந்த தெலுங்கு கன்னட மலையாளம் வைசிய மொழிகள். தமிழ் சூத்திர வருணம்—பஞ்சம வருண மொழிகள்கூட உண்டு!

14. வேற்றுமை யறிவு ஒற்றுமை

‘உலகமெல்லாம் ஒன்றாக ஆகிவரும்போது ஏனப்பா நீ பிரிவினை முழக்கம் செய்கிறாய்?’ என்று பாரத போலித் தேசிய பக்தர்கள் திராவிட உயிர்த் தேசிய இயக்கத்தாரிடம் கேட்கிறார்களல்லவா? அதற்குத் திராவிட இயக்கத்தார் வேறு விரிவான விளக்கம் எதுவும் கூறத் தேவையில்லை. பிரிவினை என்ற ஒரு சொல்லுக்குப் பதில் வேற்றுமை என்ற சொல்லைப் போட்டு அதே கேள்வியை அவர்களிடம் திருப்பிக் கேட்டுவிட்டால் போதும். ஏனெனில் அந்தக் கேள்வி கேட்க வேண்டியவர்கள் பாரத பக்தர்களல்ல, திராவிட தேசிய இயக்கத்தார்களே. அக் கேள்வி கேட்கப்பட வேண்டியவர்கள் திராவிட தேசிய இயக்கத்தவர் அல்ல, பாரத போலித் தேசிய வாதிகளே.

“உலகமெல்லாம் ஒன்றாக, ஓரினமாக ஆகிவரும் போது, ஏனப்பா நீ மட்டும் இன வேற்றுமை முழக்க

கம் செய்கிறாய்?' என்று திராவிடர் பாரத பக்தரைக் கேட்டால் அவர்கள் கதிகலங்குவர், திணறுவர். அது அவர்கள் உண்மைச் சொரூபத்தை உலகுக்குக் காட்டிவிடும்!

ஏனெனில் ஆரியருக்கு ஒரு ரீதி, ஆரியரல்லாதவர்க்கு ஒரு ரீதி—இதுவே அவர்கள் பாரத தேசியத்தின் பழம் பெருமை வாய்ந்த ரீதி—சமஸ்கிருத இலக்கியங்கள், பகவத்கீதை, சாத்திரங்கள் போற்றும் ரீதி!

பாரத பக்தர்கள் பாரதியின் பாட்டைக் காட்டி ஒற்றுமைக்கீதம் பாடுகிறார்கள். பிரிவினை ஒற்றுமைக்கு எதிரான பண்பு என்று வாய்கிழியப் பேசுகிறார்கள். ஆனால் ஒற்றுமைக்கு எதிரிடையான பண்பு பிரிவினையல்ல, வேற்றுமை! பிரிவினை ஒருமைக்கே எதிரானது. இதனை அவர்கள் சொல் புரட்டு மறைத்துக் காட்டுகிறது. ஒற்றுமைக்குப் பாடுபடும் இனம் திராவிட இனம்-ஊரிலும் சரி, சமுதாயத்திலும் சரி, நாட்டிலும் சரி, உலகிலும் சரி, அது இன வேறுபாடற்ற, நாடு வேறுபாடற்ற ஒற்றுமையையே - சரி சமத்துவ ஒற்றுமையையே குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளது. அதன் இலக்கியம், ஆரியக்குளறுபடியில் லாத நிலையில், அவர்கள் சமய இலக்கியம் கூட, இதற்காகவே போராடுகிறது. ஆனால் பாரத போலித் தேசியமோ அதன் போலி நாகரிகமோ, இதற்கு நேர்மாறாக, வேற்றுமையை, உயர்வு தாழ்வு அடிப்படையான ஒருமையை அதாவது சமத்துவ மற்ற ஒற்றுமையை, ஆண்டான் அடிமை ஒற்றுமையை, போலி ஒற்றுமையை, ஒற்றுமை என்ற தவறான பசப்புப் பெயரால் பொதுமக்கள்மீதும் மற்ற இனத்தவர்மீதும், தன் ஏகாதிபத்தியப் பிடியில் சிக்கிய மற்ற நாட்டவர்மீதும் போலிப் புலமைப் போர்வையிலோ, போலிச் சமயப் போர்வையிலோ, போலித் தேசியப் போர்வையிலோ புகுத்திவிட முயல்கிறது.

‘இன வேறுபாடு காட்டாதே’ என்கிறார்கள் பாரத பக்தர்கள். ஆனால் திராவிடர் கேட்பது இன வேறுபாடல்ல, இனஉரிமை, இன வேறுபாடற்ற சமத்துவம். பாரத பக்தர்கள் வெறுப்பது இன உயர்வு தாழ்வு வேறுபாடல்ல, ‘இனம்’ என்ற பெயர், இனங்களிடையே சரி சமநிலை! அவர்கள் நாடுவது இன ஒற்றுமையல்ல. இன ஆதிக்கம்; இன முதலாளித்துவம், ஓர் இனத்தை உழைக்கும் இனமாக்கி, அந்த உழைப்பினத்தை அடிமையினமாக்கி, உழையாத, தகுதியற்ற இனத்தை, மொழியை, நாட்டை அரியாசனம் ஏற்றப் பார்க்கிறவர்களே அவர்கள்!

இனத்துக்கு இனம் வேற்றுமை, சாதிக்குச் சாதி வேற்றுமை ஆகிய பழைய வருணசிரம தரும வேற்றுமை போதாதென்று, பாரத பக்தர்கள் இப்போது வடதிசை தென்திசை வேற்றுமையையும் உயிர் வேற்றுமையாகப் பாராட்டுகிறார்கள். உண்மை உயிர்த்தேசியமான தெற்கு, போலிப் பொய்த் தேசியப் பரப்பான வடக்கு என்ற இயற்கை வேறுபாட்டைத் தலைகீழாக்கி, பொய்த் தேசியத்துக்கு உண்மைத் தேசியத்தைப் பலியிட்டு, முன்னதிலே பின்னதை அடக்கப் பார்க்கிறார்கள். பொருளில் நிழலை அடக்கினால்கூடக் கேடில்லை-நிழலில் பொருளை அடக்கப் பார்க்கிறார்கள். தாமரைமலர் பூவல்ல, தாமரையின் நிழல்தான் பூ, தாமரை மலர்தான் நிழல் என்கிறார்கள். தாமரைக்கு மணமில்லை, அதன் நிழலுக்குத்தான் மணம் என்கிறார்கள்!

ஒற்றுமை என்ற பெயராலேயே வேற்றுமையை, சமரசம் என்ற பெயராலேயே இன வேறுபாட்டை, ஒருமை என்ற பெயராலேயே ஏகாதிபத்திய அடிமைத்தனத்தைப் புகுத்திவிடுவதில் பாரத பக்தர் ‘சமர்த்தர்’, அசகாய சூரர். அவர்கள் இனவேறுபாடு வேண்டாம் என்பர். ஆனால் இனமே வேண்

டாம், இனப் பெயர் கூறிச் சமத்துவம் கோர வேண்டாம் என்பதே இதன் உட்கிடக்கைப் பொருள். இன எல்லையை அழித்துவிட்டு, ஒரு இனத்தவர் ஆண்டார்களாகவும் மறு இனத்தவர் அடிமைகளாகவும் இருக்கும் நிலைமீது திரையிட்டு, ஆண்டான் அடிமைகளாகவே அந்தக் கூட்டு நிலைத்திருக்கட்டும் என்று பல்லவி பாடுகிறார்கள். ஒரு இனத்துக்குமட்டும் உரிமை, ஒரு இனத்துக்குமட்டும் கடமை என்ற அநீதியின்மீது அடிமை இனத்தவர் கருத்துச் செலுத்தக் கூடாது. அவர்கள் அறிவுக்கண் பட்டுவிடக்கூடாது என்பதே அவர்கள் சமரச கீதத்தின் 'தாத்பரியம்'.

இனங்களிடையே காட்டப்படும் இதே சமரச கீதம்தான் அரசியல் எல்லையில் அவர்கள் தேசியகீதம் ஆகும். வடக்கு ஆளும் இனம், தெற்கு ஆளப்படும் இனம்: வடக்குக்கு உரிமை, செல்வ வளம், இயந்திரத் தொழில் வளம்; தெற்கு கடமையுடன், வறுமையுடன், குடிசைத் தொழில் பெருமையுடன் மன நிறைவடைய வேண்டும் என்பதே அவர்கள் கோரும் போலித் தேசியம், போலி ஒற்றுமை. அவர்கள் ஒற்றுமை, சமரசம், தேசியம், ஏக பாரதம் என்பதெல்லாம் இதுதான். வடநாடு வாய், வயிறு; தெண்ணாடு கால், கை, வால்!' இது அவர்கள் உட்கிடக்கை.

15. பிரிவினையல்ல சுதந்திரம்

திராவிடு நாட்டுப் பிரிவினை என்பதிலுள்ள 'பிரிவினை' என்ற சொல்லை வாய்ப்பாக வைத்துக்கொண்டு பாரத பக்தர்கள் பகடையாடுகிறார்கள். பிரிவினைக்கு எதிரான சொல் ஒருமை என்பது அவர்கள் அறியாத தல்ல; ஆனால் பிரிவினை வேண்டாம், ஒருமையே வேண்டும் என்று அவர்கள் கூறமாட்டார்கள். வேற

றுமை வேண்டாம், ஒற்றுமை வேண்டும் என்று கூடக் கூறமாட்டார்கள். பிரிவினை வேண்டாம். ஒற்றுமை வேண்டும் என்று பரப்புவார்கள். அவர்கள் வீரும்பும் ஒற்றுமை, அதாவது ஒருமை, வேற்றுமையற்ற, சமத்துவமுடைய ஒருமைகூட அல்ல; வடக்குத் தெற்கு வேற்றுமை உடையது அது என்பதை அவர்கள் ஒற்றுமை என்ற சொல்லால் மறைத்துக் கூறவே வீரும்புகிறார்கள். உரிமை வடக்கே, கடமை தெற்கே; ஆளுவது வடக்கு, ஆளப்படுவது தெற்கு— இதுவே அவர்கள் உள்ளத்தில் எண்ணும் ஒற்றுமையின் உருவம். 'நீயும் நானும் ஒண்ணு, உன் வாயில் மண்ணு, என் வாயில் சர்க்கரை' என்று சிறுவர் சிறுமியர் விளையாட்டாகக் கூறும் ஒற்றுமையே அவர்கள் திராவிடருக்கு ஆசை காட்டி அளிக்க வீரும்பும் ஒற்றுமை!

திராவிட நாட்டுப் பிரிவினை என்ற தொடரில், பிரிவினை என்ற சொல் தேசியத்துக்கு எதிரான பிரிவினை என்ற பொருளில் வழங்கப்படவில்லை. ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரான தேசியப் பிரிவினையையே அது குறித்துக் காட்டுகிறது. பிரிவினை வேண்டாமென்பவர்கள் தேசத் துரோகிகள், ஏகாதிபத்தியவாதிகள். பிரிவினை வேண்டுமென்பவர்கள்தாம் உண்மை உயிர்த் தேசியவாதிகள். ஆனால் இந்தப் புண்ணிய பூமியில் நச்சுப் பாம்பு நல்ல பாம்பு என்று அழைக்கப்படுவது போல, பல கடவுள்களை நம்புபவர்கள் மட்டுமே ஆத்திகர்கள் என்று அழைக்கப்படுவது போல, மக்களிடம் அன்பில்லாதவர்கள், சாதி வேறுபாடு காட்டுபவர்கள்தாம் கடவுளுக்கும் வேதங்களுக்கும் சொந்தமான வைதிகர்கள் என்று கருதப்படுவதுபோல, உலகை வெறுத்தவர்கள்தாம் உத்தம முனிவர்கள் என்று நம்பப்படுவதுபோல, ஏகாதிபத்தியவாதிகள் தாம் தேசியவாதிகள் என்ற நாமத்தைத்

தமதாக்கிக்கொண்டு, தேசியவாதிகள் மட்டுமே தேசத்துரோகிகள் என்று தூற்றப்படுகிறார்கள். திராவிட இனத்தவர் மட்டுமல்ல, மராத்திய இனத்தவரும் பஞ்சாபிய இனத்தவரும், அசாமிய நாக இனத்தவரும் இந்த உண்மையைக் காணத் துவங்கியுள்ளார்கள்! மெள்ள 'உள்நாட்டு ஏகாதிபத்தியம்' என்ற மந்திரத்தை அவர்கள் உச்சரிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்!

திராவிட நாட்டுச் சுதந்தரம் என்று திராவிடர் கூறாமல், திராவிட நாட்டுப் பிரிவினை என்று கூறுகிறார்களே, அதற்குக் காரணமான சூழலே ஏகாதிபத்தியச் சூழல்தான். 'தேசியத்திலிருந்து பிரிவினை' என்று பொருள்படும்படி அது என்றும் வழங்கியதில்லை. ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து பிரியும் சுதந்தர தேசியத்தையே அது குறிக்கிறது. ஒருவகையில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து இந்தியா பிரிந்த பிரிவினை போன்றதுதான் அது. ஆனால் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து பிரிந்தது ஒரு தேசியமல்ல, ஒரு ஏகாதிபத்தியம். பெரிய ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து பிரிந்த சிறிய ஏகாதிபத்தியமாகவே, சுதந்தரம் என்று தவறாக அழைக்கப்படும் இந்தியப் பிரிவினை அமைந்தது. பெரிய ஏகாதிபத்தியம் அதை ஒரு ஏகாதிபத்தியப் பிரிவினையாக்காமல், இந்தியக் கூட்டுறவு ஏகாதிபத்தியப் பிரிவினை, பாகிஸ்தான் ஏகாதிபத்தியப் பிரிவினை என்று இரண்டு ஏகாதிபத்தியப்பிரிவினைகள் ஆக்க முடிந்ததன் காரணம் இதுவே. ஆனால் இந்திய ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து திராவிடம் ஒரு ஏகாதிபத்தியமாகப் பிரியப்போவதில்லை, ஒரு தேசியமாகவே பிரிய இருக்கிறது. ஆயினும் இப்புண்ணிய பூமியின் புண்ணிய மொழிகளில் ஏகாதிபத்தியப் பிரிவினைக்குத் தேசிய சுதந்தரம் என்ற பெயர் தரப்பட்டது. தேசியப் பிரிவினையைமட்டுமே, சுதந்திரம் என்று வழங்காமல் பிரிவினை என்று வழங்கித் தூற்ற எண்ணுகிறார்கள்.

ஆனால் கூர்ந்து நோக்கினால், பிரிவினை என்ற சொல் ஏகாதிபத்திய வாதிகள் கண்ணையே குத்திக் காட்டும் சொல் ஆகும். சுதந்தரத்தைப் பிரிவினையாகவும் ஏகாதிபத்தியத்தை ஒற்றுமையாகவும் கருதுபவர்கள் இந்திய ஏகாதிபத்தியத் 'தேசிய' வாதிகள்.

பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து இந்தியா, பாகிஸ்தான், பர்மா, இலங்கை, சிங்கப்பூர், மலாயா ஆகிய நாடுகள் எப்படிப் பிரிந்து சுதந்தரம் கோரினவோ, அப்படித்தான் திராவிட இயக்கத்தவரும் திராவிடரும் திராவிடத்தின் சார்பில் இந்திய ஏகாதிபத்தியத்தினிடமிருந்து பிரிந்து திராவிட நாட்டுச் சுதந்தரம் அல்லது விடுதலை கோருகின்றனர்; கோரிப் போராடத் தொடங்கிவிட்டனர். ஆனால் சுதந்தரம் என்ற சொல் சுதந்தர இயக்கத்தவரால்கூட இங்கே வழங்கப்படாமல், ஏகாதிபத்தியச் சூழல் காரணமாகவே பிரிவினை என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டது. செயற்கைச் சூழல்களால் ஓர் அயலினத்துடன், அயல் தேசியத்துடன் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்தே மற்றொரு தொலை அயலினத்தால் திராவிடம் வலுக்கட்டாயமாக, அத்தொலை அயலினத்தின் வசதிக்காகவே, இணைக்கப்பட்டிருந்தது. இப்படித் திராவிடம் தொலை அயலினத்தவரால், அத்தொலை அயலினத்துக்கு உள்ளாளான, அவர்கள் ஏகாதிபத்திய மரபை ஏற்ற ஓர் அணிமைக் கங்காணி அயலினத்துடன் கட்டிப் போடப்பட்டிராவிட்டால், பிரிவினை என்ற இத்தகைய சொல்லே எழுந்திருக்காது. விடுதலை, சுதந்தரம் என்ற சொல்லே வழங்கப்பட்டிருக்கும்.

அதுமட்டுமன்று. நாம் சுதந்தரம் என்று சொல்லாமல் பிரிவினை என்று முழங்குவதற்கு இன்னும் ஒரு காரணமும் உண்டு. வடநாடு தென்னாட்டை என்றும்

வென்றதில்லை, ஆண்டதில்லை. ஆண்ட இனத்தினிடமிருந்தே ஆளப்படும் இனம் சுதந்தரம் கோரி முழக்கமிடும். ஆனால் திராவிடம் கோரும் சுதந்தரம் ஆண்ட இனத்தினிடமிருந்தன்று, ஆளப்படும் ஓர் இனத்தினிடமிருந்தே—அதுவும் ஆளப்படும் தேசியத்தினிடமிருந்தன்று, ஆளப்படும் ஓர் ஏகாதிபத்தியத்தினிடமிருந்துதான்! அவ்வாறு பிரிந்துதான் அது முன்போல் தனித்தேசியமாக முடியும். பிரிவினை என்ற சொல்லையே திராவிட இயக்கத்தவர் வழங்குவதன் உண்மைக் காரணம் இதுவே. அவர்கள் ஆளும் இனத்தினிடமிருந்து சுதந்தரம் கோரவில்லை; தம்முடன் சேர்த்து ஆளப்பட்ட அடிமை இனத்தினிடமிருந்துதான் பிரிவினை கோருகின்றனர். அந்தப் பிரிவினைக்குப் பின்தான் அவர்களுக்குச் சுதந்தரம் கிட்டும்!

‘பிரிவினை’ என்ற சொல் வழங்கப்படுவதன் முழு உட்பொருள் இது மட்டுமன்று; பிரிந்தபின் திராவிடம் உலகின் ஒரு பழம் பெருந் தேசியத்தின் புத்துயிர் உருவாகக் காட்சியளிக்கும். ஆனால் பிரிந்த பின் கூடப் பாரதம் ஒரு தேசியமாக, புதுப் பெருந் தேசியமாகக் கூடக் காட்சியளிக்காது. அது அப்போதும் ஒரு புதிய சிறிய ஏகாதிபத்தியப் பரப்பாகவே இருக்கும். அத்துடன் பிரிவினைக்குப்பின் திராவிடம் முன் ஆண்ட இனமாதலால், முன் செல்வ வளமும் புகழும் உடைய இனமாதலால், மறுபடியும் ஆட்சித் திறமையுடன், உலகில் செல்வ வளமும் புகழும் நாட்டி, வருங்கால உலகில் சீரிய ஒரு நடுநாயகப் பங்குகொண்டு மேம்பட்டு விளங்கும். ஆனால் பிரிந்த பின்னும் பாரதம் அவ்வாறு விளங்குதலரிது. ஏனெனில் அது என்றும் தன்னைத்தான் ஆண்டு பழகாத இனக் கதம்பம். வரலாறும், பாரதக் கூட்டரசே வெளியிட்டுள்ள இனவாரி நிலப்படமும் இதனைக் காட்டும்.

கிழக்கே வங்காளிகள் திராவிட-மங்கோலியக் கலப்பினத்தவர். அசாமியர் பண்படாத் திராவிடர் அதாவது நாகர்-மங்கோலியக் கலப்பினத்தவர். மேற்கே மராத்தியர், குஜராத்தியர் திராவிட-சிதிய இனக் கலப்பினத்தவர். விந்தியப் பகுதி பண்படாத் திராவிட-மங்கோலிய-ஆரியக்கலப்பினத்தவர். இமயப் பகுதி ஆரிய-திராவிடக் கலப்பும், சிந்து காசமீரப் பகுதி ஆரிய-சித்தியக் கலப்பும் உடையது. மொழித் துறையிலோ கிழக்கும் தெற்கும் மேம்பட, வடக்கும் மேற்கும் படிப்படியாகத் தேய்வுற்று வரும் அழிவுநிலையுடையவை. என்றும் ஆளாத இந்தக் கதம்ப இன ஏகாதிபத்தியம் திராவிடம்போலத் தனித் தனி தேசிய இனங்களாகி, திராவிட நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் பின்பற்றிச் சமத்துவப் பண்பும் குடியாட்சிப் பண்பும் பெற்றாலன்றி, உலகில் தேசியமோ சர்வ தேசியமோ பேணும் ஓர் உறுப்பாக இடம் பெற முடியாது. செல்வ நிலையிலோ, வடதிசையின் ஏகாதிபத்தியப் பரப்பு இன்று தென்னகத்தைச் சுரண்டி வாழும் வழியன்றி மற்றெவ்வகையிலும் வளங்காணும் முயற்சியேயில்லாதது. அதன் வறுமையை மாற்ற இன்றுபோல இனியும் நெடுநாள் ஆசிய இனங்களைச் சுரண்டி வாழ எண்ணமுடியாது. திராவிடப் பண்பு பேணினாலன்றி அது புதிய தேசியங்கள் வகுத்துப் புதுவளம் காண முடியாது.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலத்திலேயே, ஆண்ட இனமாகிய பிரிட்டிஷாரிடமிருந்து பாகிஸ்தானைப் போல, பர்மாவைப்போல, இலங்கையைப் போலத் திராவிடமும் நேராகப் போராடிப் பிரிந்திருந்தால், அந்த அரசியல் புரட்சியை நாம் பிரிவினை என்றே கூறியிருக்கமாட்டோம். சுதந்தரம், விடுதலை, தன்னுரிமை என்றே கூறியிருப்போம். இப்போது தனியுரிமை கேட்பது ஆண்ட இனத்தவரிடமிருந்தல்ல, ஆண்ட

இனத்தவரை வெளியேற்றிவிட்டு, அந்த ஆண்ட இனத்தவர் பிரியவிட்டது போக மீந்த பரப்பையெல்லாம், பிரிக்காது மீத்துத் தந்த பரப்பை யெல்லாம் சுருட்டி வைத்துக்கொண்டு ஆள எண்ணுகிற, ஒரு தேசிய இனக் கதம்ப ஏகாதிபத்தியத்தினிடமிருந்தே-ஆளத் தெரியாத, ஆண்ட அனுபவமோ, தகுதியோ, ஆளுபவர்க்குரிய நேர்மை உணர்வோ இல்லாத ஓர் ஏகாதிபத்தியத்தினிடமிருந்து-வென்று ஆளாது வெல்லாமலே மற்றோர் ஏகாதிபத்தியத்தின் தயவால் கிடைத்ததை அதன் தத்துப் பிள்ளையாக, கங்காணியாக ஆளவந்திருக்கிற கோழை ஏகாதிபத்தியத்தினிடமிருந்து கோரப்படும் தன்னுரிமையாதலால்தான், திராவிடராகிய நாம் இத்தனியுரிமையை இன்னும் பிரிவினை என்று கூறுகிறோம்.

17. உயிர் ஏகாதிபத்தியத்தின் எச்சமிச்சமான உயிரற்ற ஏகாதிபத்தியம்

பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய ஆட்சியிலே இந்தியா ஒரு தனித் தேசிய இனமாகவோ, ஒரு தேசிய உறுப்பாகவோ, ஒரு தேசியக் கூட்டுறவாகவோகூட இடம் பெற்றிருக்கவில்லை. இதைப் போலித் தேசியப் போர்வை போர்த்த பாரத பக்தர்கள் மறந்திருக்கக் கூடும்; அல்லது மறந்துவிட்டதாகப் பாவிக்கக்கூடும். தெரியாதவர்களாக, நினையாதவர்களாகக்கூட நடித்து மறைக்கக் கூடும். ஏனெனில் மறதியும் மறைப்பும் இவ்வகையில் அவர்களுக்கு ஆதாயமானவை.

சில காரியச் சமர்த்தரான வணிகர் உண்டு. அவர்களுக்குக் கடன் கொடுத்தவர்கள் வரும் சமயங்களில், தம் கண்கள் அரைகுறைப் பார்வையுடையவை

என்பது அவர்கள் நினைவுக்கு வந்துவிடும். தம் செவிகள் கிட்டத்தட்டச் செவிடு என்பதையும் அச்சமயம் அவர்கள் மறந்துவிட மாட்டார்கள். ஆனால் கடன் வாங்கியவர்கள் நெடுந்தொலைவில் சென்றால் கூட, அவர்கள் கண்கள் கழுக்குக் கண்களாகவும், செவிகள் பாம்புச் செவிகளாகவும் செயல்படத் தயங்கமாட்டா. டில்லி ஏகாதிபத்திய வாதிகள் இந்தக் கலையைக் கரை கண்டவர்கள். அவர்கள் வேண்டும்போது, ஆதாயம் குறிக்கொள்ளும்போது, குருடாக, செவிடாக மட்டுமல்ல—பார்வை என்ற ஒன்று, ஓசை என்ற ஒன்று இருப்பதையே அறியாதவர்களாக நடிக்க, நடக்கத் தொடங்கிவிடுவர்.

பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் மிகப் பெரிய, ஆனால் துண்டு துண்டாக, உலகெங்கணும் சிதறிக் கிடந்த ஓர் உருவிலாப் பரப்பு. பெயரளவில் அதன் தலைமையிடமாக விளங்கிய பிரிட்டிஷே, அதன் ஒரு மூலையில், உலகிலே ஒதுப்புறமான ஒரு கோடியில் உள்ளது. எனவே அதன் ஒரு பெரும் பரப்பாக, நடுநாயகமைய அங்கமாக, பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர் ஒரு புதுவகை ஏகாதிபத்தியத்தையே உருவாக்கினர். அதுவே இந்திய ஏகாதிபத்தியம் (Indian Empire). அது பெயரளவில், கொள்கையளவில் பெரிய ஏகாதிபத்தியத்தின் ஓர் உறுப்பானாலும், உண்மை நிலையில், செயலளவில், தானே ஒரு ஏகாதிபத்தியமாக, ஏகாதிபத்திய அங்கமாக அமைந்ததுடன், உருவிலா ஏகாதிபத்தியத்தின் உருவுடைய ஏகாதிபத்திய உடலாகவும் நிலவிற்று. உருவிலா ஏகாதிபத்தியம் உலகில் பாதி யானால், இந்த உருவுடைய ஏகாதிபத்தியம் அவ்வுருவிலா ஏகாதிபத்தியத்தில் பாதிக்குமேலாகவும், உலகில் ஒரு மாபெரும் பகுதியாகவும் இருந்தது. அத்துடன் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் வலிமை, வளம், இதயம், உயிர் நாடியாக அது இயங்கிற்று.

இக்காரணங்களால் பிரிட்டிஷார் அடிக்கடி தம் ஏகாதிபத்தியத்தையே மறந்து, இந்திய ஏகாதிபத்தியத்தையே தம் ஆட்சிக்குரிய பெருமையாகக் கொண்டனர். ஏகாதிபத்தியம் என்று அவர்கள் கூறும் போது, இந்திய ஏகாதிபத்தியமே அவர்கள் மனக்கண்முன் வீறுடன் நின்றது. பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் முடிசூடிய தலைமையைக் குறிக்க அவர்கள் வழங்கிய தொடர் இதைக் காட்டுகிறது. அவர் பிரிட்டிஷ் சக்கரவர்த்தி என்றோ, பிரிட்டனின் சக்கரவர்த்தி என்றோ, பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் சக்கரவர்த்தி என்றோ கூட அழைக்கப்பெறவில்லை. பிரிட்டனின் மன்னர், இந்தியாவின் சக்கரவர்த்தி என்றே அழைக்கப்பெற்றார்.

பிரிட்டனுக்கோ, வேறு எந்தப் பகுதிக்கோ அவர் சக்கரவர்த்தியல்லர், மன்னரே! இந்தியாவுக்கு மட்டுமே—இந்தியா தேசத்துக்கல்ல, அப்படி ஒன்று பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலத்திலோ அல்லது வேறு எக்காலத்திலோ இருந்ததில்லை—இந்திய ஏகாதிபத்தியத்துக்குமட்டுமே அவர் ஏகாதிபத்தியத் தலைவர் அல்லது சக்கரவர்த்தியாகக் கருதப்பட்டார். அத்துடன் இந்திய ஏகாதிபத்தியத்தின் தலைவர் ஒருவர்மட்டுமே அரசப் பிரதிநிதி (Viceroy) என்ற தனிப்பெருமைவாய்ந்த பட்டத்துக்கு உரியவராயிருந்தார். அவருக்குத் தரப்பட்ட மதிப்பும், அவர் வாழ்க்கை ஆரவாரமும், அவர் கொலு மண்டப ஆடம்பரமும், ஊதியமும், சம்பளப்படி களும், அதிகாரங்களும் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு உள்ளோ, வெளியிலோ உலகில் வேறு எங்கும், எவருக்கும் அளிக்கப்படாதவையாய் இருந்தன.

இந்திய ஏகாதிபத்தியத்தின் முதல்வரே பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் முதல்வராக, உலகத்துக்கும் முதல்வராக விளங்கினார். அவர் ஆட்சிப்பரப்பு

ஏகாதிபத்தியத்திற்குள் ஒரு குட்டி ஏகாதிபத்தியமாக, உலகத்தில் ஒரு குட்டி உலகமாக இயங்கிற்று என்பதை இது தெளிவுபடக் காட்டுகிறது.

இந்திய ஏகாதிபத்தியம் என்று பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் அழைக்கப்பட்ட பரப்பு இன்றைய பாரதத்தை-இந்தியக் கூட்டரசை மட்டும் உட்கொண்டதல்ல. இன்றைய கிழக்கு, மேற்குப் பாகிஸ்தான்கள் இரண்டையும் அது உள்ளடக்கியது. இவை மட்டுமல்ல. இன்றைய இலங்கையும் பர்மாவும், ஏடனும் சிங்கப்பூரும், மலாயாவும், மாலத் தீவுகளும், இலக்கத் தீவுகளும், அந்தமானும், நிக்கோபாரும் அதனுடன் இணைந்த பகுதிகளாகவே இருந்தன. பிரிட்டிஷார் வென்று கைக்கொண்ட பகுதிகள் என்ற முறையில் தென்னகத்துடன் இந்திய, பாகிஸ்தான் பரப்புக்கள் ஒன்றாகக் கட்டிப்போடப்பட்டது போலவே, ஏடன், இலங்கை, மலாயா, சிங்கப்பூர், பர்மா ஆகியவையும் இந்திய ஏகாதிபத்தியத்துடன் சேர்த்து இணைக்கப்பட்டிருந்தன. அத்துடன் இவற்றைப் போலவே, வடமேற்கில் ஆப்கானிஸ்தானத்தையும் பலாச்சிஸ்தானத்தையும், வடக்கே நேபாள, பூட்டாணப் பகுதிகளையும், வட கிழக்கில் இந்துசீனம், சீனம் திபெத் ஆகியவற்றையும் கூடப் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் வென்று இந்திய ஏகாதிபத்திய ஆட்சியுடன் சேர்க்கவே விரும்பிற்று. பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் விட்டுச் சென்ற ஏகாதிபத்திய மரபை இன்னும் மேம்பட வளர்க்கும் டில்லிக் குட்டி ஏகாதிபத்தியம் இன்று சுதந்தர நேபாளத்திலும் இந்தியைக் கட்டாய மொழியாகப் புகுத்தப் போராட்டம் தொடங்கி வருகிறது! ஆனால் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் நேப்பாள பூட்டானை வெல்ல முடியாவிட்டாலும் இப்போது மேற்குப் பாகிஸ்தானின் பகுதியாக விளங்கும் பட்டாணிஸ்தான் என்னும் பழைய ஆப்கானிஸ்தான்

னப் பகுதியையும், பலூச்சிஸ்தானத்தையும்ட்டுமே தங்கள் கைவசப்படுத்தி அன்றைய ஏகாதிபத்தியப் பகுதியுடன் சேர்த்தது. இச்செய்திகளை மனத்துட் கொண்டே பாரத பக்தர்கள் 1947-இல் பிரிந்துவிட்ட பாகிஸ்தானிலிருந்து பட்டாணிஸ்தானைப் பின்னும் பிரித்துப் பிரிந்த பாகிஸ்தானின் எதிரியாகத் தம் பக்கம் சேர்க்க அரும்பாடு பட்டுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதே அடிப்படையில் தான் பாகிஸ்தானில் சேராத காஷ்மீரும் ஏகாதிபத்தியத்தின் நேர் வாரிசான தம்முடைய ஆட்சிக்கே உரிமையாக வேண்டுமென்று வாதாடி அதற்காக நம் பணத்தையும் இறைத்து, நம் மக்களுயிரையும் பெரிதும் பலி கொடுத்துள்ளனர். உண்மையில், பிரிட்டிஷார் நேபாளத்தையும் பூட்டாணத்தையும், திபெத்தையும் இந்து சீனாவையும், சீனத்தையும் வென்றிருந்தால், அனைவரும் இந்திய ஏகாதிபத்தியத்தின் கூறுகளாகவே ஆகியிருக்கக்கூடும். திராவிடத்தையும் காசுமீரத்தையும் அசாமையும் தம் கைக்குள் வைத்துக் கசக்க எண்ணும் தில்லி ஏகாதிபத்திய வாதிகள் அவற்றையும் விடாப்பிடியாகத் தம் தேசப் பகுதிகள் என்று இன்று கூறி வந்திருப்பர், வருவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

இன்றைய இந்திய ஏகாதிபத்தியத்தின் துரதிருஷ்டம், பிரிட்டிஷார் படைவலிமை சீனாவரை சென்று எட்டவில்லை. இல்லையென்றால் பிரிட்டிஷாரின் நேர் வாரிசான நேரு பண்டிதரின் ஏகாதிபத்தியக் கொடி திபெத்திலுள்ள கைலாசத்திலும் பறந்திருக்கும்! பாரத மக்கள் வணங்கும் பரமேசுவரன் வாழும் மலையும், அவருக்குரிய தாழ்வடக்காய் தரும் மரம், விசிறியாம் வெண்சாமரம் தரும் கவரிமான் ஆகியவற்றைச் செல்வமாகக் கொண்ட நாடும் பாரத மக்களுக்கே உரியவை என்கூடப் பாரதம் பண்பாடியிருக்க

வழியுண்டு! இதுமட்டுமோ? அக்கொடி காவிரிக் கரையில் மட்டுமல்ல, யாங்ட்ஸி ஆற்றுக் கரையிலும், மினாங், மீகாங் ஆற்றுக்கரைகளிலும் கூடப் பறந்திருக்கக்கூடும்.

நேபாளம், பூட்டாணம், ஆப்கானிஸ்தானம் ஆகியவற்றின் நல்ல காலம், அவை பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தால் வெல்லப்படாததனால் அவ்வாறு வெல்லப்பட்ட இந்திய ஏகாதிபத்தியத்தின் பிடியுட்பட்டுத் தம் சுதந்தரத்தை இழந்துவிடவில்லை. அது போலவே, ஏடன், இலங்கை, பர்மா, மலாயா, சிங்கப் பூர் ஆகியவற்றின் நல்ல காலம், அவை பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலத்திலேயே இந்திய ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து பிரிவுற்று அந்த அறிவுடைய ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்தே சுதந்தரம் பெறும் பேறு பெற்றுவிட்டன. மூன்றாவதாகப் பாசிஸ்தானின் நல்ல காலம் பிரிட்டன் இந்திய ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து பிரிந்து செல்லும்போதே அதுவும் இந்திய ஏகாதிபத்தியத்தினிடமிருந்து பிரிந்து சுதந்தரம் பெற்றுவிட்டது. ஆனால் திராவிடம், அசாம் முதலிய பகுதிகளுக்கும் தான் ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆட்சியாளர் பிரிந்து சென்ற பின்னும், அந்த ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து பிரியாத நிலையில் அவ் அடிமைப் பரப்பில் ஓட்டிய அடிமைப் பரப்பாய் இன்னும் சில காலம் இயங்கும் துரதிருஷ்டம் ஏற்பட்டுள்ளது.

18. சுதந்தர தேசியங்களின் பிரிவினை இலட்சியம்

பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து முதல்முதல் பிரிவுற்ற நாடுகள் இந்திய ஏகாதிபத்தியத்துக்கு வெளியேயுள்ள கானடா, தென் ஆபிரிக்கக் கூட்டுறவு, ஆஸ்திரேலியா ஆகிய வெள்ளையர் குடியேற்றப் பகுதி

களே. பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இதன் பின்னரே பொதுவரசுக் காப்பகம் (Commonwealth and Protectorate) ஆயிற்று. ஆனால் தனியுரிமை (Dominion Status) பெற்ற குடியேற்றங்கள் மட்டுமே பொதுவரசு என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்டன. இந்திய ஏகாதிபத்தியப் பகுதியோ காப்பகம் என்ற சொல்லால் சுட்டப்பட்டது. காப்பரசின் உறுப்புக்கள் சார்பரசுகள் (Dependencies) என்று வழங்கப்பட்டன. இந்த இந்திய ஏகாதிபத்திய உறுப்புக்களிலும் முதன்முதல் வெள்ளையர் ஆட்சியிலேயே பிரிந்தவை ஏடனும் இலங்கையும் மலாயாவும் சிங்கப்பூருமே. இப்பிரிவினைகள்தாம் அவற்றின் சுதந்தரத்துக்கு வழி வகுத்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்திய ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து பிரிந்த சுதந்தர நாடுகளெல்லாம் போக, எஞ்சியுள்ள சுதந்தரம் பெறாத பகுதிகள்கூட ஒரு தேசிய இனப் பரப்பல்ல என்பதை 'இந்தியக் கூட்டுறவு' (Indian Union) என்ற அதன் பெயரே சுட்டிக்காட்டுகிறது. காங்கிரஸ்காரர்களே பிரிட்டிஷார் விலகிய சமயம் அதை ஒரு தேசியக் கூட்டுறவு என்றுதான் கருதினர். ஒவ்வொரு பெரிய மாகாணமும் ஒரு தேசிய இனம் என்றே அவர்கள் கருதினர். விடுதலை இயக்கமாக நிலவிய அக்காலக் காங்கிரஸ்காரர் உள்ளப் பாங்கைச் சரிவரக் குறிப்பதானால், அவர்கள் தேசிய இனங்கள் என்று குறித்தது பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் கால மாகாணங்களையல்ல—அவை தேசிய அடிப்படையில் அமையவில்லையாதலால், காங்கிரஸ் அமைப்பு, மொழி அடிப்படையிலேயே மாகாணங்களைத் தேசிய இனங்களாக வகுத்துக்கொண்டிருந்தது. ஆனால், விடுதலை இயக்கத்தின் போது கனவு கண்ட இந்த உண்மைத் தேசியம் இன்றைய ஏக இந்தியாவில் கைவிடப்பட்டுள்ளது. மொழியடிப்படையாக மாகாணம் வகுப்பதில்—தமிழகம்-

கன்னடம் ஆகியவற்றுக்கு மொழிப் பெயர் தருவதில் கூட-அவர்கள் தயக்கமும் மறுப்பும் காட்டுகின்றனர். அத்துடன் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் மாகாணங்களுக்கிருந்த தன்னாட்சி, மாகாண சபை ஆட்சி உரிமையும் இப்போது பறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நிலையில் தேசியக் கூட்டுறவு பெயரளவில்தான் இன்று தேசியக் கூட்டுறவாக அழைக்கப்படுகிறது. அது தேசிய உரிமைகளைக் காலடியிலிட்டு நசுக்கும் பிற்போக்கான கோரமான ஓர் ஏகாதிபத்தியமே என்பதை இவை காட்டுகின்றன. மாகாணங்கள் நாட்டாண்மைக் கழகங்கள் ஆக்கப்பட்டு, மைய ஆட்சி இன்று சர்வாதிக்காரம் செலுத்துகின்றது.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சித் தொடக்கத்தில் இலங்கை இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக, ஒரு முழு மாகாணமாகக் கூட அல்ல, சென்னை மாகாணத் தலைவர் கீழுள்ள ஒரு பெரிய மாவட்டமாகவே அமைந்திருந்தது. இலங்கைக்கு அன்று ஏற்பட்ட இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் இலங்கை பிரிந்த பிறகு இன்னும் தனி அமைப்பாக இயங்குகிறது. இந்திய ஏகாதிபத்திய அம்சமாக முதலில் இருந்த அந்நாடு இடைக்காலத்திலேயே பிரிந்து, ஏகாதிபத்தியம் சுதந்தரமடைந்தபோதே சுதந்தரம் அடைந்தது.

காங்கிரஸ் இயக்கம் ஏற்பட்ட காலத்தில் இந்தியாவின் மாகாணங்களில் ஒன்றாகப் பர்மாவும் இயங்கிற்று. மற்ற மாகாணங்களுக்கு மாகாணக் காங்கிரஸ் இயங்கி வந்ததைப் போலவே பர்மாவுக்கும் ஒரு மாகாணக் காங்கிரஸ் (பர்மிய மாகாணக் காங்கிரஸ்) இருந்து வந்தது. பிரிந்துவிட்ட பாகிஸ்தானில் இன்னும் காங்கிரஸ் கட்சி வெளிநாட்டுக் கட்சியாய் இயங்குவது போன்றே, பர்மாவில் அது இன்னும் இயங்குகிறது, இந்திய தேசியம் வலுப்பெற்ற காலத்தில் பர்மியர்தாம் இந்திய தேசியத்தின் ஒரு மாகாணமல்ல, தனித்

தேசியம் என்பதை உணர்ந்து பிரிவினை கோரினர். பாகிஸ்தானை எதிர்த்ததுபோல, இப்போது திராவிட நாட்டை எதிர்ப்பதுபோல, காங்கிரஸ் அதை முழு மூச்சாக எதிர்க்கவே செய்தது.

இன்றைய திராவிடத்தில் முதலமைச்சர் காமராசரும் அமைச்சர் சுப்பிரமணியமும், முன்னாள் காங்கிரஸில் மௌலானா ஆசாதும் காங்கிரஸுக்குள் திராவிட, முஸ்லிம் விபீஷணர்களாயிருந்து வந்துள்ளது போல, பர்மாவுக்குக்கூட அன்று பங்கி உத்தமர் போன்ற விபீஷணர்கள் காங்கிரஸ் ஆதரவாளராக இல்லாமலில்லை.

ஆனால் தேசியங்களின் சார்பில் கூட்டுத் தேசிய அமைப்பாகப் பிரிட்டனை எதிர்ப்பதில்தான் காங்கிரஸ் வெற்றிபெற முடிந்ததே தவிர, தேசிய இனங்களின் சுதந்தரப் போராட்ட எதிர்ப்புக்கு முன் அது என்றும் வெற்றி கண்டதில்லை, காணவும் முடியாது. ஏனெனில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்கும் போதுதான் காங்கிரஸ் இயக்கம் விடுதலை இயக்கமாகச் செயலாற்ற முடியும். தேசிய இனங்களை எதிர்க்கும்போது, அதுவும் ஏகாதிபத்தியமாய், தன் சொந்த உருவான ஏகாதிபத்திய வடிவம் பெற்று, உலகில் ஏகாதிபத்தியங்கள் அடைந்த, அடைய இருக்கிற கதியையே தானும் அடைய நேருகிறது. திராவிட தேசியத்தின் முன்னும் அது இதே வகையான தோல்வியைக் கண்டே தீரும்!

பர்மாப் பிரிவினையை இப்போது யாரும் நினைப்பதில்லை. 'பிரிட்டிஷார் பிரித்த பிரிவினைதான் பர்மாப் பிரிவினை; ஆகவே பர்மா ஒரு தனி நாடன்று' என்று எந்த இந்திய ஏகாதிபத்தியவாதியும் இன்று கூற முடியாது; கூறமாட்டார். ஆனால் பாகிஸ்தான் வகையில் அவ்வாறு கூறினர். நாட்டைக் கூறுபோடு

வதா, தாயைச் சிதைப்பதா என்றெல்லாம் கூக்குரலிட்டுக் கதறினர்; கேலிப் படம் போட்டனர். ஏகாதிபத்திய வடவர் மட்டுமல்ல, அவர்களின் தமிழகக் கூலிகள் கூடச் சிலேடைநயம்பட, சின்னோ அவர்கள் செய்ய எண்ணும் 'சின்னாபின்னம்' பார் என்று படம் போட்டுப் பத்திரிகைக் கட்டுரைகள், நூல்கள் எழுதி எழுதிக் குவித்தனர். உலகப் பெரியார் காந்தியடிகள் முதற்கொண்டு, இஸ்லாமிய உலகப் பேரறிஞரான அபுல்கலாம் ஆஸாத் என்ன, பின்னாளில் பட்டாணிஸ்தான் கோரிய எல்லைப்புறக் காந்தி கபார்கான் என்ன—இத்தனை பேரும் சேர்ந்து எதிர்த்தார்கள். ஆனால் இந்திய ஏகாதிபத்தியம் ஒரு சிறு பூசலிட்டுப் பர்மிய தேசியத்தின் முன் தோற்றுவிட்டதுபோலவே, சிறிது பெருங் கூச்சலிட்டு ஆரவாரம் செய்து, தெரிந்தோ தெரியாமலோ தன்னுடன் சேர்ந்து கத்திய முஸ்லிம் விபீஷணர்களையும் பலியிட்டு, பாகிஸ்தான் தேசியத்தின் முன் பணிந்தது. அதனுடன் போட்டியிட்டு நாடு பிரித்துச் செயற்கைத் தேசியம் ஆக்கிற்று! உலக இயக்கமன்றித் தேசிய இயக்கப் பண்பு உணராத காங்கிரசில் வளர்ந்த உலகப் பெரியாரான காந்தியடிகளைக் கூடக் கைவிட்டு, அவரையும் பலிகொண்டு, காங்கிரஸ் ஏகாதிபத்தியம் பிரிவினைக்குப் பணிந்ததுடன் நில்லாது, அதையே தன் புதுத் தேசிய கீதமாகவும் ஆக்கிக்கொண்டது. அதன் பலனே புதிய ஏகாதிபத்திய 'சுயராஜ்யம்!'

பிரிவினை அடிப்படையாகச் சுதந்தரம் பெற்ற தேசியம்தான் அது—இப்போது பிரிவினையா என்று சீறுகிறது!

இதில் இன்னொரு அழகு என்னவென்றால், இன்று திராவிட நாடு ஒரு தேசியமா என்று டில்லி ஏகாதிபத்தியக் குட்டிக்குப் பின் பிறந்த ஏகாதிபத்தியக் கடைக்குட்டியாகிய கம்யூனிஸ்டுகள் டில்லி ஏகாதி

பத்தியக் கட்சியின் வேட்டை நாயாய்ப் பாகிஸ்தான் வாதிக்கின்றது பாய்ந்தது என்பதே! ஆனால் புதிய பாகிஸ்தானில் பாகிஸ்தான் காங்கிரஸ் கட்சிபோல, பாகிஸ்தான் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி பிரித்து, அப்புதுத் தேசிய எதிர்ப்பை விழுங்க அது தயங்கவில்லை! நாளை திராவிடநாடு அமைந்த பின்னும் அது திராவிடநாட்டு எதிர்ப்பை விழுங்கித் திராவிடநாட்டுக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியாக இயங்கத் தயங்காது என்று உறுதியாக நம்பலாம்!

திராவிடநாடு வகையில்—பாரத பக்தர்கள்—மற்றத் தேசியங்களை எதிர்த்துக் கூச்சலிட்டது போலக் கூச்சலிடக்கூடத் துணியவில்லை. அதன் உள்ளார்ந்த உயிர்த் தேசிய வலுவை அவர்கள் அக உள்ளம் உணர்ந்துள்ளது. திராவிட இயக்கத்தார்மட்டுமே உரத்துக் குரல் எழுப்புகின்றனர், நாவிலே!—பல காங்கிரஸ் தலைவர்கள், அறிஞர்கள் அதையே உள்ளத்திற்குள் வைத்துக் குமுறுகின்றனர் என்பது அவர்கள் அறியாததல்ல. திராவிட இயக்கம் பொது மக்களிடையே வேகமாகப் பரவுவதும் அவர்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் அவர்களின் ஒரே நம்பிக்கை—மக்கள் உரிமைகளை விபீஷணர்கள் ஆட்சி மூலமாகவும், தேர்தல் சூழ்ச்சிகள், சமரசப் பிரசாரங்கள் மூலமாகவும் மிதித்துத் துவைக்கலாம் என்பதும், திராவிடநாட்டுப்பிரிவினை நாளை எவ்வளவு நாள் முடியுமோ அவ்வளவு நாள் ஒத்திப்போடலாம் என்பதும், அதற்கிடையே தென்னகச் சுரண்டலையும் ஆதிக்க வேட்டையையும் சாதிக்குமட்டும் சாதித்துக்கொள்ளலாம் என்பதுமேயாகும்.

19. பாரதக் கூட்டுறவில் திராவிட இனத்துக்கு இடம் உண்டா?

‘ஆரியமாவது, திராவிடமாவது’ அதெல்லாம் மலையேறிவிட்ட காலம். இப்போது யார் திராவிடர், யார் ஆரியர்? எப்படி அறிவது? இரண்டின் கலவை மீதுதானே இன்றைய பாரத சமுதாயம் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது?’ என்று கூறும் நல்லோர்கள், பெரியோர்கள், அருளாளர், சமரச வாதிக்களை நாம் அங்கங்கே காண்கிறோம், வடக்கிலும் தெற்கிலும்!

இவர்கள் பெரும்பாலும் படித்தவர்கள்; ஆரிய திராவிட வேறுபாட்டை வரலாற்றில் கண்டுணர்ந்தவர்கள். பாரத பக்தி, காங்கிரஸ் பற்று, இத்தகையவர்களைத் தாம் காணும் வேற்றுமை கடந்து, ஓர் உருவெளித் தேசியத்தைக் கனவு காணத் தூண்டியுள்ளன—அவ்வளவே. அக்கனவு நனவாக வேண்டுமானால், அவர்கள் காணும் ஒரே வழி வேற்றுமை அகற்றுவதல்ல, வேற்றுமை காணாதிருப்பதே. வேற்றுமை அகற்ற வல்லவர், வேற்றுமை அகற்றவல்ல இயக்கம் காங்கிரஸ் தேசியமன்று. முற்போக்குடையவரென்று தப்பட்டை யடித்துக்கொள்ளும் அதன் முன்னோடும் பிள்ளைகளான சமதரும வாதிகள், பொதுவுடைமையாளரும்ல்லர். அரசியல் சார்பற்ற ஆரியப் போர்வை போர்த்த சமய வாதிக்களோ, சமஸ்கிருத வெறியர்களோ, இந்தி வெறியர்களோகூட அல்லர். ஏனெனில் இவர்களெல்லாம் நல்ல பாரத பக்தர்கள் காணும் வேற்றுமையை, கண்டு புறக்கணிக்க விரும்பும் வேற்றுமையைக்கூடக் காணாதவர்கள். ஆரிய திராவிட வேற்றுமையையே தங்கள் பாரத தேசியமாக, சமதர்மமாக, பொதுவுடைமைச் சமுதாயமாக, அகிம்சா தர்மமாகக் கருதுபவர்கள்.

ஆண்டான் அடிமை ஒற்றுமையன்றி எதுவும் குறிக் கொள்ளாதவர்கள் இவர்கள்.

ஆரிய திராவிட வேற்றுமை பாராட்டக்கூடாது என்ற சீரிய எண்ணம் கொண்டவர்களுள் முன்னணி முன் வரிசையில் இருந்தவர் காந்தியடிகள். முன் வரிசையில் இருப்பவர் பண்டித ஜவாஹர்லால் நேரு. ஆனால் இருவரும் இருவேறு வகைகளில் ஆண்டான் அடிமை ஒற்றுமையையே ஆரிய திராவிட ஒற்றுமையாகக் கண்டனர்.

இறுதிக்காலத் தொழுகைக் கூட்டமொன்றில் திராவிட நாட்டுக் கோரிக்கைபற்றிக் காந்தியடிகளார் குறிப்பிட நேர்ந்தது. 'தென்னாட்டிலுள்ள திராவிட மொழிகள்—தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய மொழிகள்—மிகப் பழமையான பேரிலக்கியம் உடையவை என்று கேள்விப்படுகிறேன். ஆனால் சமஸ்கிருதச் சொல் தொகுதியைப் பேரளவில் கொண்டுதானே—சமஸ்கிருத இலக்கியத்தைப் பேரளவில் அணைத்துத்தானே அவை இத்தகைய வளங்கண்டுள்ளன?' என்று அவர் கேட்டார்.

ஆரியர் சார்ந்தே ஆரிய திராவிட ஒற்றுமை காண முடியும், காண வேண்டும்—காந்தியடிகளின் அருளார்ந்த சமரசக் கற்பனைகூட இதற்குமேல் இனஒற்றுமையை உருவாக்கிக் காணமுடியவில்லை. சமஸ்கிருத எழுத்து முறை விலக்கி, சமஸ்கிருதச் சொற்கள் என்று ஐயுறப்படும் சொற்களைக்கூட விலக்கித் தனித்து இன்றும் இயங்கி, இனியும் இயங்க இருக்கும் தமிழ் மொழிபற்றிக் காந்தியடிகள் கேள்விப்படவில்லை என்பது தெளிவு. கேள்விப்பட்டால் என்ன கூறியிருப்பாரோ, அறியோம். அத்துடன் சமஸ்கிருதத்துக்கு இலக்கிய இலக்கணம் ஏற்படு முன்னரே,

எழுத்து உருவாகும் முன்னரே, எழுத்து முறையும் இலக்கண இலக்கிய வளமும் வாய்ந்த சிறந்த மொழி தமிழ் என்பதும் காந்தியடிகள் வரை சென்று எட்டாத ஒரு செய்தி ஆகும். பாரத தேசியம்—பல தமிழ்த் தலைவர்களைக் கொண்ட பாரத தேசியம்—அத்தமிழ்த் தலைவர்கள் உழைப்பைமட்டும் ஏற்று, அவர்கள் பெயர் மறந்த தேசியம் செய்த, செய்துவரும் இருட்டடிப்பு இது!

காந்தியடிகளாரைவிட முனைப்பாக, காந்தியடிகளாரின் வாரிசாகிய பண்டித ஜவாஹர்லால் நேரு ஆரிய திராவிட வேற்றுமை உணர்ந்தவர். 'மீட்டும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இந்தியா' என்ற அவர் சிறைக் காவியத்தில், ஆரியர் வருகைக்கு முன்பே நிலவியிருந்த, ஆரிய நாகரிகத் தாண்டிய சீர்சான்ற சிந்து வெளி நாகரிகம்பற்றி அவர் கிட்டத்தட்ட கவிதை மொழியில் சிந்து பாடுகிறார். ஆரியர் வருகையால், இந்திய நாகரிகம் சிறிது தடைப்பட்டு, சிறிது தளர்வுற்றதன்றி, வேறெவ்வகையிலும் தொடர்ச்சியரது, இன்றுவரை நிலவுகின்றது என்றும், இன்றைய இந்திய நாகரிகத்தின் வேர்முதல் அதுவே என்றும் அவர் விளக்கி மகிழ்கின்றார். அத்துடன் 'நாத்திகம்' என்ற பகுதியில், இன்றைய இருபதாம் நூற்றாண்டைய மேலை உலககூட வியப்பார்வத்துடன் காணத் தகும் உயர் முற்போக்குக் கோட்பாடுகளையுடைய உயர் பண்பாட்டியக்கம் இந்தியாவில் எங்கும் வேதகாலத்துக்கு முன்பே பரவியிருந்தது; அது மூட நம்பிக்கையற்ற பகுத்தறிவொளி கண்டு சமுதாயச் சமத்துவம், சமயச் சார்பற்ற அறிவிலக்கியம் கண்டிருந்தது என்று பெருமைப்படுகிறார். ஆனால் இப்பெரு நாகரிகத்தின்—பெரும் பண்பாட்டின்—நிலைக்களமான திராவிட நாகரிகத்தைப் பெயர் சுட்டிக் குறிப்பிடக்கூட அவர் அறிவார்ந்த ஆரியக் குருதி இடம் தரவில்லை.

இந்தியா என்ற பெயர் 'இந்து' அதாவது நிலவை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிறந்தது என்று அவர் தம் புதல்விக்கு வரையும் கடிதத்தில் குறிக்கிறார். விந்தியத்துக்கு வடக்கேயுள்ள பாரதம்,—சிந்து கங்கை சமவெளி—'இந்து'போல, பிறைபோல வளைந்து கிடப்பதாலேயே அப்பெயர் பெற்றது என்றும் அவர் கூறத் தயங்கவில்லை. இராமாயணம் தென்னாட்டில் ஆரியர் பரவிய செய்தியைக் குறிப்பதென்றும் அவர் ஒளிவு மறைவின்றி ஏற்றுக்கொள்கிறார். இவை சரியா, தப்பா என்ற ஆராய்ச்சியன்று, இங்கே கவனிக்கத் தக்கது. ஆரிய திராவிட வேற்றுமைகளை நன்கறிந்த பின்னும் ஹார்வார்டு பல்கலைக் கழகத்தின் இச்சீரிய பட்டதாரி, தாம் ஆரியர் என்பதையும் மறந்துவிட வில்லை. நம் பாரத தேசியம் ஆரிய தேசியமே என்பதையும் வற்புறுத்தத் தயங்கவில்லை. அந்த ஆரிய தேசியத்தில் திராவிடருக்குரிய இடம், ஆரிய ஆட்சியை ஏற்றமைந்து, அதற்கு அடிவருடி வாழ்வதே என்பதை இந்த ஆசிய சோதி ஒப்புக்கொள்ள முடிகிறது.

இந்தியாவை வெளி உலகில் பெருமைப்படுத்துவதற்காகப் பாரத வாழ்விலும் இலக்கியத்திலும் புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்த புத்தரையும் அசோகச் சக்கரத்தையும் ஏற்று வானளாவப் பிரசாரம் நடக்கிறது. அதே முறையில் அதன் பழம் பெருமையைக் கூறுவதற்காகவே உலகம் போற்றும் சிந்துவெளி நாகரிகத்தைப்பற்றிப் பண்டிதர் நேரு தம் ஏட்டில் பக்கம் பக்கமாக எழுதுகிறார். அந்நாகரிகம் இருக்கு வேத ஆரியருக்குரியதே என்று நாட்டமுற்படும் ஆரிய இனப் பண்டிதர் உண்டு என்பதை அவர் அறிவார். ஆனால் உலகமொப்பிய அறிஞரான அவர் அவ்வாறு கூற விரும்பவில்லை; கூறவில்லை. அது ஆரியருக்கு முற்பட்ட நாகரிகம் என்றே கூறுகிறார். ஆனாலும் அது ஆரியருக்கு முற்பட்ட இந்து நாகரிகம் என்றே

கூறுகிறார், திராவிட நாகரிகம் என்று கூற அவர் ஆரியக்குருதி இடம் தரவில்லை.

தென்னாட்டில் முற்போக்கான எண்ணம்—குறைந்தபடி உயர்ந்த ஆங்கிலப்படிப்பு-உடைய பலர்தம் பெயரின் பின் உள்ள ஐயர், ஐயங்கார் என்ற பட்டங்களைத் துண்டித்து எழுதுவதையே நாகரிகமாகக் கொண்டுள்ளார்கள். ஆனால் ஜவஹர்லால் நேருவோ இன்னும் பண்டித என்ற அடைமொழியுடனே நாட்டு மக்களிடையே அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறார். 'பண்டித' என்பது தென்னாட்டில் வேறு குலத்தவர் அடைமொழியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டாலும், அதுவே வடதீசையில் ஐயர், ஐயங்கார் போன்ற ஆரிய முதல் வருண அடைமொழி ஆகும். 'பண்டி', 'பண்டா' என்பவையும் இதன் திரிபுகளே.

'ஆரியமாவது திராவிடமாவது, இன வேறுபாட்டை இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் யாராவது கிளப்புவார்களா?' என்று கேட்க வேண்டியவர்கள் பாரத பக்தர்களோ, சனாதனிகளோ, அல்லது மற்ற அகில இந்திய, அகில உலக இயக்கத்தவர்களோ அல்ல. திராவிட இயக்கத்தவர்களே. இனவேற்றுமை பாராட்டாத இனம் திராவிட இனம். மனித இனத்தை ஒரு குடும்பமாக்கி, உலகை ஒருலகாக்கி, ஒருலகடிப்படையில் ஒரு கடவுள் கண்ட இனம் அது. ஆனால் அது குறிக்கொள்ளும் ஒருலகம், ஓரினம் 'ஓநாய்' குறிக்கொள்ளும் ஒருமையல்ல. ஓரினத்தை ஓரினம் விழுங்கி அடிமை கொள்ளும் ஓரின ஒற்றுமையல்ல. இனவரம்பழித்து, உலகை, தேசியத்தை ஓரின வேட்டைக் காடாக்கும் ஒற்றுமையன்று. அது எல்லா இனங்களையும் சரி சம உரிமையுடையவையாக மதித்து, எல்லா இனங்களுக்கும் தத்தம் தன்னுரிமை, தன்னாட்சியுரிமை தந்து, அன்பு அடிப்படையிலே, நேச உறவடிப்படையிலே ஒற்று

மையை உண்டுபண்ண விழைகிறது. இந்த அடிப் படையில் தான் யவனர் என்ற பண்டைக் கிரேக்க, உரோம நாட்டினருடனும் சீனருடனும் அராபியரு டனும் (தமிழர்) தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். அதே அடிப்படையில் தான் பாரதப் பரப்பிலோ கீழ்திசை யிலோ, வேறு எந்தப் பரப்பிலோ இல்லாத அளவில் தமிழகத்திலமட்டும் இன்று வந்தவர்களுக்கு ஆதர வும், இன உரிமையும் பண்பாட்டுரிமையும், மொழி உரிமையும் தங்கு தடையின்றி வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளது, வருகிறது.

20. தமிழ்ப் பண்பின் தகையார்ந்த சால்பு

தமிழர் இன வேறுபாடற்ற தன்மையே தமிழ்ப் பண்பு. அதுவே தமிழகம் கடந்து, தென்னக முழு வதும் பரந்து, தென்னகப் பண்பாய் இயங்கிற்று, இயங்குகிறது, என்றும் இயங்கும். இத்தமிழ்ப் பண்பு தென்னகப்பண்பு உயிரற்ற தேக்கப் பண்பன்று. அது உயிர்ப்பண்பு, விசையார்ந்தபண்பு, தான் இன வேறு பாடு காட்டாததுடன் அது அமைவதில்லை. தன்னைச் சார்ந்த கிளையினங்கள், அயலினங்கள் எல்லாவற்றை யும் அது அப்பண்பினால் தன் வயப்படுத்தி ஒற்றுமை யூட்டவல்லது, ஆட்டி வந்துள்ளது, வருகிறது. தன் னுடன் இணைவுற்ற பின் அது அவற்றை முன்னிலும் பன்மடங்காக வளப்படுத்த வல்லது. இதனை நாம் வரலாற்றிலே பின்சென்று காணலாம்.

தமிழகத்துக்குள் சிவாஜியின் மரபினருடன் மராத்தியர் வந்து குடி புகுந்தனர். தத்தம் தாய் மொழி பேணிக்கொண்டே, தத்தம் பழக்க வழக்கங் களுடனேயே, தமிழகத்தின் பல மாவட்டங்களிலும் அவர்கள் பல்வேறு தொழில்களிலும் இன்றும் முனைந்துள்ளனர். வீட்டில் பேசும் மொழியன்றி

வேறெதுவும் இன்று அவர்களைத் தமிழர் சமுதாயத் திலிருந்து பிரித்தறிய உதவாது. இவர்கள் போலவே தான் சௌராஷ்டிரத்திலிருந்து நடுஇந்தியா, கன்னடநாடு, தெலுங்குநாடு ஆகியவற்றிலெல்லாம் சுற்றி இறுதியில் மதுரையிலும் தமிழகத்திலும் குடியேறிய சௌராட்டிரர் தம் தாய்மொழி நீங்கலாக மற்றெவ்வழியிலும் தமிழரிடமிருந்து வேறு பிரித்தறிய முடியாதவராகி யுள்ளனர். சௌராட்டிரத் தாயகம் இவர்களைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டால் பெருமையும் இறும்பூதும் எய்தும் அளவுக்கு அவர்கள் முன்னேறியுள்ள துடன், இக்காலம்வரை எழுத்தும் இலக்கியமும் இல்லாத தம் தாய்மொழிக்குத் தமிழகத்திலிருந்தே எழுத்தும் இலக்கியமும் உண்டுபண்ணி இனப் பெருமை பேணுபவராய் உள்ளனர்.

விசயநகரப் பேரரசர் காலத்தில் தெலுங்கரும் கன்னடியரும் இதுபோலவே தமிழகத்தில் பரவி வாழ்ந்தனர்.

சென்ற நானூறு ஆண்டுகளுக்குள் தென்னகத்துக்கு உள்ளிருந்தும் அதன் எல்லையிலிருந்தும் தமிழகம் புகுந்த இவ்வினத்தவர் தத்தம் தாயகத்தில் வாழும் பழைய உறவினரைவிடச் செல்வத்திலும் கல்வியிலும் வாழ்க்கை வளத்திலும் மேம்பட்டவர்களாக, தமிழகத்தின் வாழ்வில் வளமான பங்கு கொள்பவர்களாகவே உள்ளனர். அவர்களில் பலர் தமிழுக்காகப் பாடுபட, தமிழ்ப்புலமையிலும் ஆராய்ச்சியிலும் மேம்பட, தமிழுக்காகப் போராடக்கூடத் தயங்கியதில்லை. முதல் இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கத்தில் இத்தகையோர் பலர் தலையெய் வகித்துத் தமிழ்த் தியாகிகளாயினர்.

இந்தியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர், உருதுவைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர், வங்கத்

தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கூடத் தமிழகத்தில் உண்டு. இந்தி ஒழிப்பியக்கத்தில், அயல் ஆதிக்க மொழியாக வந்த தம் தாய் மொழியாகிய இந்தியை எதிர்த்து இவர்களில் சிலர் சிறை வாழ்வுவரை ஏற்றுள்ளனர்.

சேரசோழ பாண்டியர் ஆட்சியில் அராபியரும், யூதரும் சிரியமக்களும் பல்வேறு காரணங்களால் தென்னகக் கரையோரமெங்கும், கோவா முதல் காயல்பட்டினம்வரை பரவலாக வந்து குடியேறினர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இயேசு பிரான் வாழ்ந்த காலத்திலேயே—அவர் சீடர் தூயதிருதாமசுடன் யூத சிரிய மக்கள் வந்து தம் சமயம் பரப்பிக் கோயில் குளம் கட்டி வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். சென்னையருகிலுள்ள பறங்கிமலை இந்தத் தூய தாமஸ் பெயரால் இயங்குவதுடன், சென்னையின் தலை சிறந்த அரசு பாட்டையும் (மவுண்டுரோடு) அப்பெயராலேயே வழங்குகிறது. சேர அரசர் இந்த யூத, சிரிய மக்களுக்குத் தனியுரிமைப் பட்டயங்கள் வழங்கியதன் பயனாக, இன்றளவும் சமயம் ஒன்றால்மட்டும் தனியுரிமையுடைய சிரிய கிரித்தவர்களாகவும், அஞ்சுவன்னத்தார் என்னும் பெயருடன் இஸ்லாமியர்களாகவும், மரக்காயர் அல்லது மரக்கலராயர் என்ற மதிப்பு வாய்ந்த சிறப்புப் பெயருடன் தமிழ் வணிகர்களாகவும் சீதக்காதி போன்ற தமிழ்ப் புரவலர்களாகவும் வள்ளல்களாகவும் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். பாண்டியர் ஆட்சிக் காலத்தில் பாண்டிய அரசியற் போர்வையிலேயே அராபியக் குடியேற்றத்தாரின் பேராளராக (பிரதிநிதிகளாக) அராபியரே இடம் பெற்று, அமைச்சரவையிலே ஆய்வுரையாளர்கள் சிறந்த உரிமையுடன் விளங்கினர் என்று அறிகிறோம். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழகம் வந்த இந்த அயலினத்தாரில் பலர் எவ்வகையிலும் தமிழரிட

மிருந்து பிரித்தறிய முடியாதவராகத் தமிழ்ராகி விட்டதன் மருமம் என்ன? சிலர் தம் பழைய மொழி, சமயம், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகிய சின்னங்களை இன்றும் பேணி வந்தாலும், தாம் அயலாரென்ப தையே மறந்து, தமிழ்ராக வாழ்வதன் மறை திறவு தான் என்ன? பலர் தம் பழைய தாயகத்தை அயலின மாகக் கருதுமளவுக்கு, அவர்களால்கூட அவ்வாறு கருதப்படுமளவுக்குத் தமிழ் வாழ்வுடன் எப்படி ஒன்றுபட்டார்கள்?

எல்லா இனங்களுக்கும் தமிழர் இடம் தந்த துடன் நில்லாது அவரவர்களுக்கு முழுச் சமத்துவ உரிமை, இனப் பாதுகாப்பு, மொழிப் பாதுகாப்பு, உரிமைகள், குடியாட்சி உரிமைகள் வழங்கியதே இப்பொன்றார் நிலைக்குக் காரணம் என்று காண்டல் அரிதன்று.

தமிழகத்திலுள்ள தெலுங்கர் தமிழ் மொழியை மட்டும் வளர்த்தவர்கள் அல்ல. தொலைத்தாய் இன மான ஆந்திரத்தின் இலக்கியத்திலும் அவர்கள் கொண்ட பங்கு சிறிதல்ல. தம் காலத் தமிழர் வர லாற்றை, தமிழகக் கலைவளங்களை அவர்கள் தெலுங் கில் எழுதி ஆந்திர வாழ்வையும் வளப்படுத்தியுள்ள னர். ஆந்திர மொழியில் 16 முதல் 18-ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள நாடகப் பேரிலக்கியம், உரைநடைப் பேரி லக்கியம் கிட்டத்தட்ட முழுவதும் தமிழகத் தெலுங்கர் தமிழர் வாழ்வுபற்றித் தெலுங்கில் எழுதி யவையேயாகும். தியாகராயர் வளர்த்த தமிழிசை ஆதரவற்றுத் தளர்ந்து அழிந்து வந்த தமிழிசைக் கலையின் தெலுங்கு உருவமேயாகும். தவிர, ஆந்திர முன்னோர், உறவினர் வாழ்வின் வளத்தைவிட, உயர்வைவிடத் தமிழகத் தெலுங்கர் வாழ்வில் வளமும் அறிவும் சிறந்தவர்களாகவே, இன்றளவும் விளங்குகின்றனர். தமிழக மராத்தியர், அராபியர்,

சிரியர் நிலையும் இதுவே. மராத்திய நாட்டு வாழ் விலோ, அரபி நாட்டு வாழ்விலோகூட அவர்கள் இவ்வளவு சிரிய நிலை அடைந்திருக்க முடியாது. தாழ்ந்த தமிழகத்திலேயே அவர்கள் நிலை இது என்றால், இனி வர இருக்கும் வாழ் தமிழ்த் தாயகத் தில் அவர்கள் பங்கு எவ்வளவு என்று எண்ணி மதிப் பிடல் அரிதே என்னலாம்.

21. பிராமண இளைஞர் முன்வருவரா?

தமிழகத்தில் வந்த அயலினத்தாரில் மிக மிகப் பழமையானவர்தாம் 'ஆரியர்' என்று அடிக்கடி தம்மைக் குறித்துக்கொள்ளும் கவிஞர் பாரதியினத் தவரான பிராமணர்கள். இவர்களில் இருநூறு ஆண்டுகட்குமுன் வந்தவரும் உண்டு. இரண்டாயிர ஆண்டுகட்குமுன் சங்க காலத்திலே தமிழகத்துக்கு விருந்தினராக வந்து, பட்டயங்களுடனும் தனிச் சிறப்புரிமைகளுடனும் தமிழரசரால் போற்றப்பட்ட வர்களும் உண்டு. வடவர், பிரகசரணத்தார், எண்ணு யிரவர், அறுவேலிகள் (ஆறாயிரத்தார்) முதலிய பெயர்கள் இன்னும் அவர்கள் தனி வருகைச் சின்னங் களாக இயல்கின்றன. இவர்கள் வடக்கிலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதற்கு உண்மையில் அவர்கள் பெயர்களையும் வரலாற்று ஆதாரங்களையும் தவிர வேறு தெளிவுகாண்டல் அரிது. அந்த அளவுக்கு மற்ற அயலினங்கள்கூடப் பெருத தனிச் சிறப்புரிமை யும் சமுதாய, சமய அரசியல் வாழ்வில் பங்கும் அவர் கட்குத் தொடக்கத்திலிருந்தே தரப்பட்டிருந்தன.

தாழ்ந்த தமிழகத்தில், பிரிவுற்றுத் தேய்ந்த தென்னகத்தில்கூட அவர்கள் நிலை, வாழ்வோங்கிய வடதிசையிலுள்ள அவர்கள் முன்னோர், இன்றைய உறவினர் நிலையைவிட எவ்வளவோ மேம்பட்டது.

அவர்கட்குத் தமிழிகத்திலும் தென்னகத்திலும் இருக்குமளவு வாழ்க்கை வசதி, கல்விவசதி, மக்கள் ஆதரவு ஆகியவை அவர்களுடைய வடதிசை உறவினர்களுக்கும் சிடையாது. தமிழ் வணிகர்களும் செல்வர்களும், தென்னக அரசர்களும் ஒருவரை ஒருவர் எவ்வளவு எதிர்த்தழித்தாலும், தம் குடிகளை எவ்வளவு துயரப்படுத்தித் தவிக்கவிட்டாலும், ஒருவருடன் ஒருவர் போட்டியிட்டுச் சமஸ்கிருதப்பள்ளி, கல்லூரிகள், வேதபாடசாலைகள், அறநிலையங்கள், கோயில் திருப்பணிபேரால் மானியங்கள் ஆகியவற்றுக்கு நாட்டின் செல்வ முழுதும் வாரி வழங்கினர். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியிலும் இந்நிலையே நீடித்துள்ளது. வடதிசை தராத வாய்ப்பு வளங்களைத் தென்திசை அவர்கட்குத் தந்ததனாலேயே, இன்று கல்வியிலும் அறிவிலும், திறமையிலும் ஆற்றலிலும் வடதிசைப் பிராமணரைவிடத் தென்திசைப் பிராமணரும், மற்றத் தென்திசைப் பிராமணரைவிடத் தமிழகப் பிராமணரும் தலைசிறந்து விளங்குகின்றனர். அனைத்திந்தியப் பணிமனைகளிலே, எல்லாத் தாய்மொழிநிலங்களிலும், தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட தமிழகப் பிராமணர்களையே மிகமிகப் பெருவாரியாக இன்று காண்கிறோம். அவர்கள் இல்லையானால் இன்று பாரத ஆட்சியில்லை, நாகரிகமில்லை, கலை இல்லை. அவர்கள் இல்லையானால் சமஸ்கிருதத்தின் பெருமை, ஆரிய நாகரிகத்தின் பெருமை பாதிக்குமேல் குன்றிவிடும்.

மற்ற அயலினத்தவர்களெல்லாம் தம் தாய்மொழி, பழக்க வழக்கங்கள், சமய முறைகளைக் கொண்டே வந்தனர். பலர் இன்னும் அவற்றைப் பேணியே வருகின்றனர். ஆனால் ஆரியர் எனப்படும் பிராமணர் தம் தாய்மொழியைக் கொண்டு வந்தனரோ; இல்லையோ—இன்று புகுந்த நாட்டுத் தாய்மொழியின்றி அவர்கட்கு வேறு எதுவும் மொழி மரபு

கிடையாது. பழக்க வழக்கங்களிலும் அவர்கள் தம் அயற்பழமை பேணியுள்ளனர் என்று கூறமுடியாது. அவர்கள் தமிழர் கோயில்களையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் சமயத்தையும் தமதாக்கிக்கொண்டு அவற்றில் ஆதிக்கமே வகிக்கின்றனர். தம் பழய வேள்வி முறைகளை, மந்திர தந்திரங்களைப் பெரிதும் மறந்து கை நெகிழவிட்டுள்ளனர். அதுமட்டுமோ? அவர்கள் வடதிசை முன்னோரையும் உறவினரையும்கூடத் தம் தென் திசை ஆதிக்கத்தால் மாற்றி, தென் திசைப் பண்பை இமயம்வரை ஓரளவு பரப்பியும் விட்டனர். அத்துடன் தம் வடதிசை உறவினர் உண்ணும் ஊனையும் மீனையும் கைவிட்டு, தமிழகச் சமய உயர் வகுப்பினருடன் இடம் பெற்று, அத்தமிழகப் பண்பாட்டைக் கூர்ச்சரம், அலகாபாதுவரை பரப்பியும் வருகின்றனர். அவர்கள் வடதிசை உறவினர் அணிந்து வந்த, அணியும் இரட்டைக் குழல் பைகளை (பாய்ஜா மாக்களை) மெல்லப் பாளைத்தாராக்கி இப்போது பழமைச் சின்னமாக ஒதுக்கி வருகின்றனர். அவர்கள் முன்னோரும் அவர்கள் வழி வந்த இன்றைய வடதிசை உறவினரும் விரும்பி உண்ணும் மரப்பலகை (சப்பாத்தி)யையும் அறவே மறந்து, மென்மை வாய்ந்த தமிழுணவே உண்டு அவர்கள் தமிழரினும் மெல்லியர்கள் ஆய்விட்டனர்.

—மற்றவரினும் முனைப்பாக—மற்ற அயலினங்களைப்போலவேதான் தமிழக ஆரியரும் முற்றிலும் தமிழராய், தமிழ் நாகரிகத்தைப் பாரதமெங்கும், உலகெங்கும் பரப்பும் தூதராய் விளங்குகின்றனர்.

ஆனால் தென் திசைத் தேனை உலகெங்கும் வாரியிறைத்த, இறைத்து வரும் இதே தமிழக ஆரியர் அல்லது பிராமணர் வடதிசை ஆலகாலத்தையும்—வருணசிரம இன வேறுபாட்டையும்—தமிழகத்தில் ஊறச் செய்து, அதன்பிடியை இன்னும் வலுப்படுத்த

தவே வடதிசைப் பிற்போக்கு நாகரிகத்துடன் முற்போக்குடைய தென்னகத்தைக் கட்டிப் போட விழைகின்றனர். எப்படியோ முற்றிலும் அவர்கள் கையில் சிக்கிவிட்ட கல்வி, செய்தி பரப்பு நிலையங்களை எல்லாம் இன வேறுபாட்டு முறை, சாதி வருண முறை, மூடநம்பிக்கைகள் பரப்பும் 'அழகுச் சைத்தான் கலை நிலையங்க'ளாக்க அரும்பாடுபட்டு வருகின்றனர்.

தென்னகப் பிராமணர் தமிழர் நாகரித்தில் மேம்பட்டு விளங்கும் அளவுக்குத் தென்னகப் பண்பிலும், தமிழ்ப் பண்பிலும் ஊறி, இனவேறுபாடற்ற தமிழர் தனி வாழ்வுரிமைக்குப் பாடுபட்டு, தமிழினத்தைத் தம் மூலதனமாக்கி உலகுக்கு ஒளிதரப் பாடுபடும் நாள் விரைவில் வர வேண்டும். அந்நாள் வரப் பாடுபடும் பிராமணரே வருங்கால உலகில் உலக நாகரிகத்துக்குப் புது வாழ்வு தந்த பிராமணராகப் போற்றப் படுவார் என்பதில் ஐயமில்லை. மற்றெல்லா வகைகளிலும் வளமும் உரமும் வாய்ப்பும் மிக்க தமிழகத்தை அடிமைப்படுத்தி உள்ளூர் நின்றரித்துவரும் ஆரியத்தை, பாரத தேசிய நோயை, உலகின் முதலாளித்துவ முறைக்கெல்லாம் மூல வேராயுள்ள நச்சுப் பண்பை அகற்ற அவர்கள் பாடுபட்டால், தென் திசை மீண்டும் உலக நலனில் பங்கு கொண்டு அதை மீண்டும் புது வாழ்வு நோக்கி வளர்க்கும் வளர்ப்புப் பண்ணையாக இயங்கிவிடும்.

அந்நிலைக்கு உழைக்க இளைஞர் நங்கையர்—பார்ப்பன இளைஞர், நங்கையர்—முன் வந்து, தமிழ்ப் பண்பின் புது வளத்துக்கு இன்னும் ஒரு சான்று அளிப்பரா?

22. தமிழ்ப் பண்பும் ஆரியப் பண்பும்

இன வேற்றுமை காட்டாத தமிழரின் இனப் பண்பு, அதாவது திராவிடப் பண்பு மொழி கடந்து, இனங்கடந்து, தேசங் கடந்து செயலாற்றவல்லது. ஆனால் இன வேற்றுமையே பண்பாகக்கொண்ட ஆரியப் பண்பு அவ்வினத்துக்கே கேடும் பழியும் சூழ்வது. இதனைத் தமிழகப் பிராமணர் நிலையும் காந்தியடிகளாரின் வாழ்க்கையுமே மெய்ப்பித்துக் காட்ட வல்லன.

தமிழகத்திலும் சரி, தமிழகத்துக்கு வெளியே யுள்ள பிற தென்னகப் பகுதிகளிலும் சரி-பிராமணர் அறிவிலும் நாகரிகப் புறப் பண்பிலும் வாழ்க்கைத் தரத்திலும் மற்றத் தென்னாட்டவரைக்காட்டிலும் உயர்ந்த நிலையுடையவராகவே விளங்குகின்றனர். இங்கே அவர்கள் ஆட்சியினத்தில் மிகப் பெரும் பங்கு உரிமையுடையவர்களாக, கிட்டத்தட்ட ஆட்சியின மாகவே இயங்குகின்றனர் என்பதும் தெளிவு. இதனால் அவர்கள் தற்பெருமை கொண்டு, தம் உயர்வுக்கு ஆரியக்குருதி—ஆரியப் பண்பாடுதான் காரணம் என்று கருதி அந்த ஆரிய இனத்தையும் ஆரியப் பண்பாட்டையுமே வளர்க்க அரும்பாடு படுகின்றனர். ஆனால் அவர்கள் ஒரு சிறிது சிந்தனைக்கு வாய்ப்பளித்தால், இந்நம்பிக்கையின் பொருந்தா முரண்பாடு தெற்றென விளங்கும்.

பிராமணர் உயர்வுக்கு ஆரியக் குருதியோ, ஆரியப் பண்பாடோ, ஆரிய மரபோ காரணமென்று கொள்வதானால், சிந்து ஆற்று வெளிப் பிராமணர் கங்கை வெளிப் பிராமணரிலும், கோதாவரிக் கரைப் பிராமணர் காவிரிக் கரைப் பிராமணரிலும் மேம்பட்டவராயிருத்தல் வேண்டும். பண்டோ இன்றோ

அத்தகைய நிலை இருந்ததாக இருப்பதாக யாரும் கூற முடியாது.

வேதகாலத் தொடங்கிப் பாணினி காலம்வரை வடக்கே இந்நிலை இருந்ததென்பது உண்மையே. ஆனால் இது பிராமணர் நிலையல்ல, ஆரியர் நிலை மட்டுமே. சிந்து ஆற்று வெளி ஆரியர் அன்று சிந்து ஆற்றைப் புண்ணிய ஆளுகவும், சிந்து வெளியைப் புண்ணிய நிலமாகவும் (ஆரிய பூமி, புண்ணிய பூமி, பிரமதேசம்), தற்காலம் ஆப்கானிஸ்தான் எல்லையிலிருக்கும் தட்ச சீலத்தைப் புண்ணிய நகரமாகவும் கொண்டாடினர். கங்கை வெளியை ஆரிய திராவிடக் கலப்பினத்தவரின் திருந்தாமொழிப் பகுதியாகக் கருதி இழித்துரைத்தனர். ஆனால் பாரத காலத்தில் யமுனைக் கரையும், இராமாயண காலத்துக்குள் கங்கைக் கரையுமே ஆரிய நாகரிகத்தின் தலைமையிடங்களாயின. இக்காலத்திலே புராணங்கள் இயற்றப்பட்டனவாதலால் அன்றுமுதல் இன்றளவும் சிந்து ஆறு புண்ணிய ஆறு என்பது மறக்கப்பட்டுக் கங்கை ஆறே புண்ணிய ஆளுகவும், சிந்து வெளியாகிய பாஞ்சாலமே பழைய பிபம தேசம் அல்லது ஆரிய பூமி அல்லது புண்ணியதேசம் என்பது மறக்கப்பட்டு, கங்கை வெளியே புண்ணிய நிலமாகவும், தட்சசீலமே புண்ணிய நகரம் என்பது மறக்கப்பட்டுக் காசியே புண்ணிய நகரமாகவும் கருதப்பட்டு வருகின்றன. ஆயினும் அதன்பின் கோதாவரியிலும், காவேரியிலும், வைகைக் கரையிலும், தாமிரவருணிக் கரையிலும் தங்கிய பிராமணர் தாம் திராவிடநாட்டில் புதிதாக வளர்த்த பண்பாட்டையே ஆரியப் பண்பாடாக்கி, அதைக் காசிவரை பரப்பினர். காவிரி தலை சிறந்த புண்ணிய ஆளுகவும், காஞ்சி தலை சிறந்த புண்ணிய நகரமாகவும் ஆயின. நகரங்களில் சிறந்த நகரம் காஞ்சி (நகரேஷு காஞ்சி) என்ற பழஞ் சொல் காளிதாசன்

காலத்திலேயே (கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே) புதிய ஆரியத்தின் பழஞ் சொல்லாகிவிட்டது. புதிய ஆரிய சமயத்தின் எல்லா ஆச்சாரியரும் தென்னகத்திலேயே பிறந்து காஞ்சியை வாழ்வகமாகவோ பயிற்சித் தளமாகவோ ஆக்கிக்கொண்டிருந்தவர்களே என்பதை யாவரும் அறிவர்.

இன்றும் சிந்து வெளிப் பிராமணரைவிடக் கங்கை வெளிப் பிராமணர், அவர்களைவிடக் கோதாவரி, காவிரி, தண்பொருரைக் கரைப் பிராமணரே பிராமண சமுதாயத்தில் பண்பாட்டிலும் அறிவிலும் திறமையிலும் தலை சிறந்தவர்களாக விளங்குகின்றனர்.

பிராமணர் உயர்வுக்குக் காரணம் அவர்கள் ஆரியக்குருதியோ, ஆரிய மரபோ, ஆரியப் பண்பாடோ அல்ல. அவர்கள் திராவிடப் பண்பாட்டுத் தொடர்பே என்பதை இது தெள்ளத் தெளியக் காட்டுகிறது.

தென்னாட்டில் அவர்கள் பெற்ற தலைமை நிலைக்குத் தென்னக அரசரும் செல்வரும் மக்களும் அவர்களுக்கு அளித்த தனிச் சலுகைகளே காரணம் என்பதையும் இதே நிலை விளக்குகிறது. ஏனெனில் பிராமணருக்கும் ஏனைய நாட்டு மக்களுக்கும் இடையே தென்னகத்தில் உள்ள மலைமடுவான வேற்றுமை வடதீசையில் பொதுவாக, சிந்து வெளியில் சிறப்பாக, இல்லாத ஒன்று. மற்றும் ஒரு செய்தியும் இதை வலியுறுத்திக் காட்டுகிறது.

தென்னகத்திலும் ஆந்திரம், தமிழகம், மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய நான்கு பகுதிகளிலும் அவர்களுக்குத் தரப்பட்ட சலுகைகள் வேறு வேறு வகைப்பட்டவை. தமிழகச் சலுகைகளில் சமயச் சார்பான மக்கட் சலுகை மிகுதியானாலும், அதனிலும் அரசர், செல்வர் ஆகிய ஆட்சி வகுப்பினர் அளித்த அரசியல்

சலுகை, கல்விச் சலுகையே மிகுதி. அதனால் அவர்கள் அடைந்த உயர்வும் அறிவு வகுப்பு, ஆட்சி வகுப்பு என்ற முறைப்பட்டதாகவே பெரிதும் இருந்து வருகிறது. ஆந்திர நாட்டில் அவர்கள் பெற்ற சலுகை பெரிதும் சமயச்சலுகை மட்டுமே. அவர்கள் உயர்வும் தேற்பு உற்ப ஆட்சி வகுப்பு, அறிவு வகுப்பு என்ற அளவில் பெருமதிப்படையவில்லை. மலையாள நாட்டிலும் அதன் வடதிசைக் கன்னடப் பகுதியிலும் (அதாவது பழய சேர நாட்டிலும்) அவர்களுக்குச் சமய, சமுதாய உயர்வும் நிலப்பண்ணை முறை சார்ந்த உயர்வும் அளிக்கப்பட்டன. இதனால் இங்கே பிராமணர் அரசியல் அறிவு வகுப்பாகவோ ஆட்சி வகுப்பாகவோ அமையாமல், கலை வகுப்பாகவும் சமய ஆட்சி வகுப்பாகவும், நிலச் செல்வ ஆட்சி வகுப்பாகவும் (ஐன்மிகள் அல்லது ஐமீன் வகுப்பாகவும்) நிலவுகின்றது.

சமண சமயம் நீண்ட காலமும் வீரசைவ சமயம் அதன் பின்னும் நிலவியிருந்த கன்னட குசராத்து நாடுகளிலும் தமிழக வைணவம் பரவிய மராத்தி வங்கநாடுகளிலும் பிராமணர் இவ்வளவு எளிதாக உயர்வு பெற முடியாமல், மற்ற ஆட்சி வகுப்பினருடன் நீடித்துப் போராடி வந்துள்ளதும் இன்னும் வடதிசையில் ஆட்சி வகுப்பினரை அண்டி வாழ்பவராகவோ மக்களுடன் மக்களாகவோ வேறுபாடில்லாமலே வாழ்வதும் காண்கிறோம். இன்றளவும் வரலாற்றில் இவ்வேறுபாடுகளின் தடங்களைப் பார்க்கலாம்.

இனங்கடந்த இயல்பான திராவிடப் பண்பின் ஆற்றலையும், ஆரியப் பண்பாட்டின் அழிமதியையும் காந்தியடிகள் வாழ்க்கையிலே ஒருங்கே காணலாம்.

பாரத தேசியத்தை ஏற்ற காந்தியடிகள் திராவிட இனத் தேசியத்தை முற்றிலும் மறுக்கவே

முற்பட்டிருந்தார் என்பதை மேலே கண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அதே சமயம் திராவிடரின் இன வேறுபாடற்ற பண்பு அவர் வாழ்க்கையில் ஒளி வீசிற்று என்பதில் ஐயமில்லை. அவரே இப்பண்பு காரணமாகப் பகவத்கீதை, இயேசு பிரானின் மலைமேல் போதனை, நபி நாயகம், டால்ஸ்டாய் போன்றவர் அருள் நெறிகள், வள்ளுவர் குறள் ஆகியவற்றை ஒரேபடியில் வைத்து மூல ஒளிகளாகக் கண்டுள்ளார். ஆனால் இயேசு பிரான், நபிநாயகம், டால்ஸ்டாய், வள்ளுவர் ஆகியோர் பண்புகள் அவரை 'உலகப் பெரியார்', 'மகாத்மா' ஆக்கின என்பதில் ஐயமில்லை. அவற்றுடன் ஒப்பாக அவர் கொண்ட கீதையோ அவர் வாழ்க்கைக்குக் கூற்றுவகை முடிந்தது!

திராவிடத் தேசியத்தை மறுத்த அடிகளின் இறுதித் தொழுகைக் கட்டத்தை அடுத்தே மற்றொரு தொழுகைக் கட்ட நிகழ்ச்சியும், அதன் ஒரு மூல நிழல் என்று கொள்ளத்தக்க அவர் தேசிய வாழ்வின் தொடக்க நிகழ்ச்சி ஒன்றும் இதனை முனைப்பாக நம் கண்முன் படம் பிடித்துக் காட்ட உதவுகின்றன.

'தென்னகத்தில், தமிழகத்தில், பிராமண எதிர்ப்பியக்கம் ஒன்று வகுப்புவாத முறையில் உயிராற்றலுடன் இயங்குகிறது. அது தமிழகக் காங்கிரசைக் கூட ஆட்டிப் படைக்கிறது. இதுபற்றித் தங்கள் கருத்து விளக்கம் அறிய விரும்புகிறோம்' என்று தொழுகைக் கூட்டத்தில் ஒருவர் கேட்டார்.

'அதற்குக் காரணம் என்ன? எத்தனையோ சாதிகள் தமிழகத்தில் இருக்க, பிராமணரைமட்டும் இப்படி ஒரு சாரார் எதிர்ப்பானேன்?' என்று கேட்டார் அடிகள்.

"கல்வித் துறையிலும், எல்லா நிலையங்களிலும், பணிமனைகளிலும் பிராமணரே பெருவாரியாக இருக்

கின்றனர் ; இதனால் ஏற்படுவதே இந்த எதிர்ப்பு'' என்று விடை தரப்பட்டது.

அடிகள் புன்முறுவல் பூத்தார். “ அப்படியா? இதில் குற்றம் பிராமணர்மீதுதான் இருக்கிறது என்று எண்ணுகிறேன். உண்மையான பிராமணர் கடமை, ஆங்கிலம் படித்து அயலாட்சிகளில் அடிமைத் தொழில் புரிவதன்று. பிராமணருக்கு வகுக்கப்பட்ட கடமை அதுவன்று. அவர்கள் சமஸ்கிருதமும் வேத சாத்திரங்களும் படித்து வேள்வி வழிபாடுகளில் கருத்துச் செலுத்தி மக்களுக்குச் சமயத் தலைமை கொள்ள வேண்டியதுதான் முறை. அதைத் தென்னகப் பிராமணர் பின்பற்றினால், அவர்கள் தருமமும் சிறக்கும். சிக்கலும் தீரும்” என்றார் அவர்.

அடிகள் விளக்கம், தமிழகப் பிராமணரையும் மராத்தியப் பிராமணரையும் ஒருங்கே நெஞ்சில் அடித்திருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் தமிழகப் பிராமணர் வெறும் அரசியல் வகுப்புமட்டுமல்ல ; திராவிடப் பண்பில் ஊறிய வகுப்பு. ஆகவே அவர்கள் கண்டித்தனர், கிளர்ச்சி செய்தனர். அவர்கள் பெரியார் வழிதான் பின்பற்றினர். கோட்சே வழி பின்பற்றவில்லை. கோட்சே செயலுக்குத் தூண்டுதல் மட்டும் தம்மையறியாமலே அவர்கள் மேற்கொள்ள நேர்ந்தது. ஆனால் வட திசையில் பொதுவாக, மராத்தி நாட்டில் சிறப்பாக ஏற்பட்ட நிலை இதுவல்ல. அங்கே பிராமணர் தமிழகப் பிராமணர் போல ஆட்சி வகுப்பினரல்ல, ஆட்சி வகுப்புடன் போராடி அதை முற்றிலும் அழிக்க முயன்றும் முழுதும் முடியாமல் அவதிப்பட்ட பேஷ்வா மரபு அது. தமிழகப் பிராமணர் ‘கூற’த் தயங்கியதை அது கோட்சே உருவில் ‘செய்ய’த் துணிந்தது!

இந்நிகழ்ச்சிக்கு மூல முதலான நிகழ்ச்சி இவ்வளவு கோர முடிவுக்குரியதன்று. தென்னகப்பிரா

மணர், தமிழகப் பிராமணர் ஒருபோதும் இம்முடிவுக்கு வந்திருக்கமாட்டார்கள் என்று உறுதியாகக் கூறலாம். ஆனால் மூலநிகழ்ச்சி தென்னகப் பிராமணர் பிரச்சினை—தூண்டிய உணர்ச்சியும் அதுவேயாகும்.

தென்னகப் பிராமணர் சென்ற தவறான பாதையையும், திராவிடப் பண்பும், திராவிட இயக்கமும் அவர்களுக்குக் காட்டிவரும் சீரிய ஒளி விளக்கத்தையும் இது நயம்படக் காட்டுவதாகும்.

இம்மூல நிகழ்ச்சிக்கு ஒளிகாட்டும் மூலக்கரு முதல் நிகழ்ச்சி ஒன்று உண்டு.

அது இருபதாம் நூற்றாண்டில் இருபது கடந்த காலம். தென்னகத்தில் இன்றைய திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் மூல முன்னோடியான நீதிக்கட்சி ஆட்சி மேற்கொண்டிருந்தது அந்நாட்களில்! ஆனால் ஆட்சி நீதிக் கட்சியின் கையிலிருந்தாலும், இன்றும் ஆளும் வகுப்பினர் உள்ளத்திலே திராவிட முன்னேற்றக் கழகப் பண்பு உள்ளாறப் பரவி வருவதுபோல, அன்று அரசியல் வடிவிலில்லாவிட்டாலும் ஆன்மிக வடிவில், அறவடிவில் காந்தியாரின் அருட்பண்புகள் மக்களிடையேயும் நீதிக் கட்சி ஆட்சியாளரிடையேயும் கூடப் பரவி வந்தன. பல நீதிக் கட்சித் தலைவர்கள் காங்கிரஸின் அரசியல் கோட்பாட்டை ஏற்காமலே காந்தியடிகளின் அருளுருவின் வீர வழிபாட்டில் தம்மையறியாது இழைந்து வந்தனர். அவர்களில் சிலர் திரை மறைவில், ஆனால் தூய உள்ளத்துடன், தலைமை யாட்சியாளரிடையிலேயே மெல்லக் காந்தியப் பிரசாரமும் காங்கிரசுப் பிரசாரமும் தொடங்கினர்.

‘காந்தியடிகள் வந்தபின் காங்கிரஸ் இயக்கம் பழைய அரசியல் இயக்கமாக இல்லை. மனங்கவர்ந்து ஆட்கொள்ளும் மக்கள் இயக்கமாகி வருகிறது. அதற்கு வெளியே இருந்து நாம் எதிர் நீச்சு நீந்துவானேன்?’

காங்கிரசிலேயே சேர்ந்து பிராமணரல்லாதார் நலனுக்-
காகக் காந்தியடிகளின் தூய அருள் தலைமையில்
போராடுவோம்!' என்று அவர்கள் பேசினர்.

நீதிக் கட்சியின் முதல்வர்களில் ஒருவர் நீங்க-
லாக மற்றவர்கள் காங்கிரசில் இருந்து வளர்ந்தவர்-
களே. அதைத் தோற்றுவித்த அந்த முதல்வர்
டாக்டர் நடேசனோ காந்தியடிகளுடனொத்த அருளா-
ளர், மக்கள் தொண்டர். 'மகாத்மா' பட்டம்பெறாத
ஒரு மகாத்மா. நீதிக்கட்சியின் இதயம் அவரே. இதய-
மும் மூளைகளும் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்தன. நீதிக்
கட்சியினர் படிப்படியாகக் காங்கிரசில் சேருவதென்-
றும், ஆனால் சேரு முன்னால் தம்மனங் கவர்ந்த அருள்
தலைவர் காந்தியடிகளுடன் தம் கருத்துக்களைக் கலந்து
கொள்வதென்றும் தீர்மானமாயிற்று.

பிராமணர் அல்லாதார் நலனில் தம் அக்கரை
காட்டுவதற்காக, காங்கிரசிலுள்ள பிராமண நல்லோர்
எல்லாரும் சேர்ந்து, ஐந்தாண்டுகள் அரசியற் பணி-
களில் புதிதாகப் பிராமணரைச் சேர்க்காமலிருந்து
சமத்துவத்தில் தம் அக்கரை தெரிவிக்க வேண்டு-
மென்றும், காந்தியடிகள் இதனைப் பிராமண அன்ப-
ருக்குப் பரிந்துரைக்க இணங்கினால், தாம் காங்கிரசில்
சேருவதென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

காந்தியடிகள் சென்னை வந்தபோது நீதிக்கட்சித்-
தலைவர்கள் அவரை நேரில் பேட்டி கண்டு இது
செய்தி தெரிவித்தனர்.

உலகப் பெரியாராலும், காங்கிரசை உயிராகக்-
கொண்டவர் காந்தியடிகள். அவர் உள்ளம் பூரித்தது.
'ஐந்தாண்டுகள் தானா? ஐம்பது ஆண்டுகள் கேட்க-
நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். சென்னைப் பிராமண-
ருடன் நீங்கள் நெருங்கிப் பழகவில்லை. அவர்கள் எவ்-
வளவு நல்லவர்களென்பது உங்களுக்குத் தெரியாது-

நான் கேட்டால் உங்கள் மகிழ்ச்சிகரமான முடிவுக் கெதிராக, ஐம்பதென்ன, நூறாண்டு கேட்டால்கூட அவர்கள் தாராளமாக இணங்குவார்கள்! சக்ரவர்த்தி இராசகோபாலாசாரியார் போன்ற அருளாளர் நிலையாகக்கூட ஆத்மீக சேவையிலிறங்கும்படி தம் தோழர்களைத் தூண்டத்தக்கவர் என்பதில் எனக்கு ஐயமில்லை' என்றார் அடிகள்.

இப்பேச்சு விவரம் கேட்ட சென்னைப் பத்திரிகைகள் கலகலத்தன. வெள்ளையுள்ளம்படைத்த காந்தியடிகளை அரசியல் சூழ்ச்சியில் சிறந்த நீதிக்கட்சியாளர் குழியில் தள்ளிவிட்டதாகக் குமுறினர். காந்தியடிகளிடம் சென்று வாதித்து, அம்முடிவை மறந்துவிடும்படி வற்புறுத்தினர்.

'கண்ணன் காட்டிய வழி' மகாத்மா வழியாயிற்று.

கண்ணன் காட்டிய வழியில் முதலில் வேண்டாவிருப்புடன் சென்றவன் 'சத்தியவீர'னாகிய விசயன். பாரதக் கதையிலே இரண்டாவதாக அவ்வழியில் வேண்டா வெறுப்புடனே நின்றவர் துவாபர யுகத்தின் 'சத்தியவீர'ரான தருமபுத்திரர். மூன்றாவதாக வேண்டா வெறுப்பாகவோ, விரும்பா வெறுப்பாகவோ நின்றமையத் தூண்டப்பட்டவர் நம் கலிகால தரும்புத்திரர், தற்காலச் சத்திய விரதரான காந்தியடிகளே!

22. இனவேறுபாடும் இனமாற்றமும்

வள்ளுவர் நெறியில் வந்தது திராவிட இயக்கம். அதன் மூலமுதல் ஒளி வள்ளுவர். இதே வள்ளுவர் நெறியின் இனங்கடந்த நிழலொளியாக விளங்கிய காந்தியடிகளுடன் ஒன்றுபட்ட இருந்த அந்நாளைய

பொன்னான வாய்ப்பைத் தமிழகப் பிராமணத் தலைவர் அன்று அழித்தனர். திராவிட முன்னேற்றக்கழகத்தின் சார்பில் அறிஞர் அண்ணா அதே ஓளியை முன்னிலும் விளக்கமுடன் திராவிட நாட்டின் பிராமண சமுதாயத்திற்கே அளிக்க முன்வந்துள்ளார். திராவிடநாட்டுப் பிராமண சமுதாயத்துக்கே மூளைகளென்று கூறத்தக்க தலைவர்கள் மொழித்துறையில் காட்டிய மன மாற்றத்தை இனத்துறையிலும் இனச் சார்பற்ற தேசியத் துறையிலும் காட்ட முற்பட்டால், திராவிட இயக்கத்தை இன வேறுபாட்டியக்கம் என்று கூறி அதைத் தம் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியாக்குபவர் அறியாச் செயல் முற்றிலும் பட்டழிந்து, ஒருலகில் ஒருலகம் கண்ட தமிழினம் இடம்பெறவும், ஒருலகம் வீரையில் அமையவும் வழி எளிதில் ஏற்பட முடியும்.

தமிழகப் பிராமணர் மட்டுமன்றி, தமிழக உலக இயக்கங்கள், பாரத இயக்கங்களில் தலைமை வகிப்பவர்களும் இனவேற்றுமைகற்ற வல்ல திராவிட இன இயக்கத்தை எதிர்த்துப் போலித் தேசியம் வளர்ப்பதற்கு மாறாக, இனவேறுபாடற்ற திராவிட இனத்தேசியத்தை வளர்க்க முற்படுவார்களாக! அது பிராமணருக்கே ஒரு புதுப் புகழும் புது வாழ்வும், பாரத தேசியத்துக்கே ஒரு நல்ல வழிகாட்டியும் ஆகும். திராவிட தேசியத்துக்கு வழி வகுத்து அதன் பின் தானும் அவ்வழி நின்றாலன்றி, பாரத தேசியம் ஒருலகு காணவல்ல நல்ல தேசியமாக, கீழ் திசையில் மறுமலர்ச்சி தூண்டவல்ல தேசியக் கூட்டுறவாக இயங்க முடியாது.

இன வேற்றுமை, இனவேறுபாடு, இன வாழ்வு இவை மூன்றையும் இந்நாட்டுப் பொதுமக்களிடையே பலர் தெரிந்தோ தெரியாமலோ குழப்புகின்றனர். இனம் என்ற சொல்லின் பல தளத்திலுள்ள பொருள்

களிலும் இதுபோன்ற குளறுபடி உண்டுபண்ணுகின்றனர்.

இன வேற்றுமை என்பது ஓரினத்துக்கு ஒரு நீதி, மற்றோர் இனத்துக்கு மற்றொரு நீதி, ஓரினத்துக்கு உரிமை, மற்றோரினத்துக்குக் கடமை என்ற அடிப்படையில் ஒருங்கு வாழும் தேசியம் அமைப்பதே யாகும். இன வேறுபாடு இதுவன்று. இனத்துக்கு இனம் பழக்க வழக்கங்கள், பண்பாடுகள் ஆகியவற்றில் வேறுபாடு இருக்கலாம். இருப்பது இயல்பு. இவற்றை வலிந்து ஒற்றுமைப்படுத்துவது அதாவது ஒருமைப்படுத்துவது என்பது உண்மையில் ஓரின ஆதிக்கமாகவும் இன வேற்றுமையாகவுமே முடியும். எல்லா இனங்களும் சரி சம உரிமை பெற்று, அன்புப் பாசம், அறிவுடன் கூடிய விட்டுக் கொடுப்பு, ஒத்துழைப்பு ஆகியவற்றின் மூலம் வேறுபாட்டில் ஒற்றுமை வளர்ப்பதே இன வேறுபாடு ஆகும். இதுவே பல இனங்களாக வாழ்ந்த குழுக்களை இயற்கையின் சூழலில் ஒரே தேசிய இனமாக உருவாக்க உதவும். இவ்வாறு ஓரின அடிப்படையிலும் சரி, பல இன அடிப்படையிலும் சரி, வேறுபாட்டடிப்படையில் கூட்டமைப்பாக அமைபவையே பெரும்பாலான நாகரிக தேசிய இனங்கள். பண்பில் இவ்வாறு உருவாகாத இனக் கூட்டுக்கள் மதம், மொழி, வாழும் இடம் ஆகியவற்றால் ஒரு திசைப்பட்டு ஓரினம்போலக் காட்சி யளிக்கலாம், ஓரினம் என்று கூறப்படலாம். ஆனால் அவை தேசிய இனங்கள் ஆகமாட்டா.

ஐரோப்பாக் கண்டம் ஒரே நிலஇயல் பரப்பாகவும் கிட்டத்தட்ட ஒரே நாகரிகமும், ஒரே சமயமும் பழக்க வழக்கமும் உடையதாகவுமே நிலவுகிறது. ஆயினும் அது ஒரே தேசிய இனமல்ல, பல இனக் கூட்டாகக்கூட ஒருங்கு கூடி வாழ முடியவில்லை. அது போலவே இஸ்லாமிய உலகு ஆற்றல் வாய்ந்த ஒரு

தனிப் பெருஞ் சமயத்தாலும் அதன் கட்டுப்பாட்டாலும் ஒன்றுபட்டிருந்தாலும்கூட, அராபியர், துருக்கியர், பாரசிகர், நீக்ரோக்கள், ஆரியர், திராவிடர் ஆகிய பலதர நாகரிகமுள்ள இனங்களை ஒரே இனமாகப் பொருத்திவிட முடியவில்லை. இவைகள் தனித் தனி இனமாக வாழ முடியும். திராவிட இனப் பண்பாடு பின்பற்றிய கூட்டினமாக ஒரே தேசிய இனமாகக்கூட முடியாதென்றில்லை. ஆனால் கூட்டு வாழ்வுக்குரிய ஒரே அடிப்படை இன வேறுபாடும் சமத்துவமும் உடைய ஒத்துழைப்படிப்படையே யாகும். உயர்வு தாழ்வு அடிப்படையிலோ ஓரின ஆதிக்க அடிப்படையிலோ அமையும் வலுக்கட்டாயமான ஒற்றுமை ஆதிக்க ஒற்றுமை, அது கூட்டமைப்புக்கு உரியதன்று.

மேலை நாடுகள் நாகரிகத்தில் மேலோங்கியிருப்பதன் காரணம் அவை தனித்தனி இனங்களாகவோ, இன்றியமையா இடங்களில் சரிசம உரிமையுடைய நாட்டின் அமைப்புக்களாகவோ குடியாட்சிப் பண்புடன் இயங்குவதுதான். ஸ்விட்சர்லாந்து, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள், சோவியத்து ருசியா ஆகிய கூட்டமைப்புக்கள் பல வேறுபடிகளில் இக்கூட்டமைப்பு முறையில் வெற்றி பெற்று வருகின்றன. ஆனால் இவற்றில்கூட மிகவும் வேறுபட்ட சில தனி இனங்களை முற்றிலும் கூட்டமைப்பில் எளிதில் இணைக்க முடியாமல் இன்னல்கள் எழுகின்றன. அமெரிக்காவில் நீக்ரோப் பிரச்சினையும், ஆபிரிக்காவில் ஆசிய மக்கள் பிரச்சினையும் இத்தகையனவே. ஆபிரிக்காவில் நீக்ரோக்கள், மலாயாவில் மலாய் மக்கள் ஆகிய துரதிருட்டம் வாய்ந்த இனங்களோ, ஏறத்தாழத் தமிழகத்தில் தமிழர், திராவிடத்தில் திராவிடர் நிலையிலேயே திராவிட இயக்கம் போன்ற இனஉரிமை இயக்கம் கூட இல்லாத நிலையிலேயே உள்ளன.

ஆரியர் வரும்வரை திராவிட நாகரிகம் மேலோங்கி இருந்ததற்கான் காரணம், திராவிடர் தனி இன வாழ்வு வாழ்ந்தது மட்டுமன்று. பிற இனங்களுடன் கூடி வாழ நேரும் சமயங்களில்கூட, திராவிடர் பின்பற்றிய பண்பு இன்றைய ஐரோப்பிய நாகரிகம் பின்பற்றும் பண்பாய் இருந்தது என்பதே. அவர்கள் இயல்பான குடியாட்சிப் பண்பு வலிந்த ஒற்றுமை நாடாமல், இனவேறுபாட்டடிப்படையில், சரிசம உரிமையுடன் அவ்வினங்களுக்கு விட்டுக்கொடுத்து, பண்பொற்றுமை நாடி வந்தது. அவர்கள் ஒருமை நாடவில்லை. ஆனால் ஆரியர் வருகைக்குப்பின், ஆரிய திராவிட வேறுபாடு மட்டுமல்ல—ஆரியருக்குள்ளும் திராவிடருக்குள்ளும் நிலவிய, நிலவுகிற வேறுபாடுகள் கூட உயர்வு தாழ்வு வேறுபாடுகளாக, ஆதிக்க அடிப்படையில் ஆண்டான் அடிமை வேறுபாடுகளாக ஆக்கப்பட்டன. குடி வேறுபாடுகள் குல வேறுபாடுகளாக்கப்பட்டன. குல வேறுபாடுகள் சாதி வேறுபாடுகளாக, சாதி வேறுபாடுகள் வருண வேறுபாடுகளாகப் படிப்படியாக வளர்ந்தன. மனித இனத்தில் இயல்பாக எங்கும் எழக்கூடும், நிலவக் கூடும் சிறு உயர்வு தாழ்வுகள் இயல்பாகவே மீண்டும் இயற்கையாற்றலாலேயே மாறுபடுபவைகள்தாம். மற்ற நாடுகளில் அவ்வாறே மாறுகின்றன. ஆனால் திராவிடத்திலும் அது சூழ்ந்த நிலங்களிலும் இந்த இயல்பான சிறு உயர்வு தாழ்வுகள் செயற்கையான பெருத்த உயர்வு தாழ்வுகளாகவும், தற்காலிக உயர்வு தாழ்வுகள் நிலையான உயர்வு தாழ்வுகளாகவும், எளிதில் மாறக் கூடிய உயர்வு தாழ்வுகள் மாற முடியாத, மாற்ற முடியாத, சமய சாத்திர, கடவுளடிப்படையான மாறுபாடுகளாகவும் ஆக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. திராவிட இயக்கம் கீழை உலகில் தோன்றும்வரை எந்த இயக்கத்தாலும் மதத்தாலும்—இஸ்லாத்தினால் கூட—சாதிவேறுபாட்டை அகற்றவோ தளர்த்தவோ

முடியவில்லை. அது வளர்ந்துகொண்டேதான் வந்திருக்கிறது. திராவிட இயக்கம் பரவாத இடங்களில் இன்னும் வளர்ந்துகொண்டேதான் வருகிறது.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் ஒளி இன்னும் பரவாத இராமநாதபுரத்தில் எழுந்துள்ள முதுகுளத்தூர்ப் படுகொலை இதற்கு ஒளி தரும் சான்றாகும்.

ஆரிய சமய, சமுதாய, பொருளாதார, சட்ட ஆதிக்கம் நீங்கிய ஒரு சுதந்திர திராவிட சமுதாயம், சமயம், அரசியல், பொருளாதார வாழ்வு அமையுமானால், அதில் திராவிடர் மட்டுமல்ல, ஆரியரும் மற்ற இனங்களும் கூட இனஉயர்வு தாழ்வற்ற சரிசம அடிப்படையில், அன்பு ஒற்றுமையும் அறிவார்ந்த கூட்டுழைப்பும் பெற்று மேம்பட முடியும் என்பதில் ஒரு சிறிது வரலாற்று நோக்கமுடையவர்க்கும் ஐயம் ஏற்படாது. இந்திய மாநிலத்தில் கிழக்கைவிட மேற்கிலும், வடக்கைவிடத் தெற்கிலும் பிராமணரே முன்னேற்ற மடைந்துள்ளதும், இதே போக்கில் மொழிகள் வளமடைந்துள்ளதும் இதனைத் தெளிவாகக் காட்டும்.

23. இனம், உலகம் வளர்க்கும் இன இயக்கம்

ஆரியப்பண்பு தமிழகத்திலும் சூழ் நிலங்களிலும் பரவிய அளவில்தான் சென்ற இரண்டாயிர ஆண்டுகளில் கீழ்திசை படிப்படியாகக் கீழ்ப்பட்டு வந்துள்ளது. திராவிட நாடு அமைந்து, கீழ் திசையில் ஒரு பகுதியிலேனும் திராவிடப் பண்பு தழைத்துப் பரவ வழி ஏற்பட்டால், கீழ்திசை மேல்திசையுடன் எல்லாவகையிலும் முனைப்பாகப் பரந்து வளரும் என்பதில் தடையில்லை. ஏனென்றால் மேல்திசை முன்னேற்றத்

துக்கு ஆரியப் பண்பின் அலைகள் அங்குச் சென்று எட்டாமையே காரணம். அதுபோலவே கீழ்திசையின் கிழக்கும் தெற்கும் ஓரளவு முன்னேற்ற மடைந்துள்ளதற்கு அங்கே திராவிடப் பண்பு முற்றிலும் அழியாமல் ஓரளவாவது நிலவ இடம் ஏற்பட்டிருப்பதே காரணம் என்றும் காணலாம்.

திராவிட நாடும், தென்கிழக்காசியாவும், ஆசியாவும் நிலவுலகின் இயற்கை மையங்கள். அவை யாவுமே இயல்பான வளங்கள், வளப்பங்கள் உடையவை. இவைமட்டுமோ, அவையே மனித நாகரிக வரலாற்றில் நீண்ட காலம் முதலிடம் பெற்றவை. திராவிட நாடு பிரிவுற்ற ஒருசில நாட்களில், இந்த இயல்பான, வரலாற்றடிப்படையான வாய்ப்பை ஆசியா மீண்டும் எளிதில் பெற்றுவிட முடியும். இங்ஙனம் திராவிட நாட்டுப் பிரிவினை திராவிட நாட்டின் வருங்கால வளமாகமட்டும் நின்றுவிடாது. அது உடனடியாகத் தென்கிழக்காசியா முழுவதையும், அடுத்தபடியாக ஆசியாவையும் ஆபிரிக்காவையும். ஒருலகில் தமக்குரிய இடம்பெறச் செய்வதாக அமையும்.

திராவிட நாட்டுக்குள்ள இந்த இன வேறுபாடற்ற, இனம் வளர்க்கும் பண்பை நாம் வரலாற்றில் பின் சென்று 12-ஆம் நூற்றாண்டில் காணலாம். அந்நூற்றாண்டுவரை இந்தியாவில் இலக்கியமுடைய மொழிகள் இரண்டே இரண்டுதான் இருந்தன. ஒன்று திராவிடத்தில் தமிழ், மற்றது ஆரிய நாடு என்று அன்று அழைக்கப்பட்ட தேசிய உருவிலாப் பரப்பில் திராவிடப் பண்பாட்டின் தாக்குதலால் புதிதாக எழுந்த செயற்கை இலக்கிய மொழியாகிய சமஸ்கிருதம். முன்னது தென்மொழி என்றும் பின்னது வடமொழி என்றும் அந்நாளில் அழைக்கப்பட்டதன் காரணம் இதுவே. தெற்கு அந்நாளிலேயே ஓர் உயிர்மொழி, தேசிய மொழியை மணமுள்ள

மலராகப் பேணிற்று. வடக்கோ உருவிலா, உயிரிலா மொழி, தேசியப் பண்பற்ற மொழியைத்தான் மலராகப் போற்றிற்று!

12-ஆம் நூற்றாண்டுடன் தென்மொழி, வடமொழி என்ற இந்த வழக்குப் பொருளற்ற பழவழக்கமாக மாறிவிட்டது. சமஸ்கிருதத்தின் இலக்கிய வாழ்வு அந் நூற்றாண்டுடன் கிட்டத்தட்ட மாண்டது. அதே சமயம் 12-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் தென்னாட்டு மொழிகள் நான்கும் இலக்கிய வாழ்வில் புதுமலர்ச்சியுற்றன. விந்தியத்துக்கு அப்பாலும் சிறப்பாக வட இந்தியாவின் தெற்கு, கிழக்கு எல்லையிலுள்ள தாய்மொழிகளில்—16-ஆம் நூற்றாண்டில் சிலவும், 18, 19-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சிலவும், 20-ஆம் நூற்றாண்டில் சிலவுமாகப் புதிதாக இலக்கிய வாழ்வும் மொழி வாழ்வும் மலர்ச்சியும் பெற்றன. இம்மலர்ச்சிகளுக்குத் திராவிடப் பண்பாட்டின் உயர்குறிக்கோளில் ஊன்றித் தமிழகத்திலிருந்து எழுந்து வடதிசை நோக்கிப் பரவிய வைணவ இயக்கமே காரணம் என்பதை வரலாறு காட்டுகிறது.

தமிழ் நீங்கலாக இந்தியாவின் எல்லா மொழிகளிலுமே இலக்கியங்கள் ஓரளவு இராமாயண பாரதங்களாக, பாகவதங்களாகக் காட்சியளிப்பதன் விளக்கமும் இதுவே.

இந்த வைணவத்தை இன்னும் வடஆரியர் திராவிட சம்பிரதாயம் என்றும் தென்கலை என்றுமே அழைக்கின்றனர் என்பதும், தென்னாட்டில் 16-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த வடகலை, வடநாட்டில் இன்று வரை பரவவில்லை என்பதும் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கன.

‘ஆரியமாவது திராவிடமாவது’ என்ற கூக்குரல் உண்மையிலேயே எழுமானால், இனவேறுபாடு, இன

உயர்வு தாழ்வற்ற அத்தகைய நிலை உண்மையில் ஏற்பட்டிருக்குமானால், திராவிடப் பண்பாடு வெற்றிகரமாக வளர்ந்துவிட்டதென்று நாமும் ஒத்துக்கொள்ளலாம். அத்தகைய இன உயர்வு தாழ்வு வேறுபாடற்ற நிலையே திராவிடப் பண்பாட்டு நிலை. திராவிட இயக்கம் கோரும் சரிசமநிலையும் அதுவே. ஆனால் ஆரியதிராவிட இன எல்லை அழிப்பதால்மட்டும் இது உண்டாவதல்ல. இன எல்லை யழிந்தபின் நிலவும் பண்பு திராவிடப் பண்பானாலும், இரண்டு இனங்களும் சரிசம அடிப்படையில் இயங்கி ஒருமைப்பட வழி இருக்கலாம். ஆனால் இன்று இன எல்லை அழிக்கப்பட்டதாகக் கூறமுடியாது. நேர்மாறாக, ஆரியர் ஒரே ஆரிய இனமாகவும் இல்லை. திராவிடர் ஒரே திராவிட இனமாகவும் இல்லை. ஆரியருக்குள்ளும் பல வகை வேறுபாடுகள், உயர்வு தாழ்வுகள் உள்ளன. திராவிடருக்குள்ளும் அதே நிலைதான். இத்தனை உயர்வு தாழ்வுகளையும் ஐயங்கார், ஐயர், முதலியார், செட்டியார், மறவர், குறவர், தீண்டப்படாதார், அணுகப்படாதார், மலங்குடிகள், காட்டுக்குடிகள் இத்தனையும் பொறுத்துக்கொண்டு இவற்றை மாற்ற விரையும், மாற்றத் துடிக்கும் திராவிடப் பண்பாடு, திராவிட இலக்கியம், திராவிட இயக்கம் ஆகியவற்றையும் நசுக்க எண்ணும் ஆரியம்தான் இன்று ஆரியமாவது, திராவிடமாவது என்று பசப்பி, இந்த உயர்வு தாழ்வு வேறுபாடுகளை நிலவரமானவையாகக் காப்பாற்றுகிறது.

தவிர, இனவேறுபாடு வேறு, இனவாழ்வு வேறு. இனவேறுபாடு பழக்க வழக்கங்களைப் பொறுத்தது; பண்பாட்டைப் பொறுத்தது. ஆனால் இனவாழ்வு என்பது அந்த இனத்தின் உறுப்பினர் தன்னலம் கடந்த பொதுமைப் பாசம், அதற்கு உதவும் இன மரபுகள், பண்புமரபுகள், உயர் இனக்குறிக்கோள்கள்

ஆகியவற்றைச் சார்ந்தது. திராவிட நாட்டுக்கு எவ்வளவு இயற்கை வளம் உள்ளதோ, அதே அளவு திராவிட இனத்துக்குப் பண்புவளம், மொழிவளம், இலக்கிய வளம் ஆகிய மூன்றும் உலகில் வேறு எந்த இனத்தையும்விட மேலை, இனங்களை விடக்கூட மிகுதியாக உள்ளன. இனமும் சமயமும் மட்டுமன்றி, காலமும் தேசமும் கடந்த தமிழ் வள்ளுவர் பொதுமறைவழி, புத்தர், மகாவீரர், இயேசு, நபிகள் நாயகம் ஆகியவர்கள் வழிகளைப் போலத் தனி மனிதர் வழிமட்டும் அன்று. அது திராவிட இனத்தில் தோன்றி முளைத்து மலர்ச்சியடைந்த திராவிட இனநெறி. ஏனெனில் அதுவே தொல்காப்பியத்தின் நெறி, சங்க இலக்கியநெறி. அதனைக் குருதியிலே, இனத்தலையூற்றிலே கொண்ட திராவிடஇனம் உலக இனங்களில் தலைசிறந்து விளங்க மட்டுமல்ல, உலக இனங்களுக்கு வழிகாட்டமட்டுமல்ல உலக இனங்களையே கைதூக்கிவிட்டு உயர்த்தவல்ல இயல்பான வாய்ப்பு வளம் உடையது. ஆனால் வள்ளுவர் பண்பை, சங்க இலக்கியப் பண்பை, வளர்க்கும் வாய்ப்பு, அதனடிப்படையில் நாடும் அரசியலும் சட்டமும் அரசியலமைப்பும் வகுக்கும் உரிமை திராவிடருக்கு இன்று இல்லை. திராவிட நாடு அமையும் நாளிலேயே அது ஏற்பட முடியும். தமிழகத்திலும் தமிழிலக்கியத்திலும் தமிழர் சமய வாழ்விலும் கலந்த ஆரியப் பண்பாடு அதை வளமாக இயங்கவொட்டாமல் நீண்ட காலம் தடுத்து வந்துள்ளது. அது போதாமல் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியிலும் இன்றும் அதுவே - அந்த ஆரியப் பண்பே-முழுதும் ஆட்சியுரிமையும் சட்ட உரிமையும் பெற்று நிற்க, தமிழும் தமிழின மொழிகளும் அவற்றின் பண்பாடுகளும் உரிமையற்ற நிலையில் வாழ்வுக்கும் சாவுக்குமிடையில் போராட வேண்டும் நிலையில் இருக்கின்றன.

24. இனம் என்ற சொல்லின் ஆக்கப்பொருள், அழிவுப் பொருள்

திராவிட நாட்டுப் பிரிவினை இன அடிப்படையாகத் தேசிய இனம் வளர்த்து உலக இனம் நோக்கி வளர இருக்கும் ஒரு மாபேரியக்கத்தின் குரல். அது இனம் பேசி, இன வேறுபாடு வளர்த்து, உயர்வு தாழ்வும் ஆதிக்கமும் பேணி, உலகில் வேற்றுமைகள் நெருங்கி வரும் ஆரியரின் இனப் பெயர் கூறும் இன ஆதிக்கக் கிளர்ச்சியன்று. இனம் என்ற சொல்லை ஆரியச் சார்பாளர், பாரத தேசியச் சார்பாளர் பயன்படுத்தலாம், பயன்படுத்தாமல் இருக்கலாம். ஆனால் திராவிடர் பயன்படுத்தும் 'இனம்' என்ற சொல்லின் பொருளும் பண்பும் வேறு. அவர்கள் பயன்படுத்தும் 'இனம்' என்ற சொல், அல்லது மனத்தில் கொள்ளும் 'இனம்' என்ற சொல்லின் பொருளும் பண்பும் வேறு. அவ்வேறுபாடு 'காமம்', 'காதல்' என்ற சொற்களின் வேறுபாடும், 'மாடு' 'பசு' என்ற சொற்களின் வேறுபாடும் போன்றது. ஆரியர் பயன்படுத்தும் 'இனம்' என்ற சொல் 'காமம்' 'மாடு' போன்றது. அது சொல்லத் தகாத, கீழ்த்தர உணர்ச்சியுடைய சொல். பண்புடையவர்களிடையே மதிப்புப் பெற முடியாத சொல். அவர்கள் அச்சொல்லை மறைப்பதற்கும் ஏளனமாகப் பயன்படுத்துவதற்கும் காரணம் அதுவே. ஆனால் திராவிடர் அதே சொல்லை அதன் உயிர்ப் பொருளில், நாகரிக வளர்ச்சிக்குரிய ஆக்கப் பொருளில், 'காதல்' 'பசு' என்பவற்றைப்போல, மறைக்காது, கூசாது வழங்குகின்றனர்.

மாடு முரட்டுத்தனம் உடையது. பசு அமைதியுடையது. காமம் குடும்பம் கெடுப்பது. காதல் குடும்பம் வளர்ப்பது. இதுபோலவே ஆரியர் பேணும் 'இனம்', இனப் பண்பு, மனித வாழ்வு கெடுப்பது.

திராவிடர் பேணும் 'இனம்', இனப்பண்பை மனித வாழ்வை வளப்படுத்துவது. தேசிய இனம், மனித இனம், உலகம் ஓரினம் என்று நாம் கூறும்போது, 'இனம்' என்ற சொல்லைத் திராவிடர் 'இனம்' என்று குறிப்பது போன்ற அறிவார்ந்த, ஆக்கப் பொருள் லேயே வழங்குகிறோம்.

25. திராவிடம் நாகரீகம் வளர்க்கும் பண்பு; ஆரியம் அது கெடுக்கும் பண்பு

மொழியின் சொற்கள் மொழியுடன் வளர்பவை. அவை என்றும் முற்றிலும் பொருள் மாறுபட்டுவிடுவதும் இல்லை. அதே சமயம் என்றும் அவை முற்றிலும் ஒரே பொருளைச் சுட்டுவதும் இல்லை. அடிப்படைப் பண்பு கெடாமல், பண்பு வளர்ச்சி பெற்றுப் படிப்படியாகப் பொருள் எல்லை மாறுபடும், உயர்வு தாழ்வடையும். எடுத்துக் காட்டாக, இன்று ஆங்கிலத்தில் உந்து வண்டிக்குப் பயன்படுத்தப்படும் சொல் (Car) முன்பு ஓய்யார வண்டி அல்லது விசையாகச் செல்லும் வண்டி அதாவது தேருக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட சொல்லே தொடக்கத்தில் விசைத்தேர் (Motor Car) என்று வழங்கிப் பின் தேர் என்ற பொருளுடைய சொல்லாகவே வழங்கிற்று. இச்சொல் ஆங்கில நாட்டு வாழ்வில் உந்து வண்டி அல்லது விசை வண்டித் துறையில் அமைந்துள்ள முன்னேற்றத்தைத் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டு, ஓரின வரலாறுக இயங்குகிறது.

'இனம்' என்ற சொல்லும் திராவிடர் நாவில் இனச் சார்பாகத் திராவிட மக்கள் அடைந்த முன்னேற்றங்கள் அனைத்தையும் குறித்துக் காட்டுவது ஆகும். அதனால் அதன் மேலையுலகச் சொல் (Race)

போலவே அதை நாம் குடும்பத்திலிருந்து தொடங்கி, தேசிய இனம், மனித இனம்வரைக்கொண்டு செல்கிறோம். ஒருலகம், ஒரே மனித இனம் நோக்கிய திராவிடப் பண்பாட்டின் வளர்ச்சியை இது குறிக்கிறது. அது மட்டுமன்று. ஆங்கிலச் சொல்லின் அடைவடிவம் (Racy) இனப் பண்பு அல்லது உயிர் வளர்ச்சிப் பண்பையும் அதன் பயனான ஆக்கவளம், இன ஆக்கவளத்தையும், மொழியின் இணைப்பண்பையும் குறிப்பதுபோல, ஆங்கிலச் சொல்லை விடச் சிறந்த முறையில், அது தமிழில் வளமும் இனிமையும் சிறப்பும் உடையது. இன வாழை, இன மலர் என்ற வழக்குகளில் அது இன நலமுடைய என்ற பொருளும், இனப் பரப்பு அல்லது நீடித்த இனப் பயிற்சியின் ஆக்கமுடைய என்ற பொருளும் தருகிறது. ஆனால் ஆரிய வழக்கிலோ 'இனம்' என்ற இதே சொல் படிப்படியாக ஆரிய நாகரிகம் அடைந்து வந்த பிற்போக்கு, பிளவு, உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மைகளை யெல்லாம் குறிக்கிறது. தமிழில் 'கீழினம்' என்றால் பண்பில் இழிந்தவர் என்று மட்டும் தான் பொருள். ஆரிய வழக்கில் அது பிறப்பில் கீழ்ப்பட்ட என்ற, தமிழன் உள்ளத்திலேயே இல்லாத ஒரு பண்பைத் தமிழ்நிடமே புகுத்திவிட முயல்கிறது.

ஆரியரும் அவர் சார்பில் இருந்து தமிழ்ப் பண்ணாராதவரும் கூறும் பொருளில் இன வேறுபாடோ, வேற்றுமையோ எதுவும் திராவிடர் கனவில் கூடக்கிடையாது. திராவிட இனம் என்பது பிறப்பை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்ட இனமன்று. பிறப்புடன் பண்பு சேர்ந்த இனத்தையே அது குறிக்கும். அப்பண்பு பிறப்புக் கடந்து செல்வதாதலால் திராவிடராகப் பிறவாதவரையும் அது அப்பண்பில் இழையவிட்டு, தம் பண்பாட்டில் அவர்களையும் அவர்கள் விரும்பினால், விரும்பிய அளவில் சேர்த்துக்

கொள்ளும் தன்மையுடையது. ஆனால் திராவிடருடன் இணைய விரும்புபவர்கள் திராவிடர் உரிமையையே கெடுப்பவராக இருத்தலாகாது. திராவிடப் பண்பு ஆரியர் வரவால், அவர்கள் பண்பாட்டின் கலப்பால் கேடடைந்த வகை இதுதான். பெருந் தன்மையுடன் இனவேறுபாடு காட்டாது தம்மை ஏற்று ஆதரவு தந்த தமிழன் உரிமையையே கெடுக்க முற்பட்ட ஒரே இனம் ஆரிய இனம். தமிழினத்தவராகிய தெலுங்கர், கன்னடியர், அயலினத்தவராகிய மாராட்டியர், வங்காளியர், தொலை இனத்தவராகிய அராபியர், யூதர்—எவரும் தமிழருடன் கலக்கும்போது தமிழன் உரிமையை, தமிழ் மொழி உரிமையைச் சூறையாட எண்ணியதில்லை. அதில் அவர்கள் அக்கரை காட்டவுமில்லை. ஆனால் ஆரியரும் ஆரிய மயமான பிற இனத்தவரும்—ஆரிய மயமான நிலையில் மராத்தியரும், வங்காளியரும்—தெலுங்கரும், மலையாளிகளும் கூடத் தமிழர் உரிமைகளைக் கெடுக்க முற்படுகின்றனர். அதுமட்டுமோ! ஆரிய மயமாய்விட்ட தமிழர் தமிழரையும், தெலுங்கர் தெலுங்கரையும் உரிமை கெடுத்துத் தாழ்த்தத் தயங்கவில்லை. உண்மையில் ஆரிய மயமான ஆரியர் மற்ற ஆரியர் உரிமை கெடுத்துத் தாழ்த்தக்கூடக் கூசுவதில்லை. ஐயங்கார்-ஐயர் சண்டை, ஐயங்கார்களுக்குள் வடகலை, தென்கலைப் போராட்டம், ஆதிக்க மொழியாகிய இந்திக்குள்ளும் சமஸ்கிருத மயமான இந்தியா, தாய்மொழி இந்தியா என்ற வாதம் ஆகியவை இதற்குச் சான்றுகள்.

ஆட்டைக்கடித்து மாட்டைக்கடித்து இறுதியில் மனிதரையே கடிக்கும் வேட்டை நாய்களைப் போல, இந்தி முதலில் திராவிட இன மொழியாகிய தமிழைக் கடிக்கப் புறப்பட்டு, பின் முஸ்லிம் இந்தியாகிய உருதுவையும், காந்தியடிகள் இந்தியாகிய இந்துஸ்

தானியையும், இறுதியில் இப்போது ஆரிய மொழிகளாகிய வங்காளி, பஞ்சாபி, மராத்தி ஆகியவற்றையும் கடிக்கத் தொடங்கியிருப்பதும் இதே உண்மை காட்டும்.

ஆகவே ஆரிய திராவிட இனவேறுபாடு, பிறப்படிப்படையான, நாட்டடிப்படையான ஒரு வேறுபாடுமட்டுமன்று. பழக்க வழக்க அடிப்படையான தேசிய வேறுபாடுமட்டும் கூட அன்று. அது ஒரு பண்படிப்படையான வேறுபாடு. ஒன்றுக்கொன்று நேர் எதிரான குறிக்கோள்களையுடைய ஒரு முரண்பட்ட வேறுபாடு. திராவிட நாடு பிரிந்து தனித்து வாழ்வதால் ஏற்படும் நன்மை திராவிட நாட்டுத் தேசிய வாழ்வின் நலம் மட்டுமன்று. அந்த நலம் திராவிட நாட்டில் திராவிடப் பண்பைத் தங்கு தடையின்றி வளரச் செய்வதால், அப்பண்பலைகள் ஆரிய நாட்டையும் வளப்படுத்தும் தன்மை யுடையவை யாகும். திராவிட நாட்டில் திராவிடனைச் சுரண்டுவது நின்றுவிடும். அதுமட்டுமன்று. ஆரிய நாட்டிலும் ஆரியன் ஆரியனைச் சுரண்டும் இன்றைய நிலை அதன்பின் நீடித்திராது.

ஆரியர் விரும்பும் ஆரிய திராவிட ஒற்றுமை ஆரிய திராவிட உயர்வு தாழ்வை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதைக் கீழ் திசை, மேல் திசை வேற்றுமை தெள்ளத் தெளியக் காட்டும். ஆரிய திராவிட வேறுபாடும், அதில் உயர்வு தாழ்வு கற்பித்துப் 'போலி ஒற்றுமை' வளர்க்கும் ஆரியப் பண்பாடும் இன்று திராவிட நாட்டிலும் உண்டு; ஆரிய நாடாகிய வட நாட்டிலும் உண்டு. ஆகவேதான் இந்த இரண்டு நாடுகளிலும் அக்கிரகாரங்கள் உண்டு. அம்பட்டனும் உண்டு. ஆரிய திராவிட வேறுபாடோ, அதன் அடிப்படையில் ஏற்பட்டுள்ள ஆரிய ஒற்றுமையோ இல்லாத இங்கிலாந்தில், பிரான்சில்

அம்பட்டன் உண்டு. அக்கிரகாரம் கிடையாது. அது மட்டுமல்ல. அம்பட்டன் ஒரு தொழிலாளி. அவன் பிறக்கும்போதே அம்பட்டன்ல்ல. அவன் உறவின ரெல்லாம் அம்பட்டரல்ல. ஆரிய திராவிட வேறுபாட்டின் அடிப்படையாக ஆரியம் நிலவும் திராவிட நாட்டிலும் ஆரிய நாட்டிலும் அக்கிரகாரம் ஒரு இனமாகவும் அம்பட்டன் அதனுடன் படைப்புக்கால முதல் ஊழி முடிவுவரையும் தொடர்பற்ற மற்றோரினமாகவும் வாழும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

ஆரியம் வாழும் இடத்தில் ஒரு நாடல்ல, ஒரு ஊர், ஒருதெரு, ஒருவீடுகூட இன வேறுபாடற்ற ஓரினமாக வாழ முடியாது. எக்காலத்திலேனும் அக்கிரகாரம் ஒரு தனி இனமாக வாழ வேண்டும் நிலை ஏற்பட்டால், அது வாழ முடியாது. ஏனெனில் அதில் அம்பட்டன் இருக்க முடியாது. வண்ணன் இருக்க முடியாது. அம்பட்ட இனத்தில் பிறந்த ஒருவனும் வண்ணன் இனத்தில் பிறந்த ஒருவனும் புதிதாகப் பிரமதேவனால் படைக்கப்பட்டுத்தா னாகவேண்டும். அதுபோலத்தான் வேளாள இனம், வீர இனம், வணிக இனம், தட்டார் இனம் எல்லாம் கடவுளே படைத்து அவர்களுக்கு அனுப்பியாக வேண்டும்.

திராவிடம் நாகரிக அடிப்படையாக, வரலாற்று அடிப்படையாக ஒரு இனம். ஆரியம் அதுபோன்ற இனம் வகுக்கவில்லை. திராவிடம் ஒரு தேசிய இனமாகி அதனடிப்படையில் ஒருலகில் பங்கேற்று, ஒருலகை வளர்க்க முடியும். ஆரியம் ஒரு நல்ல உலகையோ, தேசியத்தையோ அல்ல, ஒரு நல்ல சமுதாயத்தையோ, ஊரையோ, குடும்பத்தையோகூட அமைக்க முடியாது.

பிராமணப் பெண்கள்மட்டும் தங்கள் கல்வியறிவைத் தம் இனம், பெண் இனம்பற்றிய சிந்தனையில்

செலுத்தத் தொடங்கி, 'ஆரிய' ஆராய்ச்சியில் இறங்கி விட்டால், பிராமணக் குடும்பங்களே நடைபெற முடியாது. ஏனென்றால், பிராமணப் பெண்களை யெல்லாம் ஆரிய நாகரிகம் சூத்திரர்கள் என்று கருதி, பஞ்சமரில் ஆடவர்களை மதிக்கும் அளவுகூட, நம்பும் அளவுகூட நம்புவதில்லை. தம்பி, தந்தை, கணவன் மார்கள், அண்ணன் தம்பிமார்கள், பிள்ளைகள் தம்மை ஆண் விலங்குகளுக்குக்கூடச் சமமாக மதிக்கவில்லை, நம்பவில்லை என்பதை அவர்கள் காண்பர். அதுமட்டுமோ? தாம் வணங்கும் தெய்வங்களில் கூட, பெண்ணுருவான தெய்வங்கள், பார்வதி, இலக்குமி, சரஸ்வதி, இந்திராணி ஆகியோர் பஞ்சமரில் ஆண்களைவிடக் கீழாக மதிப்பிடப்பட்டு இழிக் கப்படுவது காண்பர்.

சமஸ்கிருத நாடகங்களில் தேவர்களும் தேவர்களெடன் உறவாடும் ஆரியப் புரோகிதர்களும் அரசர்களும் வீரர்களும் தேவ மொழியாகிய சமஸ்கிருதத்தில் பேசுவதாக நாடகக் கவிஞன் காட்டுகிறான். சூத்திரர்களாக வரும் நாட்டு நகர மக்களும் பணிமக்களும் மனித மொழிகள் அல்லது பாகதங்களில் அதாவது அந்நாளைப் பாவி முதலிய மனித உலகில் வழங்கிய தாய் மொழிகளில் பேசுவார்கள். ஆனால் பெண்களைப் பற்றியவரை இதே தாய் மொழிகளில் தான் வேலைக்காரப் பெண்டிரும் சரி, பணிப்பெண்கள், பாங்கியர்களும் சரி, அரசியரும் சரி பேச வேண்டும். எம்பிராட்டி, சீதை, உலக அன்னை பார்வதி கூடச் சூத்திரருடன் சூத்திர மொழியில்தான் பேச வேண்டும்.

வைதீக தருமத்தில் பிராமணர் முதலிய உயர் வருணத்தில் பிறந்த ஆணுக்குக்கூடப் பிறப்பில் தீட்டு உண்டு. அவன் சூத்திரனாகப் பிறப்பதாகத்தான் சாத்திரங்கள் கருதுகின்றன. பிறந்தவீட்டுத் தீட்டுச்

சூத்திரர்ச்சியாகிய தாய் வயிற்றில் பிறந்த தீட்டே-ஆனால் தீட்டு முழுதும் உபநயனத்தின்போது வேத மந்திரங்களால்தான் தீரும். அதுவரை அவன் பிராமணர் முதலிய உயர் வருணத்தில் பிறந்திருந்தாலும், சூத்திரர்ச்சி வயிற்றில் பிறந்த சூத்திரனேயாவான். அதன் பின் தான் பெண் வயிற்றில் பிறந்த பாவத்தை, இழிவை அவன் வேத மந்திரங்களால் போக்கி, பிராமணனாக வாழ்கிறான்.

பெண்ணுடனே வாழும் இல்லறத்தை ஆரியம் வெறுப்பதற்கும் 'சம்சார பந்தம்', 'உலக மாயை' என்று தலையிலடித்துக்கொள்ளுவதற்கும் உள்ள அடிப்படைக் காரணத்தை அறிந்த எந்த பிராமணப் பெண்ணும் ஆரியருடன் வாழ ஒருப்படமாட்டாள். ஏனென்றால் நாள்தோறும் பெண் பேயைத் தொட்டு ஊடாடுவதால்தான் இல்லறம் தீது, துறவறம் நன்று என்று கூறப்பட்டது. நாள்தோறும் இரவில் பெண் பேயுடன் கூடிய தொடர்பை நீக்கத்தான் காலீக் குளியல் வைதிகருக்கு இன்றியமையா ஆரியக் கடனாகிறது!

ஐயர், ஐயங்கார், செட்டியார், முதலியார் போன்ற இந்தப் பட்டங்கள் ஆடவருக்குத்தான் உண்டு. அவர்கள் வீட்டுப் பெண்களுக்குக் கிடையாது. ஏனென்றால் எல்லாப் பெண்களும் ஆரியத்தின் கண்ணில் சூத்திரர்களே—உண்மையில் சூத்திரர்களில் ஆண்களிலும், பஞ்சமரில் ஆண்களிலும் கீழான பேய்களே!

26. தீமைகளின் கோவையே 'ஆரியம்'

ஆரியம் உலகில் வாழ்வதற்கு, வளர்வதற்குரிய ஒரே காரணம், அது எல்லா வகைத் தன்னலங்கள், பொய்மைகள், வஞ்சகங்கள் ஆகியவற்றுக்கும் தாராளச் சலுகை தந்து வஞ்சகக் கோட்டையாக நிலவுவதுதான். ஆனால் அதே சமயம் அது ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டு நிலவுவது உலக அதிசயங்களிலேயும் விசித்திரமான ஓர் அதிசயம்தான். சிந்திக்கும் பண்பு எங்கு வளர்ந்தாலும் அங்கே அது நிலவ முடியாது. ஏனெனில் அது ஒருவர் இருவரை, ஒரு குழுவைமட்டும் வஞ்சிப்பதன்று. திருடர் எல்லார் வீட்டிலும் திருடுவர். தம் வீட்டில் திருடமாட்டார். ஆரியமோ எல்லாரையும் வஞ்சிக்கும். தன்னையும் விட்டுவைக்காது. திருடர் வீட்டிலும் திருடும், வஞ்சகரையும் வஞ்சிக்கும். முக்கால உணர்வுடையவர் என்று கூறும் எந்த முனிவராவது, பிராமணராவது சிறிது தொலை நோக்குடன் சிந்தித்திருந்தால், இந்த ஆரியம் ஒரு கணம்கூட நிலவியிருக்க முடியாது. ஆனால் கணக்குப் பிள்ளையை மாற்றிக்கொண்டே வரும் கள்ள மார்க்கட்டுக்காரரைப்போல, ஆரியம் எந்த ஆரியரையும்கூட நம்புவதில்லை. வடநாட்டுப் பிராமணரிடம் அது தென்னாட்டுப் பிராமணரெல்லாம் சண்டாளர் என்றும் தென்னாட்டுப் பிராமணரிடம் 'வடநாட்டிலுள்ள பிராமணரிடம் நெருங்காதே, அவர்கள் ஆசாரம் கெட்டவர்கள், மீன் தின்பவர்கள்' என்றும் அது கூறுகிறது. பிராமண ஆணிடம் பெண்ணை நம்பாதே என்று போதிக்கிறது. பிராமணப் பெண்ணிடம் அது வேறு தொனியில் பேசுகிறது. 'ஆடவன் காரியத்தில் தலையீடாதே, உன் புத்தியைப் பயன்படுத்திக்கொள். அவன் போக்கில் அவனை விட்டு, அவன் சொற்படி நடந்தால், உனக்குக் கேடொன்றும்

வராது, குறைவராது. உன் தர்மம் உனக்கு இகத்திலும் பரத்திலும் எல்லாம் தரும்' என்று புராண இதிகாச மொழியில் கூறியிருக்கிறது.

ஆரிய இனத்தவர்தாம் ஜெர்மானியர், ஆங்கிலேயர். ஆரிய இனத்தவர்தாம் உலகாண்ட உரோமர், மேலை உலகுக்கே நாகரிகம் அளித்த கிரேக்கர். ஆனால் 'ஆரியம்' அங்கே சிடையாது. ஆரியர் வாழ்ந்த நாடுகளில் ஒரே ஒரு நாட்டில்தான் ஆரியர் 'ஆரியம்' படைத்தனர். அதுவே திராவிட நாடு. திராவிட நாட்டை வளர்ப்புப் பண்ணையாகக் கொண்டு வளர்த்த ஆரியம்தான் இந்தியாவிலே, ஆசியாவிலே ஆரியம் என்ற பெயரால் ஒரு போலி நாகரிகம் பரப்பிற்று; பரப்பி வருகிறது. அந்தப் போலி நாகரிகம்தான் உலகாண்ட செங்கிஸ்கான் மரபை, கைரஸ் மரபை, புத்தர் அசோகன் மரபை அழித்து 'கீழ்' திசையை அடிமைத் திசையாக்கியுள்ளது.

இன வேறுபாடற்ற மேலை யுலக நாகரிகமும் அதேபோல இன வேறுபாடற்ற திராவிட நாகரிகமும் 'இனம்' என்ற சொல்லையே உலகில் உயர்த்திய இனங்கள், நாகரிகங்கள். அந்தப் பொருளில் 'இனம்' என்ற சொல்லை ஆக்க முறையில் பயன்படுத்தித்தான் திராவிட இயக்கம் இனத் தேசியம் பேசுகிறதே தவிர, ஆரியச் சார்பாளர் உள்ளத்தில் படரும் கீழ்த்தரப் பொருளுடைய சொல்லைப் பயன்படுத்தி அது பேசவில்லை.

'ஆரியமாவது, திராவிடமாவது' என்று பேசுபவர் வரலாற்றியாதவர் மட்டுமல்ல. வரலாற்றிந்த பின்னும் இந்தப் பண்பு வேறுபாடறிய முடியாதவர்களே யாவர்.

யார் திராவிடர், யார் ஆரியர் என்று இன்று கூற முடியாம விருக்கலாம்; கூற முடியலாம். ஆனால் யார்

திராவிடப் பண்புடையவர், ஆரியப் பண்புடையவர் என்று கூறுவது எளிது, மிக மிக எளிது. ஏனெனில் ஆரியப்—பண்பாடு போற்றும் வருணசிரம தருமம் ஆரிய திராவிட வேறுபாட்டை, வேற்றுமையை, உயர்வு தாழ்வடிப்படையில், 'ரித்திய முதலாளித்துவ' அடிப்படையில், சுரண்டல் அநீதி அடிப்படையில் உலகில் என்றென்றும் நிலைநிறுத்துவதே யாகும். அதை என்றென்றும் நிலைநிறுத்துவதற்காகவே அதற்கு அணிமைக்காலப் பெரியார்கள் சிலர் பழைய உபநிடத வாசகமொன்றுக்குப் புது வழக்கும் புதுப் பொருளும் அளித்துச் சனாதன தர்மம்—கடவுளைப் போல ரித்தியமான, அனாதியான இயற்கைமுறை என்ற புது வழக்குப் படைத்துப் புதுப்புது பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். அதைக் கடவுள் நெறி என்று—இயற்கை முறை என்று காட்டவே, மொழிகளில் வருணசிரமம் (வேதமொழி, பொதுமொழி, சமஸ்கிருதம் ஆகியவை பூசுரர் பிராமணர் மொழி; பிராகிருதம், பாவி ஆகியவை வைசிய மொழிகள்; வட இந்தியத் தாய்மொழிகளான இந்தி முதலியவை சூத்திரமொழிகள்; தமிழ் தெலுங்கு முதலிய தென்னாட்டு மொழிகள் பஞ்சமர் மொழிகள்; ஏனைய மொழிகள் சண்டாள மொழிகள், பேய் மொழிகள்) என்றும், எழுத்துக்களில் வருணசிரமம் (உயிர் எழுத்து பிராமண எழுத்து, வல் லெழுத்து ஊத்திரிய எழுத்து; சார்பெழுத்துக் கலப் பினத்தவர், பஞ்சமர், சண்டாளர்) என்றும், பாவகைகளில் வருணசிரமம் (வெண்பா பிராமணர், ஆரியப்பா ஊத்திரியர், கலி வைசியர், வஞ்சி சூத்திரர், கம்பர் கால விருத்தம் போன்ற பாவினங்கள், பஞ்சமர்; நாடக சினிமாப் பாட்டுக்கள் சண்டாளர்) என்றும், கிரக இராசிகளில் வருணசிரமம் (பிரகஸ்பதி அல்லது வியாழன் பிராமணன்; சனி சூத்திரன்; இராகு பஞ்சமன்; கேது சண்டாளன்) என்றும், தமிழிலேயே ஆரியப் பண்பாளர் இடைக்காலத்தில் அரும்பாடு

பட்டு வகுத்துள்ளனர். இனமலர், இன வண்டு, இனப் பரிமா ஆகிய பண்பார்ந்த தமிழ்ச் சொற்களைக் கூட மெள்ளச் சாதிமலர், சாதி வண்டு, சாதிக்குதிரை என மாற்றி, இன்றைய தமிழரிடை இம்மாறுபட்ட வழக்குப் புகுத்தப்பட்டு வருகிறது.

ஆரியம் மிகுதியாக நுழையாத பகுதி-எப்படியும் இந்தியாவில் உருவாக்கப்பட்ட செயற்கை ஆரியத்தை அறியாத பகுதி மேலை உலகு. ஆனால் அங்கேகூட இனக் கலப்பால் ஆப்பிரிக்காப் பகுதியிலுள்ள வெள்ளையர்களிடையே நிற வேறுபாடு நிலவுகிறது. இது இயற்கை வேறுபாடு; வெளி நாகரிக வேறுபாடு மட்டுமே. அத்துடன் தன்னலம், குழு நலம், ஆட்சி வகுப்பு இறுமாப்பு, நிற இறுமாப்பு ஆகியவை இவற்றுக்குச் சற்று வலிமை தந்து விடுகின்றன. ஆனாலும் இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலுள்ள வேறுபாட்டுடன் இது ஒப்பிடத்தக்கதன்று. ஏனெனில் இங்கே துணைக் கண்டத்தின் வேறுபாடு வேறு வேறு மொழி பேசும் வேற்றுநாட்டாரிடையே யன்று; ஒரே மொழி பேசுபவர், ஒரு நாட்டில், ஊரில், தெருவில் வசிப்பவர்களிடையே—மலையாள நாட்டில் ஒரு குடும்பத்தவரிடையேகூட நிலவுகிறது—இரண்டாயிர மூவாயிர ஆண்டுகளாக ஒருங்கே வாழ்ந்து வருபவர்களிடையே நிலவுகிறது! இது மட்டுமோ? மேலையுலகிலுள்ள இன வேறுபாடுகளுக்கு எந்த மதத்தின் ஆதரவும் கிடையாது. துரதிருஷ்ட வசமாக வெள்ளையரோ, நீகிரோவரோ, எவராவது 'பாழாய்ப் போன் இந்து' மதம் சேர்ந்தாலல்லாமல் அந்த நிலை ஏற்படவும் செய்யாது; கிரித்தவ, இஸ்லாமிய சமயங்கள் அவ்வேறுபாடுகளை, உயர்வு தாழ்வு அநீதிகளை அகற்ற முடியாமல் இருக்கலாம். அகற்ற முடியாமல் பேசாதிருந்து உடந்தையாகக்கூட அமையலாம். ஆனால் இந்தியத் துணைக்கண்டத்திலுள்ளபடி உயர்வு தாழ்வு வேறு

பாடு கடவுளால் அமைக்கப்பட்டது என்று கூறும் நிலை—சாத்திர சம்பிரதாயங்களால் அரண் செய்து காப்பாற்றப்படும் நிலை இல்லை. உலகின் எந்தச் சமயத்திலும் இல்லை. எந்த நாட்டிலும் மேலோரால், கற்றறிந்தவரால், ஆராய்ச்சித்திற மிக்கவர்களால், சட்டமறிந்து சட்டம் இயற்றுபவர்களால் இவை பேணி வளர்க்கப்படும் நிலை—இந்தப் பாரத புண்ணிய பூமியைத் தவிர வேறு எந்தத் திருநாட்டிலும் இருக்க முடியாது! வேறு எந்த நாட்டிலும், அறவோர் இதைத் தெய்வீக அமைப்பு என்று வாதாடவும் முடியாது.

கிரித்தவ இஸ்லாமியர் மரபுப்படி கடவுளுக்கு எதிரியான ஒருபேய் மகன் அல்லது சைத்தானே ஓரவ தாரமெடுத்து ஒருமதம் உண்டுபண்ணினால் கூட, அது வருணசிரம சனாதன இந்து மதத்தளவு அறிவுத்துணிவுடனும், கட்டுப்பாட்டுடனும் உயர்வு தாழ்வு அநீதியைத் தெய்வநீதியாக்கி அதற்கு விளக்கம், விளக்க வேதாந்தம் கூறுமென்று கூற முடியாது. ஆனாலும் இந்தியாவில் ஆரிய மரபில் தேவர், முனிவர், அவதார புருடர், அருளாளர்கள் முதற்கொண்டு அவ்வாறு விளக்க முன்வந்துள்ளனர், வருகின்றனர்! சைத்தானே கடவுளுருவாகக் காட்சிதரும் இது போன்றதொரு துணைக்கண்டம் கடவுட் படைப்பில் வேறு கிடையாது! இதனால்தானே என்னவோ இந்தத் துணைக் கண்டத்தைப் புண்ணிய பூமி, போக பூமி என்று புராணங்கள் போற்றிப் புகழ்கின்றன—யாருக்குப் புண்ணியமோ, யாருக்குப் போகமோ, அதை அந்தக் கடவுள்தான்—அல்லது அந்தச் சைத்தான்தான் உணர வேண்டும்!

வருணசிரம தருமம் இத்துணைக் கண்டத்தில் அறிவை, பண்பை எந்த அளவு கறைப்படுத்தி

யுள்ளது என்பதை அளந்து பார்க்க வேண்டுமானால், காந்தியடிகள், இராமகிருஷ்ணர், தாகூர் போன்ற மனிதருள் மாணிக்கங்களின் அருட்பார்வையையே அது களங்கப்படுத்தியுள்ளது என்பதை நாம் காண வேண்டும்.

ஐயப் ஜின்னாபோன்ற பகுத்தறிவார்ந்த தேசிய முஸ்லிம் அறிஞர்கூடக் காந்தியடிகளை எளிதில் உணர முடியாமற் போனதற்கும், இந்தியாவில் இனி இஸ்லாம் வாழமுடியாது என்று மனக் கசப்புற்று விட்டதற்கும், திராவிட இயக்கத்தவர் பலர் காந்தியடிகள் வாழ்ந்த காலத்தில் அவர் உயர் பண்புகளை எளிதில் காண முடியாமற் போனதற்கும் காரணம் அவர் வருணாசிரம தருமத்தைச் சனாதன தருமம், கடவுள் நெறி என்று ஏற்றதுடன்மட்டுமன்றி, அதுவே இயேசுவும், முகமது நபிகளும்கூடச் சென்றெட்டிவிடாத உயர் நெறி, உயர் தெய்வீக நெறி என்று புது விளக்கங்கள் தந்ததேயாகும்.

விவேகானந்த அடிகள் கேரளத்தைப் பார்த்து— அதன் சாதி மத அநீதிகளைக் கண்டு, அதை ஒரு பைத்தியக்காரர் கண்காட்சிச்சாலை என்றாராம்! அந்தப் பெயர் உண்மையில் ஆரியம் உலாவும்வரை இந்தியத்துணைக் கண்டம் முழுமைக்கும்—ஆரியம் இன்று புதிதாகப் பரவி வரும் இலங்கை, பர்மா, மலாயா ஆகிய ஆகிய நாடுகளுக்கும் முற்றிலும் பொருந்தும் என்னலாம்.

27. ஏன் 'திராவிடம்'?--சொல்லராய்ச்சி

இதுவரை நாம் கூறிய விளக்கங்கள் 'ஆரியராவது திராவிடராவது' என்று கூறும் ஆரியருக்கே, அறிஞருக்கே கூறப்பட்டவை ஆகும். தமிழகத்துக்கு

வெளியேயுள்ள அறிஞர்களுக்கும் இவ்விளக்கங்கள் பயன்படக்கூடும். ஆனால் தமிழகத்துக்குள் இவ்விளக்கங்கள் பெரும்பாலும் தேவைப்படமாட்டா. திராவிட இயக்கம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், நாடு நகரெங்கும், பட்டி தொட்டி எங்கும் அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் அறிவார்ந்த அழகு விளக்கங்களாலும், அவர் இளவல்கள், நங்கையர்கள், பிற அறிஞர்கள், கலைஞர்கள், கவிஞர்களின் பேருரைகள், கட்டுரைகள், கலைத் தொகுதிகளாலும் இவையாவற்றையும் பொது மக்கள் உள்ளங்களிலே, வீட்டுத் தாய்மார் உள்ளங்களிலேகூடப் பசுமரத்தாணி போல் பதியவைத்துள்ளன. ஆனாலும் தமிழகத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்துக்கு வெளியே இன்னும் உலவ இடம் கிடைக்கும் இடங்களில், வேளைகளில்—விளக்கம்தர முடியாதபோதுகூட அறிவுக்குழப்பம் தரும் முறையில் சிலர் பலர் பேசுகின்றனர்.

திராவிடமா, அது என்ன மொழிச் சொல்? தனித் தமிழ்ச் சொல்லா? சமஸ்கிருதச் சொல்லா? இலக்கியத்தில் அதற்கு வழக்கு உண்டா? வடவர் சொல்லையா தமிழர் வழங்குவது? திராவிடர் என்றால் ஓடி வந்தவர், போக்கிரிகள் என்றல்லவா பொருள்? அதை விட்டுவிட்டுத் 'தமிழன்' 'தமிழ்நாடு' என்று சொன்னாலென்ன?

இக்கேள்விகளுக்கு விளக்கங்கள் அடிக்கடி மேடைகளில், பத்திரிகைகளில் தரப்பட்டும், கேள்விகள் கேட்கப்பட்டுக்கொண்டேதான் இருக்கின்றன. இதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. 'கோல்டுஸ்மித்' என்ற ஆங்கிலக் கவிஞரின் 'பாழ்பட்ட ஊர்' என்ற கவிதையில் 'தோற்றுவிட்டாலும் விடாது வாதாடும்' ஒரு நாட்டுப்புற ஆசிரியர்பற்றி அவர் வருணிக்கிறார்; (And though defeated, he would argue still). ஆனால் அங்கே ஆசிரியர், ஊரில் தன்மதிப்புப் பேணும் பழம்

பாணியிலேயே அவ்வாறு செய்கிறார். இங்கே நோக்கம் இதுவன்று. 'திராவிட இயக்கம் படித்தவரையும் ஆட்கொண்டுவிட்டது; படியாதவரையும் ஆட்கொண்டுவிட்டது. ஆகவே அரைகுறைப் படிப்பினால் குழம்புவவரையாவது சற்றுக் குட்டை குழப்பு வோம்' என்ற எண்ணமே இவ்விடாக் கேள்விகளுக் குரிய காரணமாகும். ஆனாலும் இக்கேள்விகள் தாம் திராவிட இயக்கத்தை முழுநிறை அளவில் ஆழ்ந்து வேருன்றிய ஒரு தேசிய இயக்கமாக்கி வருபவை? ஏனென்றால் கேள்வி கேட்பவர் உள்ளத்திலேயே, தடு மாற்றத்திலேயே திராவிடம் புகுந்துகொண்டிருக்கிறது! விடை விளக்கங்கள் திராவிட இயக்கத்தை, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை ஒரு காலங்கடந்த இயக்கமாக, தேசங்கடந்த புகழ் மரபாக, மனித இனத்தையே வாழ்வித்து வாழும் தகுதியுடைய பண்பாக மாற்றிவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை.

திராவிடம் என்ன மொழிச் சொல்?—என்ன மொழிச் சொல்லானால் என்ன, அப்பனே!

காங்கிரஸ், சோஷலிஸ்ட், கம்யூனிசம் என்ன மொழிச் சொல் என்று கேட்டாயா? இந்தியா, இந்து மதம் என்ன மொழிச் சொல் என்று எந்த அகராதியையாவது—தமிழ், தெலுங்கு சமஸ்கிருதம், இந்தி—எந்த மொழி அகராதியையாவது எடுத்துப் பார்த்தாயா, தம்பி! உன் பெயர், உன் தாய் தந்தையர், அண்ணன் தம்பி, அக்காள் தங்கையர் பெயர்கள் என்ன மொழிச் சொற்கள் என்று எண்ணிப் பார்த்துண்டா? நம் நாட்டுத் தலைவர், நம் தமிழ்க் கவிஞர், தமிழ்ப் புலவர் பெயர்களில்கூட எத்தனை பெயர்களில் தமிழ் இடம் பெற்றிருக்கும்? இவற்றையெல்லாம் கேட்கக் கருதாதவர்கள் நாவில், 'திராவிடம் என்ன மொழிச் சொல்?' என்ற கேள்வி எழுகிறதென்றால்,

அதுவே திராவிட இயக்கத்தின் மாபெரு வெற்றிக்கு ஒரு சான்றாயிற்றே!

திராவிட இயக்கம் வளம் பெற்றோங்கியுள்ள இந்தத் தலைமுறையிலன்றி, முந்திய அடிமைத் தலைமுறைகளில் இக்கேள்வியை எவரே கேட்டிருக்கக் கூடும்? எவருக்குத்தான் கேட்கத் தோன்றியிருக்கும்?

திராவிட இயக்கத் தந்தை பெரியார் கேட்டிருக்க முடியாத கேள்வி இது—திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஊழியிலே, திராவிட இயக்க எதிரிகளே கேட்கின்றனர், கேட்டுவிட்டனர்!

தமிழகத்துக்கு மிக மிக நல்ல காலம் பிறந்து விட்டதென்றே கூறவேண்டும்?

திராவிடம் தனித் தமிழ்ச் சொல்லா? சமஸ்கிருதச் சொல்லா?

ஆகா, 'மறைமலை' மணம் கமழும் கேள்வி! இக் கேள்வியில் திராவிட இயக்கம் மட்டுமல்ல, திராவிட முன்னேற்றக் கழக மணமே வீசுகிறது! இதை ஆசிரியர் மறைமலையடிகள் கேட்டிருக்கலாம், அவர் மாணவ சிகாமணிகள்—இல்லையில்கை, சிகாமணிகள்—சமஸ்கிருதம்—தலைமணிகள் கேட்டிருக்கலாம்! திராவிட இயக்க ஒளியுடன் ஆசிரியர் மறைமலையடிகளின் மரபொளியும் கலந்த இணையொளியரான தற்போதைய தி. மு. க.வின் பொதுச் செயலாளர் நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் கேட்டிருக்கலாம். முன்னாள் பேராசிரியர், இந்நாள் சட்ட மன்றவாணர் க. அன்பழகன் கேட்டிருக்கலாம். இவர்களல்லாவிடில் பேராசிரியப் பேரறிஞர் தேவநேயப்பாவாணர், முனைவர் பேராசிரியர் மு. வரதராசனார் அவர்கள் கேட்டிருக்கலாம்!

ஆனால் இவர்கள் எவரும் கேட்கவில்லை? இவர்கள் எல்லாருமே தமிழினத்தை, தமிழின மொழிகளை, தமிழின நாகரிகத்தை உலகுக்கு எடுத்துரைக்கத் 'தமிழ்' என்ற சொல்லின் போதாமையை—குறைபாட்டை உணர்ந்து, தேயாத பழம் பெருந்தமிழ் என்ற பொருளுடைய 'திராவிடம்' என்ற சொல்லை வழங்கியுள்ளனர்.

ஆரியருள் ஆரியத்தின் முன் தமிழுக்குப் போராட மார் தட்டி முன்வந்த பெரியார் பரிதிமாற் கலைஞர் தமிழராகியதும், தம் பெயர் சமஸ்கிருதப் பெயராய் இருக்கக்கூடாதென்பதற்காக, சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் என்ற வீறமைந்த பெயரைப் பரிதிமாற் கலைஞர் என்று மாற்றிக்கொண்டார். அவர் அறிந்து வழங்கிய சொல் 'திராவிடம்'

தமிழ் தனித்தியங்கவல்லது என்பதை முதன் முதல் நிலை நாட்டிய பேரறிஞர்—சைவ உலகெங்கும் சமய உலகெங்கும் பெரும்புகழ் நிறுவிய, சுவாமி வேதாசலம் என்னும் தம் பெயரையே மாற்றி "மறைமலையடிகள்" என்று புதுவழக்கு ஏற்படுத்தி அதையும் இன்று நாடறியச் செய்துவிட்ட, தமிழறியச் செய்து விட்ட பெரியார்—நூற்றுக்கணக்கான தம் ஏடுகளிலும் சொற்பொழிவுகளிலும் ஒரு சமஸ்கிருதச் சொல் கூட வராமல் பேசிய, எழுதிய தனித் தமிழ்த் தறுகணை—அவர் கேட்கவில்லை, திராவிடம் எம்மொழிச் சொல்லென்று—அவர் வழங்கிய சொல்லே அது!

“ஆசிரியர் மறைமலையடிகளாரும் அவர் காலத்தவரும் 'திராவிடம்' சமஸ்கிருதச் சொல் என்றுதான் கருதினார்கள். ஆனால் அது 'தமிழ்' என்பதன் சமஸ்கிருதத் திரிபு என்று அவர்கள் எண்ணியிருந்தார்கள். ஆனால் அந்த வடிவில் கூடத் தூய தனித்தமிழ்க் களிகிய அவர் அம்முறையில் அதைப் பயன்படுத்தி

யிருக்கமாட்டார். 'தனித் தமிழ்' என்பதற்கு, திராவிடத் தமிழ் என்பதுதான் பொருள் என்பது கருதியே அவர் அச்சொல்லைமட்டும்—அந்த ஒரே சமஸ்கிருதத் திரிபு வழக்குச் சொல்லைமட்டும்—வழங்க ஒருப்பட்டார். 'தனித் தமிழ்' என்ற தொடரில் 'தனி' என்பதற்கு என்ன பொருள் என்று யாராவது அவரிடம் கேட்டிருந்தால், அவர் என்ன சொல்லியிருப்பார்? 'திராவிடத் தமிழ்' என்றுதான் கூறியிருப்பார்? அதற்காகவே அவர் திராவிடர் என்ற சொல்லைப் பேணினர்—பண்பு கெட்ட இன்றைய தமிழைப் பண்புடைய தமிழாக்க வேண்டுமென்றால், அதைத் திராவிடத் தமிழ், தனித் தமிழ் ஆக்குக என்பதே அவர் கருத்து,

திராவிடம் என்ற சொல் தமிழினத்தை, வாழ்ந்த பெருந் தமிழினத்தை, செந்தமிழ் கொடுத்தமிழ் என்று இடைக் காலத்தில் பிரிந்த தமிழகத்தை, செந்தமிழகமாகிய இன்றைய தென்னகத் தமிழகத்தை மட்டுமன்றி, இலங்கையையும், கொடுந் தமிழகங்களாக இடைக்காலத்தில் மாறி இன்று வேறு பெயர் கொண்டிலங்கும் மலையாள, கன்னட, தெலுங்கு மொழிப் பகுதிகளையும் உட்கொண்டது. அந்த தமிழகத்தை, பெருந் தமிழகத்தை, புகழ்த் தமிழகத்தை, முழுநிறை தமிழகத்தைக் குறிக்கும் சொல் திராவிடம். அதுமட்டுமன்று.

அந்த முழு நிறை தமிழகத்திலும் அதன் மொழி மட்டுமன்றிக் கலை, இயல், பண்பாடு, நாகரிகம் ஆகியவற்றை ஒருங்கே குறிக்கும் சொல் என்ற காரணத்தினாலேயே சரியாகவோ தவறாகவோ ஆரிய வடிவம் பெற்ற சொல் என்று கருதியும்கூட அவர் இச்சொல்லைத் தாராளமாக எடுத்து வழங்கினார்.

28. 'தமிழ்' தமிழர் தேசியப் போராட்டம் பயன் படாது!

ஆசிரியர் மறைமலையடிகள் தனித்தமிழுக்கு அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் விளக்கம் தந்தபோது, மறைமலையடிகள் உள்ளத்தையே அவர் படம் பிடித்துக் காட்டினார். 'தனித் தமிழ், என்றால் என்ன? தமிழ் இன்று தமிழும் ஆரியமும் கலந்த புதுத் தமிழாகி வருகிறது—புதுத் தமிழாய் அது வளர்கிறதா என்றால், இல்லை, தேய்கிறது. இந்த தேயும் தமிழை நிறை தமிழாக்க வேண்டுமானால் நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? கூட்டிய கேட்டைக் குறைக்க வேண்டும். நம் பள்ளிப் பிள்ளைகள் கணக்குப் போடும் முறையில் கூறினால்

தமிழ்—ஆரியம்=திராவிடம்.

திராவிடம் என்றால் என்ன என்பதற்கு இது ஒரு நல்ல விளக்கம். ஆனால் இதைப் பார்க்கிற குதர்க்கவாதி எவனேனும் கூறக்கூடும், 'குறைக்கிறீர்களே, தேய்கிறதே' என்று!

'தமிழ்=ஆரியம்×புதுத் தமிழ்

என்று கூறுங்களேன், இதுவல்லவா வளர்ச்சி' என்று அவர்கள், குழம்பும் அரைப் படிப்பாளர்களைக் குளறுபடி செய்ய எண்ணக்கூடும். ஆனால் அவர்களுக்கு நாம் கூறுவதெல்லாம், கணக்கு முறையிலிருந்து இயல்நூல் (விஞ்ஞானம்) சென்று பாருங்கள்; தமிழ், கலப்பால் கெட்ட வகையை அது காட்டும் என்பதே.

இரும்பு=உயிர்வளி×துரு.

துரு—உயிர்வளி=இரும்பு.

பண்டைத் தமிழ் உண்மை இரும்பு, தம்பி! இன்றைய

தமிழ் அதனுடன் உயிர்வளி கலந்த புது இரும்பு, துரு!

துருவையே இரும்பாகக் கருதுபவனிடம் நாம் இரும்பு என்று சொன்னால், அது அவனுக்கு விளங்காது. அவன் துருவைத்தானே எண்ணுவான். தமிழ்த் தேசிய இனத்தைத் 'தமிழினம்' என்று கூறினால், தேசிய முழு நிறை தமிழைத் தமிழ் என்று கூறினால், மறைமலையடிகள் போன்றவர்கள் — நாவலர் சோமசுந்தரனார், அண்ணல் தங்கோ, கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம் போன்றவர்கள்கூட அதை உண்மையான தமிழ், நல்ல தமிழ், தனித் தமிழ் என்று குறிப்பால் அறிந்துகொள்ளக் கூடும். ஆனால் புலவர் தலைவர்களிடையே மறைமலையடிகளுக்குமட்டும், திராவிட இயக்கத்தவரிடையே அனைவருக்கும் தெரிந்த அரிய உண்மை யாதெனில், இன்றைய தமிழன் துருவுக்கே இரும்பு என்று கூறும் தமிழனாவான். அவன் உண்மை இரும்பு என்றால்கூட உண்மைத் துரு என்றுதான் எண்ணுவான். பழைய இரும்பு என்றாலும் பழைய துரு என்பது தவிர வேறு அவனுக்கு விளக்கம் ஏற்படாது. ஆகவே,

துரு—உயிர்வளி=இரும்பு

என்பதுபோல, தமிழ்—ஆரியம் என்பதைக் குறிக்க ஒரு மயக்கம் தராத அறிவுத் துறைச் சொல்லை (Technical Word) வழங்க எண்ணினர்.

தமிழ், திராவிடம் இவற்றிடையே உள்ள வேற்றுமையை மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுவது 'எல்லை' தான்

தமிழ், தமிழகம்—சிலம்பு பாடிய இளங்கோவின் நாட்டை அயல் நாடாக்குகிறது. சிலப்பதிகாரத்தை அயல் மொழி நூலாக்குகிறது.

தமிழ், தமிழகம்—தமிழ்ப் பாடலுக்குப் பரிசாக எந்தத் தமிழரசரும் கொடுக்காத அளவு, சோழ பாண்டிய நாடுகளையே விலைக்கு வாங்கிவிடப் போதிய அளவு-நூறுயிரக்கணக்கான பொன்னை—ஆனைமலைக்காடு முழுவதையும்—தம் நாடு முழுவதையுமே—பதிற்றுப் பத்துப் பாடிய பத்துப் புலவர்க்கும் வழங்கிய வண்டமிழ்ச் சேரரை—பதிற்றுப் பத்துக்கொண்ட நெடுஞ்சொற்றுதியன் சேரலாதனை, இமய வரம்பனை, மேல் கன்னட நாடு பெற்ற யானைக் கட்சேயை, கடலாண்டு ஆரிய அரசர் தலைமீது தமிழணங்கின் சிலை ஏற்றிய சேரன் செங்குட்டுவனை, கன்னட ஆந்திர நாடுகளை முழுவதும் வென்றாண்ட ஆடுகோட்டி பாட்டுச் சேரலாதனை அயல்நாட்டவராக்கும் சொற்கள் ஆகும்.

தமிழ், தமிழகம்—தொல்காப்பியர் காலப் பாண்டி நாட்டையும் அதன் தலை நகரையும், தலை இடைச் சங்கப் பாண்டியர்களையும், அப்பகுதியிலடங்கிய இன்றைய இலங்கையையும் அயல் நாடுகளாக ஆக்கிவிடும்; அல்ல, அல்ல, ஆக்கிவிட்டிருக்கின்றன. இலங்கைத் தமிழர்கூடத் தம்நாடு பண்டைத் தமிழகத்தின் ஒரு பெரும்பகுதி என்பதை மறந்துவிட்டனர்.

ஆரிய ஆட்சியிலுள்ள தேயும்தமிழ் வாழும் இடமே நம் தென்னகத் தமிழகம். அத்தென்னகத் தமிழகத்துக்கே தமிழுணர்ச்சி யூட்டிய தமிழர் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள்! அது இயல்பும்கூட! ஆனால் அத்தகையவர்களையே—விபுலானந்த அடிகள், ஆறுமுக நாவலர் முதலிய ஆராய்ச்சிச் சான்றோர்களையே தமிழ் வரலாறு மறந்துவிடச் செய்த சொற்கள் தமிழ், தமிழகம் என்ற சொற்களே. தேய்ந்த 'ஆரியத் தமிழ்' பேசும் தமிழர். வழங்குவதனால் மெய்ப்பொருள் கெட்டுப்போன இச்சொற்களே யாகும். ஏனெனில் அவர்கள் யாவரும் வாழும் இலங்கையைத் தமிழருக்கு

அயலான நாடு என்றே கருதி, அக்கருத்தை இலங்கையிலும் தமிழுலகிலும் வெளியேயும் பரப்பிவிட்டனர்! இலங்கை - பாண்டியர் ஆண்ட இலங்கை, தொல்காப்பியர் வாழ்ந்த இலங்கை என்பதை மறந்து அது விபீடணன் ஆண்ட இலங்கை என்று நினைத்துக்கொண்டனர்.

இலங்கைத் தமிழகம் தமிழகத்தின் ஒரு பகுதி. அது தமிழர் குடியேறிய நாடல்ல. இராமாயண காலத்தில் இலங்கைக்கும் தென்னாட்டுக்கும் இடையே கடல் புகுந்துகொண்டது. ஆனால் இராமாயண காலத்துக்கு முன், தொல்காப்பியர் காலத்தில், இடைச்சங்க, தலைச் சங்க நாட்களில், பாண்டி நாடும் தமிழகமும் இலங்கையில் மட்டுமல்ல, அது தாண்டி நெடுந்தொலை பரவி யிருந்தன. அவை பரவியிருந்த பகுதிகள் கடலால் பிரிக்கப்பட்டும், கடலடியில் நழுவிப் புடைபெயர்ந்துமே இன்றைய மடகால்கர், மலாயா, தென் கிழக்காசியத் தீவுகள், ஆஸ்டிரேலியா, மேலை அமெரிக்காவாக மாறியுள்ளன என்று நிலநூல், உயிர் நூல், செடி நூல், இன நூல் அறிஞர் கூறுகின்றனர்.

தமிழகத்திலிருந்து இலங்கைக்குக் குடியேறிய தமிழன் உண்டு. ஆனால் அது திருநெல்வேலியிலிருந்தும் தஞ்சையிலிருந்தும் சென்னைக்குக் குடியேறுபவர்கள் போன்ற நிலையேயன்றி வேறன்று. வரலாற்றுக் காலங்களில் குமரிக்கு வடக்கிலுள்ள தமிழகத்திலிருந்து இலங்கைக்குப் பலர் சென்றதுண்டு. அதுபோலவே இலங்கையிலிருந்து குமரிக்கு வடக்கிலுள்ள தமிழகத்துக்குக் குடி பெயர்ந்த தமிழரும் ஏராளம். தமிழரில் ஒரு பெரும் பகுதியினரும் மலையாள நாட்டவரில் ஒரு பெரும் பகுதியினரும் ஆன ஈழவர் என்ற சமுதாயப் பெயர் அதற்கு இன்றளவும் சான்றளிக்கிறது.

இலங்கையின் மிகப் பழமையான பெயர் தாம்பிர பர்ணி என்பதே.

தமிழ், தமிழகம்—தெலுங்கர் கன்னடியரையும், வங்காளி குசராத்தியரையும், சீன சப்பானியரையும், டேனியர் பின்னியரையும் ஒருங்கே அயலாராக்கும் சொற்கள். இது அப்பா அம்மை தவிர மற்ற எல்லாரையும் — மாமன் மைத்துனர் — சிற்றப்பன் சின்னம்மை—தங்கை தமக்கை கணவன் ஆகிய எல்லாரையுமே—அயலாரென்று கருதும் 'இனமடமைய'ைய இன்றைய தமிழனிடம்—தமிழனிடம் மட்டுமே உண்டுபண்ணி யிருக்கிறது. ஏனெனில் வடவர் தம் இன எதிரியான புத்தரை ஆரியராக்கி, தென்னாட்டுக்கும் தெற்கிலிருக்கும் சிங்களவர்களையும் அவர்கள் மொழியையும் துணிந்து ஆரியம் என்று நிலைநாட்ட முற்பட்டு, பண்டைப் பாண்டியரும் சோழரும் ஆண்ட மலாயா, சமாத்ரா, சயாம், இந்து சீனப் பகுதிகளில் தமிழர் நாகரிகச் சின்னங்களையே மறைத்துத் திரித்து உலகுக்கு ஆரியச் சின்னங்களாகக் காட்டி வருகின்றனர்.

ஓமந்தூரார் ஆட்சியின்போது நம் அமைச்சர்கள் உள்ளங்களிலும் கண்களிலும் திராவிட ஒளி காட்டி அவர்களையும் அவர்கள் பரிவாரங்களையும் முக்காடிட்டு அவ்வொளியை மறைக்கச் செய்த நிகழ்ச்சிகள் பல உண்டு. 'நம் நாடு', 'திராவிட நாடு', பழைய 'மாலைமணி' வாசகர்கள் அவற்றை முற்றிலும் மறந்திருக்கமாட்டார்கள். ஆனால் ஒரே ஒரு நிகழ்ச்சியைமட்டும் இங்கே குறிப்பிடுகிறோம்.

இலங்கைத் தமிழ் விழாவில் நம் பெயரில்லாத் தமிழ்நாட்டின் தமிழமைச்சரும் தேய்ந்த தமிழகத் தமிழறிஞரும் சென்றிருந்தனர். கண்காட்சிகளைப் பார்வையிடச் சென்றனர். புத்தகக் கண்காட்சி, படக்

கண்காட்சி ஆகியவற்றைக் கடந்து, கலைக் கண் காட்சிப் பக்கம் திரும்பினர்.

‘ திராவிடக் கலையரங்கம் ’

என்ற பெயரைக் கண்டு திகைத்தனர். இது எந்தக் கறுப்புச் சட்டைக்காரன் செய்த செயல் என்று தமிழ்க் கலை வளர்ச்சிக் கழகம் அமைத்துள்ள அந்நாளை அமைச்சர் சிறீநாராம்! தமிழ் விழாவில் ஏன் ‘ திராவிடம் ’ என்று கடிந்து உசாவினாராம்! பதில் அவரை வெள்குற வைத்தது. தமிழ்க் கலைகளில் மிகப் பெரும் பாலானவை ‘ தமிழகத்துக்கு வெளியிலேதானே இருக்கின்றன? ’ என்று கேட்டார்களாம் அவர்கள்!

சிலப்பதிகாரத்தைத் தமிழ்க் காப்பியமாகமட்டும் போற்றும் தமிழருக்கு இது ஓர் ‘ அபாய அறிவிப்பு ’— திராவிடம் என்ற சொல்லை வெறுக்கும் தமிழர், சிலப்பதிகாரத்தை மட்டுமல்ல, பதிற்றுப்பத்தையும் தமிழகத்தைவிட்டு விரட்டவேண்டும். நாயன்மாரில் ஒரு நாயனரைத் தலை முழுகியாக வேண்டும்—ஆழ்வார்களில் ஒரு ஆழ்வாரையும் ஆழ்வார்கள் பாடிய திருநாலாயிரத்தில் ஒரு ஆயிரத்தையும் வெட்டியெறிய வேண்டும். இவைமட்டுமோ? சங்க இலக்கியத்திலேயே புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பலவற்றை, அகநானூற்றுப் பாடல்கள் பலவற்றை, மற்ற சங்கப் பாடல்களில் பலவற்றை—டி. கே. சிதம்பரநாதர் போற்றிய முத்தொள்ளாயிரத்தில் கிடைத்துள்ள நூறு வெண்பாக்களிலும் சிலவற்றைத் தள்ள வேண்டும்!

29. ஆரியம் ஆரியர் சரக்கல்ல,
திராவிடர் சரக்குமல்ல!

திராவிடம்—தமிழ் ஆகிய சொல் வழக்குகளுக்கு விளக்கமாகக் காட்டப்பட்ட இரும்பு துரு உவமை

நமக்குத் தரும் படிப்பினை பெரிது. ஏனென்றால் நாம் கூறும் ஆரியம் என்பது ஆரியரைக் குறிக்கவில்லை என்பதையும் அதுவே விளக்கும். இரும்பும் உயிர் வளியும் சேர்ந்தால் துரு என்று நாம் கணக்கியல் வாய்பாட்டு முறையில் கூறினாலும், உண்மையில் இரும்பும் உயிர் வளியும்மட்டும் கலந்துவிட்டால் அது துருவாய் விடாது. அதனுடன்கூட ஈரம், சூடு ஆகிய இரு பண்புகளும் இருந்தாகவேண்டும். காற்று நீக்கிய மணிக்கவிகையில் (air proof bell-jar) இரும்பும் உயிர் வளியும்மட்டும் புகுத்தினால், இரும்பு துரு ஏறவே செய்யாது. அதுமட்டுமல்ல. மணிக்கவிகையின் ஒருபுறத்தில் ஈர நீக்கும் கந்தகத் திராவகம் (Sulphuric acid) வைத்துவிட்டாலோ, அல்லது காற்றின் தட்ப வெப்ப நிலையை 4 பாகை நூற்று மானத்தில் (4 degrees centigrade) குறையச் செய்தாலோ இரும்பு துரு ஏறுது. அதுபோலவே, தூய தமிழும் அதாவது தேயாத தமிழ் அல்லது திராவிடமும் தூய ஆரியமும் மட்டும் சேர்ந்தால்கூடத் தமிழ் தேய்ந்திராது, கெட்டிருக்காது. ஊர் இரண்டுபட்டால் கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டம் என்றபடி, இந்த இன வேற்றுமையைப் பயன்படுத்தி இடையே இனக் கலப்பிடையே சுரண்டலுக்குரிய வாய்ப்புக் கண்டு, அதை வருணசிரம தரும முறையாக்கி, ஆரியர் ஆரியருடனோ, திராவிடர் திராவிடருடனோ அல்லது ஒருவர் ஒருவருடனோ அன்பு செலுத்தி இணையாமல் செய்து ஆதாயம் கண்ட ஆரியப் பதர்கள், திராவிடப் பதர்கள் ஆகிய இரண்டினப் பதர்களின் கூட்டுப் படைப்பே ஆரியம்.

மன்னார்குடியில் ஒரு பெரியார் தமிழிலும் சமஸ்கிருதத்திலும் ஒப்ப அறிவு சான்றவராயிருந்தாராம்! ஒருபள்ளியில் சமஸ்கிருதப் பேராசிரியராக இருந்த அவர், தம் மாணவர்கள்—சிறப்பாகச் சமஸ்கிருதம்

படிக்கும் தமிழ் மாணவர்களுக்காக ஒரு சமஸ்கிருதத் தமிழ் அகராதி இயற்றினார். நம்தேய்ந்த தமிழகத்தில் அது விற்கவேயில்லையாம்! ஏன் தெரியுமா?

‘அக்ரிஸ்’ என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லுக்கு அவர் மற்ற அகராதிக்காரர்களைப்போல எளிய தமிழில் அந்த சமஸ்கிருதச் சொல்லையே ‘அக்கினி’ என்ற தமிழ் எழுத்தில் எழுதிப் பொருள் விளக்கவில்லை. கடுந்தமிழில் ‘தி’ என்று எழுதியிருந்தார். ‘உதகம்’ என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லுக்குப் பொருளாக ‘ஐலம்’ என்ற மற்றொரு சமஸ்கிருதச் சொல்லை, சமஸ்கிருத எழுத்தில்லாமல் எழுத முடியாத சமஸ்கிருதச் சொல்லைத் தரவில்லை. கடு நடையில் ‘தண்ணீர்’ என்று எழுதியிருந்தார்! சமஸ்கிருத எழுத்துக்களைச் சேர்த்துக்கூடத் தமிழில் எழுத முடியாத ‘சீர்’ என்ற சொல்லுக்கு முழுச் சொல்லையும் பழய சமஸ்கிருத எழுத்தாகிய கிரந்த எழுத்தில் எழுதிவிடாமல், திரு, திருவார்ந்த, அழகு, நன்மை, செம்மை, சீர், செல்வம், என்று ‘விளங்காத தமிழில்’ பொருள் எழுதியிருந்தாராம்!

நல்ல தமிழை—படியாத மக்கள் எல்லாம்கேட்டவுடன் அறிந்துகொள்ளும் தமிழை—கடு நடை என்று கருதுபவர்களும், சிந்தித்த உயிர் மரபு சார்ந்த புதுக்கருத்துக்களை எந்த நடையில் சொன்னாலும் எந்த மொழியில் கூறினாலும் புதுக் கருத்து என்ற முறையில் வாங்கிக்கொள்ள முடியாத நிலையில் நடை புரியவில்லை என்று கூறுபவர்களும் தமிழகத்திலேயே திராவிட இயக்கத்தில்கூட இன்னும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தமிழகத்தில்— திராவிட இயக்கத்திலேயே வாழ்ந்தாலும்கூடத் தேய்ந்த தமிழகத்தில் பிறந்து, தேய்ந்த தமிழையே பள்ளி கல்லூரிகளில் கற்றுத் தரப்படும் தமிழகத்தில் பயின்று, அந்த ஆரியத் தமிழை யேதான் எளிய தமிழ் என்று கருதுகிறார்கள்.

தனித் தமிழ் சமஸ்கிருதம் நீங்கிய தமிழ்மட்டுமல்ல! அது தமிழ்ப் பண்புடைய தமிழ்—சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் செம்மைப்படுத்திய, செதுக்கிச் செதுக்கிச் செப்பம் செய்யப்பட்ட அறிவுப் பண்புமிக்க சொற்களைக் கொண்ட செந்தமிழ். அது கலப்புத் தமிழை விட மட்டுமல்ல, சமஸ்கிருதத்தைவிட, இலத்தீன் கிரேக்க மொழிகளைவிட, ஆங்கிலம், ஜெர்மன், ரஷ்யம் முதலிய நேற்றைய அறிவார்ந்த மொழிகளைவிடச் சிந்தனைக்கும் கலைப் பண்புக்கும் ஏற்ற உயர் கருவி. மற்ற மொழிகள் கட்டை வண்டிகளில் நல்ல கட்டை வண்டிகள்—தமிழ் மணிக்கு ஆயிரங் கல்லுக்கு மேலும் பறக்கவல்ல வானூர்தி!

30. மற்ற மொழியாளர் ஏற்பார்களா?

திராவிடர், திராவிடம் என்ற சொற்களையே வழங்காமல் தமிழ், தமிழகம் என்ற சொற்களை மட்டும் தமிழர் வழங்கினால், அதற்குப் பதில் மலையாளம், கேரளம் என்ற சொற்களை மட்டுமே மலையாளிகள் வழங்கினால், கன்னடம், கர்நாடகம் என்ற சொற்களை மட்டும் கன்னடியர் வழங்கினால், தெலுங்கு ஆந்திரம் என்ற சொற்களை மட்டுமே தெலுங்கர் வழங்கினால், அதனால் வரும் கேடுகளை மேல்வரும் நிலைகளே சுட்டிக் காட்டும்.

திராவிடம் என்ற சொல்லை மலையாளிகள் ஏற்பார்களா?

ஏற்காவிட்டால் கேடு முதலில் அவர்களுக்கு, பின் தான் அவர்கள் இனத்தவர்களாகிய—சுற்றத்தார்களாகிய நமக்கு! தமிழ் மொழி பேசும் திராவிட இனத்தவர் மலையாளிகளிடம் மாமன் மைத்துனர், சிற்றப்பன் பிள்ளை, பெரியப்பன் பிள்ளைபோல அன்புரிமை

யுடன் மட்டும் தான் பேசுவர், பேசமுடியும். மலையாள நாட்டறிஞரே, தந்தை தாய்போல, அண்ணன் அக்காள்போல அவர்களுக்கு விளங்கவேண்டும். அதை ஓரளவு அவர்கள் செய்யாமலில்லை. ஆனால் வெள்ளையர் ஆட்சியிலிருந்து வடதிசைக்குத்தான் அவர்கள் விடுதலை வாங்கித் தந்துள்ளனர். 'கேரளம்' அமைந்த போது கூடத் தலைப்பாகையில்லாத அடிமைகள் தலைப்பாகை அணியும் அடிமை உரிமை வாங்கியிருக்கிறார்கள் என்ற நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறதே தவிர, வேறில்லை. திராவிடநாடு அமையும் காலத்தில்; திராவிட நாட்டுக் கூட்டுறவின் சரி சம உரிமை உறுப்பினராகத் திராவிடப் பண்பாட்டடிப்படையில் சுதந்தர சம்மேளனம் அமையும்போதுதான், 'தன்னுரிமை' என்றால் என்ன என்பதை—குடியாட்சியென்றால் என்ன என்பதை—சம தருமம், பொதுவுடமை என்றால் என்ன என்பதை—இவற்றையெல்லாம்விட உயரிய வள்ளுவர் பண்புடைய 'தேசியம்' 'நாட்டுரிமை' என்றால் என்ன என்பதை அவர்கள் கொள்கை முறையிலும் சரி, அனுபவ முறையிலும் சரி அறிந்துகொள்ள முடியும்.

“திராவிடம் என்ற சொல்லை வழங்காத கேரளம் தேய்ந்த கேரளம்—இமயவரம்பன் சேரலாதனின் கேரளமல்ல—செங்குட்டுவன், இளங்கோவின் கேரளமல்ல.

திராவிடம் என்ற சொல்லை வழங்காத கேரளம் பண்டைக் கேரளத்தின் நாடகக் கலையின் அடிப்படையையே இழந்த கேரளமாகும். பழைய திருவாங்கூர் அரசியலாரின் அரசியல் வெளியீடொன்று 'திருவாங்கூரில் கதகளி' என்னும் தலைப்புடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. கதகளிக்கு இன்னும் வழக்கிலுள்ள இசைக்கருவிகளின் பட்டியலொன்றையும் அது தந்துள்ளது. நூற்றுக்கு மேற்பட்ட இசைக்கருவிகள்—தமிழர்

கண்டறியாத, கேட்டறியாத சங்க இலக்கியத்தில் மட்டுமே புலவர் பெயரளவில் காணக்கூடிய கருவிகள்—அப்பட்டியலில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவை இன்றளவும் திருவாங்கூரில் வழங்கும் கருவிகள் மட்டுமே. இவற்றுள் இன்னும் மிகப்பல கருவிகளையும் சேர்த்து இருநூறுக்கு மேற்பட்ட கருவிகளின் பெயர்கள் 'சிலப்பதிகாரம் என்ற பண்டை மலையாளப் பெருங்காப்பியத்தில் காணப்படுகின்றன' என்று அரசாங்க வெளியீடு கூறுகிறது.

பழைய கொச்சி அரசர்கள் மலையாளிகள் பச்சை மலையாளிகள்தாம். ஆனால் அவர்கள் தாம் நேரே சேரர் பரம்பரையில் வந்தவர்கள் என்று உரிமை கொண்டாடுகிறார்கள். பதிற்றுப்பத்துப் பாடிய புலவர்களுக்குப் பத்து நூறாயிரம், கோடிக்கணக்கான பொன் காசுகளை எம் முன்னோர்கள் கொடுத்தார்கள் என்று பெருமையுடன் கூறிக்கொள்கிறார்கள். திருவாங்கூர் அரச மரபினரும் இதனுடன் போட்டியிட்டு நாங்களும் அதே மரபினர்தான் என்று போராடுகிறார்கள். அத்துடன் சிலப்பதிகாரத்தில் செங்குட்டுவன் முன் சாக்கியர் கூத்து நாடகமாடிய அதே பறையூர்ச் சாக்கையர்குடி மரபினரை இன்றும் அதே நாடகமாடுவித்து, மாதச் சம்பளமும் படி களும் கொடுத்து வருகின்றனர் திருவாங்கூர் பழைய அரச மரபினர்.

தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றியபோது அதை அவைத் தலைவராயிருந்து கேட்ட அதங்கோட்டா சான் குடி இன்னும் அதங்கோட்டாசான் என்ற பெயருடனே, அந்தக் குடியினால் பெருமை பெற்ற பெயருடைய ஊரிலே—திருவதங்கோட்டிலே—உள்ளது. இது இன்றைய குமரி மாவட்டத்தில் நாகர்கோவிலுக்கும் இரணியலுக்கும் இடையே உள்ளது. திருவாங்கூரின் பழந் தலைநகர் இதுவே—திருவாங்

கூருக்கு அப்பெயர் தந்ததும் இந்த அதங்கோடே! தொல்காப்பியருக்கு ஆசிரியராயிருந்த புலவர் பெயரால்தான் கேரளத்தின் ஒரு பகுதியாகிய திருவாங்கூர் இன்னும் அழைக்கப்படுகிறது.

திராவிடம் என்ற சொல்லை மறுத்தால், மறந்தால், மலையாளம் சிறு மலையாளமாய், கேரளம் தேய்ந்த, தேயும் அடிமைக் கேரளமாய் இருக்க முடியுமேயன்றிக் கடம்பரைக் கடற்படையால் வென்ற சேரர் பரம்பரையாய், உண்மைத் தேசியக் கேரளமாய் நில்லாது.

மலையாளத்துக்குக் கூறியதே ஆந்திரத்துக்கும் அமையும்.

உண்மையில் இன்றைய ஆந்திரம் 'ஆந்திரம்' என்ற பெயர் கூறவே வெட்கமடைய வேண்டும்' ஆந்திரப் பேரரசர் ஆண்ட விசால ஆந்திரம் இன்றைய கட்டெறும்பு ஆந்திரமுமல்ல, அடிமை ஆந்திரமுமல்ல—இன்றைய இந்தியாவில் பெரும் பகுதியையும் பர்மா முழுவதையும் மலாயாவில் ஒரு பகுதியையும் உட்கொண்டதாகும். முக்கலிங்கமாண்டவர் (திரிசலிங்காதிபதி) முக்கடல் மன்னர் (திரிசமுத்ராதிபதி) என்ற பெயர்கள் பட்டங்கள் அவர்கள் பெருமை எல்லையைமட்டுமன்றி, வீழ்ந்த வகையையும் (சமஸ்கிருதப் பட்டங்களையும்) ஒருங்கே சுட்டிக் காட்டும்.

ஆந்திரம் மீண்டும் அதே தேசிய உயிராற்றல் பெறவேண்டுமானால், அது பாரத ஆந்திரமாயிருந்து பயனில்லை. சுயேச்சையும் சுயாதீனமுமுடைய திராவிட ஆந்திரமாக வேண்டும்.

கன்னடத்தின் செய்தியும் இதுவே.

கன்னட நாடு என்று இன்று கூறப்படும் பகுதி முழுவதும், சேலம், கோயமுத்தூர், நீலகிரி மாவட்டங்

களும் சேர்ந்ததுதான் பண்டைத் தமிழரின் கொங்கு நாடு. கன்னடம் என்பது கொங்கு தமிழே. பழங்கன்னடப் புலவர்கள் கன்னட நாட்டெல்லையைக் காவேரி முதல் கோதாவரிவரை என்று கூறியது இதனாலேயே.

தெலுங்கர் 'திராவிடம்' என்ற சொல்லை மறந்ததனால், வட எல்லையில் ஓரியாவை மட்டுமன்றித் தெலுங்கரும் திராவிடப் பழங்குடி மொழியினரும் வாழும் கஞ்சம், விசாகப்பட்டின மாவட்டங்களையும் வடவரிடம் கோட்டைவிட்டதுபோலவே, கன்னடியரும் வடதிசையில் தம் எல்லையின் பெரும்பகுதியை வடவருக்குக் கோட்டை விட்டுள்ளனர்.

தெலுங்கர், கன்னடியர் பகுதிகளில் திராவிட இயக்கத்தை நம் கன்னடத் தாய்மொழி கொண்ட பெரியார் பரப்பியிருந்தால், தெலுங்கர், கன்னடியர் 'திராவிடம்' என்ற சொல்லைப் போர்க் குரலாகக் கொண்டிருந்தால், வடதிசையில் வளமான விந்திய மலைப் பகுதிகளைக் கையிழந்திருக்கமாட்டார்கள்.

நீதிக்கட்சிக் காலத்தில் மராத்தியர்கூடத் தென்னாட்டு இயக்கத்தில் பங்குகொண்டிருந்தனர். தேசியப் பெயரால் பிற்போக்காளர் செய்த சூழ்ச்சியால் அவர்கள் விலகி நின்றதாலேயே, சிவாஜி பரம்பரையினர், சிவாஜியையே தேசிய வீரத்துக்கு இலக்காகவும், 'இராஷ்டிரம்' என்ற சொல்லையே தேசியத்துக்குரிய இந்தியச் சொல்லாகவும் கொண்ட தேசியத்தில் இன்று அவர்கள் உரிமை கெட்டு அவலநிலையடைந்திருக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் திராவிட இனக் கலப்பே அவர்களை வீரராக்கிற்று—வடவர் அவர்களை ஒதுக்கும்படி செய்வதும் அதுவே.

திராவிடம் என்ற சொல் தமிழர்க்குமட்டுமன்று, தென்னாட்டவர் அனைவருக்குமே—வருங் காலத்தில்

ஆசியாவுக்கே—உலகுக்கே புத்தூக்கமும் புது மலர்ச்சியும் ஊட்டவல்ல சொல். தேய்ந்த தமிழகத்தின் தேய்வை, அடிமைத் தமிழகத்தின் அடிமையை, வரலாற்றியாத, பண்பறியாத தமிழகத்தில் இருட்கால நிலையை அணைத்துக்கொள்கிறவர்கள் வாதத்திற்குள் புகுமுன், அவர்கள் மன இருள் காட்ட இவை போதியவை.

31. வெள்ளைக்காரன் வழங்கிய வழக்கா?

‘திராவிடம்! வெள்ளைக்காரன் உபயோகித்த, உற்பத்தி செய்த பெயராயிற்றே! அதை ஏன் நாம் நம் பெயராகச் சூட்டிக்கொள்ள வேண்டும்? என்று கேட்பவர் உண்டு. வெள்ளையன் உருவாக்கிய பாரத தேசியத்தை, அவனுக்குமுன் என்றும் ஒன்றாக இயங்கியிராத மாநில ஒருமைப் பாட்டை, ஏக இந்தியாவைத் தம் புதுத் தேசியமாகக் கொள்பவர்கள் கேட்கும் கேள்விதான் இது. அதுமட்டுமோ? அந்த ஏக இந்தியாவை மட்டுமன்றி அந்த வெள்ளையன் பிரித்த பிரிவினையையும், ஏற்றுப் பிரிக்கப்பட்ட புத்தம் புதிய இந்தியக் கூட்டுறவையும் தம் முன்னோர் வழிச் சொத்தாகக் கொண்டு பாரதம் என்ற பெயர் சூட்டியவர்கள் தாம் இக்கேள்வியாளர்.

தவிர, திராவிடம் என்ற பெயர் வெள்ளையன் அளித்த பெயரல்ல என்பதை அவர்கள் அடுத்த கேள்வியே காட்டுகிறது. திராவிடம்! ஆரியப் பகைவன் நம் இனத்தை இழிவாகக் கருதி வசைபாடி அளித்த பெயரையா நாம் ஏற்பது! “ஓடி வந்தவர்” ‘திருடர்’, ‘திராவைகள்’, ‘பஞ்சை’கள் என்றல்லவா சமஸ்கிருதத்தில் அதற்குப் பொருள்! அந்தச் சொல்லைக் காதால் கேட்டாலே கர்ணகடுரமாய் இருக்கிறதே!

பகைவன் என்று ஆரியனை ஒப்பியழைத்து, சில சமயம் அயலான் என்று மனமாரக் கூறிக்கொண்டே ஆரியர் பக்கமாக நின்று இன உரிமை விற்று வயிறு வளர்க்கும் விபீஷணாழ்வார்கள் பேச்சு இது. ஆனால் திராவிடம் என்ற சொல் வெள்ளையரால் மட்டுமல்ல, சமஸ்கிருத கால ஆரிய நாட்டவர் வழக்கிலும் அது இருந்து வந்தது என்பதை நினைவூட்டுகிறது. கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த குமாரிலன் தென்னக மொழி அல்லது மொழிகளைத் திராவிட ஆந்திர பாஷா என்று கூறுகிறான். அதே நூற்றாண்டில் கிட்டத்தட்ட கி. பி. 640-இல் சீன யாத்திரிகன் யுவான் சுவாங் காஞ்சிக்கு வந்து அங்கே ஆண்டுக் கணக்கில் தங்கியிருந்தான். அவன் காஞ்சியை உட்கொண்ட தென்னாட்டைத் திராவிடம் என்ற பெயராலேயே அறிந்து வழங்கியுள்ளான். இது தேவார காலத்துக்கே முற்பட்ட பழமை வாய்ந்த வழக்கு. புராணங்களில் மிகப் பழமை வாய்ந்தவற்றில் 'திராவிடநாடு' திராவிடத்து அரசர் செய்திகள் பல கூறப்படுகின்றன. பாரத இராமாயணங்களிலும் அதற்கு முற்பட்ட ஏடுகளிலும் சில சமயம் தமிழகப் பகுதியும் மிகப் பல சமயம் வட ஆந்திரப் பகுதியும் திராவிடம் என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. கி. மு. 2-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சாரவேலன் திராவிட அரசர் மூவரை வென்றதாகக் குறிக்கிறான்—இவர்கள் சேர சோழ பாண்டியராகிய பண்டைத் தமிழக மூவேந்தர்களே யாவர்.

இந்த வழக்குக்கூட ஆரியர் வழக்குத்தான் என்று வலிந்து தனித் தமிழ் வெறியர் வேடமிட்டுக் கூத்தாடுவர் வீடணப்படை வீரர்கள். 'திராவிடர்' என்ற பெயர் ஆரியரிடப் பெயரல்ல, ஆனால் வாதத்துக்காக அவ்வாறே வைத்துக்கொண்டாலும், இந்தியாவுக்கு இந்தியா என்ற பெயர் கொடுத்தது யார்

என்று அவர்கள் தம்மைத் தாமே கேட்டுக்கொள்ள மறப்பவர் ஆகின்றனர். தமிழ் இலக்கிய வழக்கிலோ நிகண்டிலோ இந்நானாய அகர வரிசையிலோகூட அப் பெயர் காணமுடியாது. 'இந்தியா, 'இந்து' என்ற இரு சொற்களையுமே ஆங்கில அகராதி, பழைய அரபு பாரசீக அகராதி, பழய கிரேக்கர் வழக்கில் காணலாமேயன்றி, வேறு எந்த இந்திய மொழியின் இலக்கியத்திலோ நிகண்டிலோ, அகராதியிலோ-சமஸ்கிருத இலக்கியத்திலோ நிகண்டிலோ, அகராதியிலோகூட இன்றும் காணமுடியாது.

சமஸ்கிருதத்தில் இந்தியா என்று எழுத்து வடிவில் எவரும் இதுவரை எழுதியது கிடையாது என்பதுகூடக் குறிப்பிடத்தக்கது. ஏனெனில் அத்தகைய வழக்கு இல்லாததனாலேயே 'இந்தி' மொழியாளர் முதலிய வட இந்தியர் இன்னும் 'இந்தியா' என்று கீழ்திசை வழக்கில் எழுதாமல் 'இண்டியா' என்று ஆங்கில ஒலிப்பு முறைப்படி எழுதுகின்றனர்.

அதுமட்டுமோ! இந்தியா, இந்து, இந்தி மூன்றையுமே கீழ்திசை முகமதியர் ஹிந்த், ஹிந்து, ஹிந்தி என்று குறித்தனர். இரு சொற்களில் மட்டும் கீழ்திசை அயலார் வழக்கைப் பாரதம் ஏற்று, மாநிலப் பெயரில் ஐரோப்பிய வழக்கையே இந்தியா என்று ஏற்றுள்ளது என்பதை இது காட்டுகிறது. ஏனெனில், மாநிலப் பெயரை அருகிலுள்ள பாரசிகர் வழக்கிலிருந்து ஏற்றிருந்தால் ஹிந்து போல அது 'ஹிந்த்' ஆகியிருக்க வேண்டும். கிரேக்க மொழி வழியாக ஆங்கில மொழி சென்ற, பாரசிக வழக்கு இன்று கீழ்திசை வழக்காகியுள்ளது.

திராவிடம் கீழ்திசை ஆரியர் வழக்கானாலும்கூட, அது மேலை ஐரோப்பியர் வழங்கிய இந்தியா என்னும்

பெயரைவிடச் சிறந்தது, பழமையானது ஆகும். ஆனால் அது ஆரியர் வழக்கல்ல.

தாயுமானவர் பாடல் தமிழ் மொழியைத் திராவிடம் என்று குறித்துள்ளது. சைவ சித்தாந்த நூலாகிய சிவஞான போதத்திற்குச் சிவஞான யோகிகள் இயற்றிய உரை சமஸ்கிருத வழக்கிலும் தமிழ் வழக்கிலும் ஒருங்கே திராவிடமாய்ப்படியம் என்றே வழங்கப் பெறுகிறது. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் தமிழையும் தென்னக மொழிகளையும் சேர்த்துத் திராவிட மொழிகள் என்று குறித்துள்ளார்கள்.

மிகப் பழங்காலத் தமிழர் தமிழ் என்ற சொல் லையே நாம் வழங்கும் தனி மொழிப் பொருளில் வழங்காமல் எல்லாத் திராவிட மொழிகளையும் சேர்த்து ஒருங்கே குறிக்க வழங்கியுள்ளனர். தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய மொழிகள் முதலில் 'கொடுந்தமிழ்'கள் என்றே வழங்கப்பட்டு, அதன்பின் தெலுங்குத் தமிழ், மலையந்தமிழ், கன்னடத்தமிழ் என்று நாட்டுப் பெயருடன் குறிக்கப்பட்டு, அணிமைக் காலத்திலேயே இறுதிச் சொல் அவாய் நிலையாய் மறைவுற்றபின் கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் என்று கூறப்பட்டன. அத்துடன் இன்னும் தெலுங்கு இலக்கிய வழக்கில் 'ஆந்திரம்' என்ற சொல் சமஸ்கிருதம் கலந்த தெலுங்குக்கும், தெலுங்கு என்ற சொல் தூய தெலுங்கு அதாவது திராவிடத் தெலுங்குக்கும் வழங்கப்படுகிறது.

32. பழம் பெருந் தேசியம் குறித்த சொல்

தென்மொழிகள், வடதிசைத் தாய்மொழிகள் எல்லாவற்றிலுமே சமஸ்கிருத வடிவிலுள்ள சொற்கள் ஆரியம் அல்லது தத்சமம் என்றும், தாய்மொழி மயமாக்கப்பட்ட சமஸ்கிருதச் சொற்கள் தத்பவம் என்றும் தூய தாய்மொழிச் சொற்கள், தாய்மொழி மரபுகள் தேசியம் (தேசியம்) என்றும் குறிக்கப்பட்டன. இவ்வழக்கடிப்படையாகவே தேசியம் என்ற புதுச்சொல் அதற்குரிய ஆங்கிலச் சொல்லைக் குறிக்க (Nationalism) 1922-க்குப் பின் கையாளப்பட்டு வருகிறது.

மொழிப்புலவர் இச்சொல்லைக் கண்டு பிடிக்கு முன் 1916 முதல் 1922 வரை வழங்கிய சொல் ராஷ்டிரம் என்பது. இது இன்னும் ராஷ்டிரபதி, ராஷ்டிரீய ஜண்டா ஆகிய 'காங்கிரஸ்' மரபுத் தொடர்களில் வழங்குகிறது. ராஷ்டிரம் என்ற இந்த சொல் கண்டு பிடிக்கப்படுமுன் 1907 முதல் 1916 வரை சுதேசி என்ற சொல்லே வழங்கிற்று. 1907-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற 'சுதேசி இயக்கம்', அதனையடுத்துக் கப்பலோட்டிய தமிழன் வ. உ. சிதம்பரனார் நடத்திய சுதேசிக் கப்பல் இயக்கம், 1922-இல் காந்தியடிகள் நடத்திய சுதேசித்துணி இயக்கம் ஆகியவற்றில் இச்சொல் இன்றும் பதிவுற்றுக் காணப்படுகிறது.

'திராவிடம்' இங்ஙனம் தென்னகத்தைக் குறிக்க வடவரால் வழங்கப்பட்ட சொல் மட்டுமல்ல. அது தேசியப் பண்போ தேசியமோ அற்ற வடவருக்குப் புதிய மேலை உலகக் கருத்துப் பொதிந்த மேலையுலகச் சொல்லுக்கீடாகத் 'தேசியம்' என்ற சொல்லை உருவாக்கித் தந்துள்ளது. தேசியம் என்ற சொல் திராவிடச் சொற்களைக் குறிக்க வடவர் வழங்கிய சொல்லின் திரிபேயாகும்.

‘திராவிடம்’ தென்னகத்தைக் குறிக்க ஆரியர் வழங்கிய சொல். அதுவே ஆரியச் சொல் என்று கருதியவர் உண்டு. அத்தகையவர்களுள் ஒரு சாரார் ‘திராவிடம்’ என்ற சொல்லே ‘தமிழ்’ என்று மருவிய தென்று கூறுவர். திராவிடம் திரவிடம், திரமிளம் ஆகியபடிகளினூடாகத் தமிழ் ஆயிற்று என்பர். ஆனால் இக்கருத்து இருவகையில் தவறுடையது. தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்னிருந்தே ‘தமிழ்’ என்ற சொல் வழங்குகிறது. கிரேக்கரும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் அதை அறிந்திருந்தனர். ஆகவே ‘திராவிடம்’ என்ற சொல் எவ்வளவு பழமையானதோ, அதுபோலப் பழமையுடைய வழக்கே ‘தமிழ்’. அத்துடன் திரமிளம் என்ற சமஸ்கிருத வழக்குக்கூடத் திராவிடம் என்பதற்கு முற்பட்டே காணப்படுகிறது.

ஆகவே ‘திராவிடம்’, ‘தமிழ்’ என்ற சொற்கள் ஒரே வழக்கின் திரிபுகளானால், அவை ஆரிய வழக்காற்றின் திரிபுகளல்ல; தமிழர் வழக்காற்றிலுள்ள இருதிரிபு வழக்குகளாகவே இருக்க முடியும். அதே சமயம் அவை திரிபுகளாகப்பிற்காலத்தில் கருதப்பட்டன என்று கொள்ள இடமுண்டேயன்றி, திரிபுகள் என்று நிலைநாட்டப்பட முடியாது. இரு சொற்களும் தென்திசை வழக்குகளே. ஒன்று திராவிடம், தொடக்க காலத்திலிருந்தே முழுத் தென்னகத்தையும், தென்னகம் கடந்து பரந்த இனத்தையும், சில சமயம் அவ்வினத்தின் சில கிளைகளையும் குறித்து வழங்கிற்று. மற்றது தொடக்கத்தில் மொழி, இனம் ஆகியவற்றையும், பின் செந்தமிழ் என்ற பண்டைத் தமிழின் கிளை மொழியையும் மட்டும் குறித்து வழங்கிற்று.

தமிழும் தமிழினமுமாகிய திராவிடமும் திராவிடப் பண்பும் இயற்கையின் முதல் குழந்தைகள். தமிழ்

கடந்து தமிழினமாகிய திராவிடமும், திராவிட இனம் கடந்து திராவிடப் பண்பலைகளும் மிகமிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே உலகெலாம் பரந்துள்ளன. இக்காரணத்தால்தான் தமிழகத்தில் மொழியும் இனமும் தொன்றுதொட்டு 'தமிழ்' என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்டாலும், தமிழகமும் தென்னாடும் கடந்த தமிழினப்பண்பு இன்னும் மிகமிகப் பழமையான காலத்திலிருந்தே-சங்ககாலத்துக்கும் தொல்காப்பியத்துக்கும் மிக நெடுங்கால முன்னிருந்தே—கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு மூவாயிர, நாலாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே 'திராவிடம்' என்று அழைக்கப்பட்டது. திராவிடம் என்ற சொல்லும் அதன் பகுதியாகிய திரையர் என்ற சொல்லும் கடல்கடந்து அகலுலகெங்கும் பரவின.

நடுநிலக் கடலில் திரையர் கிளையினங்களில் ஒன்று விரிந்து சென்று, பண்டை உலகெங்கும் சென்று கடல் வாணிகம் பரப்பிற்று. அவர்கள் துறைமுக நகரம் திரை என்னும் 'டயர்' நகரம் ஆகும். டயரினும், சிடெனினும் வாழ்ந்த இந்த பினீஷியரிடமிருந்தே எகிப்தியர் கப்பல் தொழில் கற்றனர். ஆனால் திரையருக்கும் முற்படகிரேட் தீவிலும் அதன் சூழலிலும் வாழ்ந்த ஈஜிய, கிரேட்ட, மிசினிய இனத்தவர் கடல்வாணிகம் சிறந்து வானில் பறக்கும் முயற்சியில்கூட முற்பட்டிருந்தனர் என்று இன்றைய வரலாற்றுப் பழமையாராய்ச்சியாளர் கருதுமளவு உயர்வுற்றிருந்தனர். இவர்கள் 'திரையர்' ஆதலினாலேயே தம்மைச் சூழ்ந்த கீழைநடுநிலக் கடலுக்குத் திரேனியக்கடல்' என்ற பெயரிட்டிருந்தனர். இன்றளவும் அப்பெயர் வழக்கில் இருந்து வருகிறது.

உரோமப் பேரரசின் தலைமையாட்சியாளராகிய பாத்திரிசியர் (தந்தையர்) ஆரியரல்லர்; ஆரியர் வருமுன் இருந்த எதுருசுக்கானரே. அவர்கள் பெயரினும் 'திரையர்' என்ற பெயரின் தடம் காணப்படுகிறது.

ஸ்பெயினிலும் பிரான்ஸிலும் பிரிட்டனிலும் ஆரியர் வந்த பின் கலந்து குருமாராகியும், வருமுன் தனித்தும் வாழ்ந்த ஐபீரியமக்கள், தம் தலைமைக் குருமார் குடியைத் 'துருயிதர்' என்ற பெயராலேயே குறித்தனர். இதுவும் 'திராவிட' என்பதன் சிதைவே என்று திருத்தந்தை ஹீராஸ் கூறியுள்ளார்.

தற்கால மனித நாகரிகத்துக்கு மூலமான உலகின் தொல்பெரும் பழமை வாய்ந்த இனத்தை மேலை ஆசிரியர் எச். ஜி. வெல்ஸ் என்பவர் தவிட்டு நிற இனம் (Brunette race) என்பர். பிரிட்டன் முதல் ஐப்பான் வரையும், இது கடந்து அமெரிக்காவில்கூட அவர்கள் பரந்து வாழ்ந்த காலம் 7000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டது. இந்த இனத்தில் திராவிடர் ஒரு பகுதி என்பர் ஆசிரியர் வெல்ஸ்.

திராவிடம் என்ற சொல்லாராய்ச்சி இவ்வாறாக, திராவிட நாட்டின் புதுமையைல்ல, பழம்பெருஞ் சிறப்பை—சிறுமையைல்ல, உலகளாவிய அதன் பெருமையை, பிரிவினை வேற்றுமையைல்ல, மனித இன முழுவதும் அளாவிய அடிப்படை ஒற்றுமையைக் குறித்த சொல் ஆகும்.

தனித்திராவிடர் தமிழகத்துக்கும், கீழ்த்திசைக்கும் மட்டுமென்று, உலகுக்கே ஒரு புது ஊழி வகுத்தவர், வகுக்க வல்லவர் என்பதை இதுசுட்டிக் காட்டுகிறது.

33. சிறு நாடல்ல, வளமுள்ள இனப்பெருந்தாயகம்

'தமிழகம், திராவிடம் சிறு நாடு, தனித்து வாழ முடியுமா?' என்ற கேள்வியும் இப்பரந்த விளக்கத்தின் முன் பகல் வானில் விண்மீன் ஒளியாக மங்கிவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை. சென்னை நகரினும் சிறிய நாடு

கள் பல இன்று உலக அரங்கில் மதிப்புப் பெற்றவதுடன் தமிழகத்தைவிட, 'இந்திய' மாநிலக் கதம்பத் தேசியத்தை விட மதிப்புடனும் செல்வ வளத்துடனும் வாழ்கின்றன. ஆனால் தென்னகமோ, 10 கோடி மக்களும் பெரும்பரப்பும் பெருவளங்களும் நிரம்பியது. அத்துடன் அதன் பகுதிகளாகிய தமிழகம், ஆந்திரம், கேரளம், கன்னடம் ஆகியவையே தனித்து வாழ்வல்ல அளவு நிறைவும், கூட்டுப் பொங்கல் வளம் பெறத் தக்க அளவு கூட்டு வளவாய்ப்புக்களும் உடையன ஆகும். சேரவளநாட்டின் காட்டுவளம், பாண்டிய நாட்டின் முத்துவளம், சோழநாட்டின் நெல், கரும்பு வளம், தொண்டைநாட்டின் சான்றாண்மைவளம் ஆகியவை பண்டே இத்தகைய பல்வகைப் பெருக்கம் கண்டன. இன்றோ கேரளத்தின் மிளகும், இரப்பரும், அணுஆற்றலுக்குரிய கருமணலும், தமிழகத்தின் புதிய இரும்பு, நிலக்கரி, எண்ணெய் ஆதாரவளங்களும், ஆந்திரநாட்டு அப்பிரகமும், கன்னடநாட்டுத் தங்கமும், இரும்பும் வளங்களின் பல்வகைப் பெருக்கம் வாய்ந்த உயிர்க்கூட்டு வளங்கள் ஆகும். இயற்கையில் எப்படியோ, அப்படியேதான் வாழ்விலும், கலையிலும், இலக்கியத்திலும்! இலக்கியப் பழமையில் தமிழகம் சிறந்த தென்றால், நாடகக் கலைப்பழமையில் கேரளமும், ஓவிய, சிற்பக்கலைப் பெருமையில் ஆந்திரமும், கன்னடநாடும் தனிப்பெருமை உடையன.

திராவிடம் ஐந்து மொழியகங்களின் கூட்டுமட்டுமே என்று நினைப்பவர் உண்டு. அது ஒரு இனமல்ல என்று கருதியே, தமிழன் என்று கூறு, தமிழ்நாடு கோரு, திராவிடம் பொருளற்றது என்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். ஆனால் இக்கேள்வியிலேயே ஒரு பேருண்மை தொக்கி நிற்கிறது. திராவிட நாட்டின் நாற்பெருங்கூறுகளும் நாற்பெருந் தேசியங்களே என்னும் அளவு தனித்தனிப் பண்புவள நிறைவும் முழு

வளமும் உடையன என்பதையே இது சுட்டிக் காட்டுகிறது. தனித்தனி வாழ்முடியாதவையல்ல. ஆனால் கூடிவாழின் சரிசமக் கூட்டுறவு அடிப்படையிலே ஒத்திசைந்து வாழ்ந்தால், அத்தனி வாழ்வின் வளம் தாண்டி அவை பொங்கல் வளம் பெருக்கி, உலகளாவ வளம் பரப்ப வழி உண்டு.

திராவிடம் ஓர் உயிர்த்தேசியம். ஆகவே அதன் பகுதிகளும் சரிசம அடிப்படையில் தனித்து வாழும் திறமுடையவையாய், அத்தனி வாழ்வுகளையும் அக் கூட்டு வாழ்வால் வளப்படுத்திக்கொள்ளும் வாய்ப்பு உடையவையா யிருக்கின்றன. இந்த உண்மையான உயர் தேசியப்பண்புமற்ற உலகத் தேசியங்களுக்குப் பொதுவாகவும், போலிக் கதம்பத் தேசியமாகிய இந்தியத் தேசியத்துக்குச் சிறப்பாகவும் கூடிவராத ஒன்று. அதுமட்டு மன்று. உயிர்த் தேசிய எல்லை கடந்தும் உலகத் தேசிய அலைகளை, ஆதிக்க அடிப்படையில்ன்றிக் கூட்டுறவு அடிப்படையில் திராவிடம் மட்டுமே வளர்க்க முடியும். திராவிடம் பிரிவினை அதாவது தனி உரிமை பெற்ற நாள்விருந்து, உலகில் இத்தகைய கூட்டுத் தேசிய (International) வாழ்வில் புதுமலர்ச்சியுறும்.

திராவிடம் பிரிந்து தனித்து வாழமுடியும். அதன் பகுதிகள் கூட வாழ முடியும். ஆனால் திராவிடம் பிரிந்தால் வாழ வகையற்றதாக விளங்கப்போவது பாரதமே. இது பிரிவினையால் வரும் கோளாறு அல்ல, பாரதம் பின்பற்றும் தேசியத்தின் கோளாறு ஆகும். எனினும் பிரிவுற்ற திராவிடம், தான் தனித்து வாழ்வதுடன் அமையாது, பாரதத்துக்கும் அவ்வாற்றலை ஊட்டும் திறம் உடையது. பிரிவுற்றபின் திராவிடம் மேற்கொண்டு வளர்க்கும் சமத்துவக் குறிக்கோளும் அதன்வழி திராவிடம் காண இருக்கும் பொங்கல்

வாழ்வும் அணிமைப் பரப்பிலும் புதுத்தேசிய ஆர்வத் தையும் எழுச்சியையும் உண்டாக்காமல் போகா.

இன்று தன் போலித் தேசிய வளத்துக்காகத் தென்னாட்டைச் சுரண்டும் இந்தியத் தேசியம் போலன்றி, புதிய திராவிடம் சுரண்டலற்ற வளம் கண்டு, அண்டையயல் பரப்புகளிலும் அத்தகைய மனித இன ஆர்வத் தேசியம் பரப்பும்.

அந்நாள்—புதிய உலகம் காணும் புதிய திராவிடம் மலரும் நாள்—விரைவதாக.

வள்ளுவர் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகட்குமுன் கண்ட கனவுதான் திராவிடநாடு. அதன் ஒரு கனவுப் பொறிதான் தொலைநாட்டறிஞர் கார்ல் மார்க்ஸ் தீட்டிக் காட்டிய பொதுவுடைமை ஓவியத்தில் மின்னுகிறது. அதே கனவைத் திட்டமாக்கி, திராவிட இயக்கத் தலைவர்கள் வரலாற்றுச் சட்டமிட்டு, அறிவேனும் பின்னணித் திரைமீது கலையெனும் தூரிகையால், தமிழ்ப்பற்றுர்வம், தமிழர் கனவார்வமென்னும் வண்ணங்கள் தோய்த்துத் தீட்டும் படமே திராவிடம்!

இன்று கனவுருவப் படம் அது—ஆனால் அது நனவுத்திட்டம், நனவுருவாகி வருகிறது. அந்நனவுருவமே, தென்னக மக்களின் ஆர்வக் கொழுந்துருவே திராவிடம்!

முற்றும்.

